ULTIMA ZÁPADÁ

ALLEN ESKENS

virtuál-projectau

PALADIN
CRIME MASTERS

„Citiţi-o şi ne veţi mulţumi.”

The Durango Herald

„Fanii thrillerelor trebuie să fie cu ochii în patru după Eskens; este un autor care promite enorm.”

Booklist

„Eskens vine cu puzzle-uri interesante şi soluţii inteligente într-o intrigă al cărei suspans va ţine cititorul treaz toată noaptea.”

Reviewing the Evidence

„Debutul literar al lui Eskens este povestea profundă a unui tânăr care poartă pe umeri o povară prea mare pentru vârsta sa.”

Kirkus Reviews

„Naraţiunea la persoana întâi captivează cititorul şi nu-l slăbeşte nicio clipă.”

Library Journal

„În linia thrillerelor bune ale lui Grisham.”

Mystery People

„Un debut fascinant, care dezvăluie decenii de secrete într-o poveste satisfăcătoare de mântuire.”

Julie Kramer

„Eskens echilibrează cu abilitate suspansul electrizant cu o poveste plină de umanitate despre curaj şi justiţie pornită pe căi greşite, pe fundalul unei ierni geroase din Minnesota.”

crimefictionlover.com

ALLEN ESKENS

ULTIMA ZĂPADĂ

Original: *The Life We Bury* (2014)

Traducere din limba engleză şi note:
ANA-VERONICA MIRCEA

virtual-project.eu

PALADIN

— 2019 —

Acest roman este dedicat soţiei mele, Joely, cea mai demnă de încredere sfătuitoare şi cea mai bună prietenă.

Îl dedic, de asemenea, fiicei mele, Mikayla, pentru că-mi este o permanentă sursă de inspiraţie, şi părinţilor mei, Pat şi Bill Eskens, pentru numeroasele lecţii pe care mi le-au dat în decursul vieţii.

Capitolul 1

Mi-aduc aminte că, în ziua aceea, m-a sâcâit un soi de spaimă în timp ce mă îndreptam spre maşină, apăsat de un val de presimţiri, care mi se învârtejea în jurul capului şi izbea amurgul, spărgându-se în unde mărunte. Pe lume există oameni care ar numi genul ăsta de senzaţie premoniţie, avertizare trimisă de un al treilea ochi intern, în stare să vadă dincolo de curbura timpului. Eu n-am crezut niciodată în aşa ceva. Însă mărturisesc că uneori mă duc cu gândul înapoi, la acea zi, şi mă întreb: dacă soarta mi-ar fi şoptit într-adevăr la ureche, dacă aş fi ştiut că acel drum cu maşina o să schimbe atât de multe lucruri, aş fi luat-o într-o direcţie mai sigură? Aş fi virat la stânga înainte de a vira la dreapta? Sau aş fi rămas pe calea către Carl Iverson?

În seara aceea răcoroasă de septembrie, echipa mea preferată de baseball, Minnesota Twins, şi Cleveland Indians aveau programat meciul decisiv pentru încoronarea campioanei din Divizia Centrală. Reflectoarele de pe Target Field urmau să inunde curând orizontul vestic al Minneapolisului, avântându-se în noapte ca raze ale gloriei, dar eu n-aveam să le văd la faţa locului. Era încă un lucru pe care nu mi-l puteam permite din bugetul meu de student. În schimb, aveam să lucrez la Molly’s Pub, la uşă, aruncând priviri către televizorul de deasupra barului ca să urmăresc meciul printre picături, în vreme ce controlam acte de identitate şi domoleam certurile dintre beţivi – nu era cariera visurilor mele, dar îmi plătea chiria.

Oricât de ciudat ar părea, îndrumătoarea mea din liceu nu pronunţase cuvântul „facultate” în timpul niciuneia dintre întâlnirile noastre. Poate că simţea duhoarea deznădejdii impregnată în hainele mele cumpărate la mâna a doua. Poate auzise că-ncepusem să lucrez în spelunca numită Clubul Piedmont la o zi după ce împlinisem optsprezece ani. Sau – pariez pe asta – îmi ştia mama şi presupunea că nimeni nu poate schimba sunetul unui ecou. Oricum, n-o condamnam fiindcă nu considera că am stofă de student. Adevărul e că mă simţeam mult mai în largul meu într-un bar sordid decât pe marmura din sălile universităţii, unde mă împleticeam de parcă mi-aş fi pus pantofii invers.

În ziua aceea am sărit în maşină – o Honda Accord ruginită, de douăzeci de ani – am băgat în viteză, am părăsit campusul şi m-am îndreptat spre sud, intrând în şuvoiul traficului de la oră de vârf de pe I-35 şi ascultând-o pe Alicia Keys în boxe japoneze gata să-şi dea sfârşitul. Când am ajuns pe

Crosstown, am întins mâna spre scaunul pasagerului şi am căutat pe bâjbâite, până ce am nimerit bucata de hârtie cu adresa azilului.

„Nu-i spune azil”, am mormăit, pentru mine însumi. „E zonă rezidenţială pentru pensionari, club al seniorilor sau ceva de genul ăsta.”

Am străbătut străzile întortocheate din suburbia Richfield şi am zărit în cele din urmă indicatorul de la intrarea pe domeniul Hillview, destinaţia mea. Numele edificiului părea un soi de glumă. Nu se zărea niciun deal şi nimic din grandoarea sugerată de cuvântul „domeniu”. Din faţă puteai admira un bulevard aglomerat, cu patru benzi, iar partea din spate îţi oferea imaginea nefericită a unui bloc de apartamente care stătea să cadă. Însă numele nepotrivit era singurul lucru vesel legat de Hillview, cu zidurile sale de cărămidă cenuşie brăzdate de dâre verzi de muşchi, cu tufele zdrenţuite crescute nebuneşte în jur şi cu cadrele ferestrelor din lemn moale acoperit de mucegai de culoarea cuprului coclit. Clădirea stătea ghemuită pe fundaţie ca un jucător de fotbal american înainte de atac şi părea tot atât de înspăimântătoare.

Un val de aer stătut, îmbâcsit de miros înţepător de cremă antiseptică şi de urină, mi-a izbit nările la intrarea în hol, făcându-mă să lăcrimez. O femeie bătrână, cu o perucă strâmbă, stătea într-un scaun cu rotile, uitându-se prin mine, de parcă s-ar fi aşteptat s-apară brusc un peţitor din vremuri de demult, s-o ia cu el. A zâmbit la trecerea mea, dar nu mi-a zâmbit mie. În lumea ei nu existam, nu mai mult decât existau într-a mea fantomele din amintirile ei.

Înainte de a mă apropia de recepţie, m-am oprit să-mi ascult pentru ultima oară dubiile şoptite din minte, nişte gânduri capricioase, care-mi spuneau să renunţ la cursul de engleză înainte de a fi prea târziu şi să-l înlocuiesc cu ceva mai practic, ca de exemplu geologia sau istoria.

Cu o lună înainte, plecasem din casa mea din Austin, Minnesota, pe furiş, ca un puştan care fuge cu circul. Fără discuţii în contradictoriu cu mama, fără să-i dau ocazia să-ncerce să mă convingă să mă răzgândesc. Mi-am făcut pur şi simplu bagajul, i-am spus fratelui meu mai mic că plec şi i-am lăsat un bilet mamei. Când am ajuns la secretariatul universităţii, nu mai erau locuri libere la niciunul dintre cursurile de engleză care mă atrăgeau, aşa că m-am înscris la unul pentru biografi, care avea să mă oblige să intervievez un necunoscut. În adâncul fiinţei, îmi dădeam seama că transpiraţia rece care-mi brobonea tâmplele în vreme ce zăboveam în hol i se datora acelei teme pentru acasă, amânate mult prea mult. Pur şi simplu, ştiam c-o să fie o mizerie.

Recepţionera de la Hillview, o femeie cu faţă colţuroasă, pometi

proeminenţi, păr bine strâns la spate şi ochii adânciţi în orbite, care-i dădeau un aer de supraveghetoare dintr-un lagăr de muncă sovietic, s-a aplecat peste tejghea şi m-a întrebat:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, am spus. Adică sper că da. Administratorul locului e aici?

— Nu permitem accesul vânzătorilor ambulanţi, a spus, cu iritarea citindu-i-se pe faţă când m-a privit cu ochi îngustaţi.

— Vânzător ambulant? Am râs forţat şi mi-am întins mâinile într-un gest implorator. Doamnă, am spus, n-aş fi în stare nici să-i vând foc unui om al cavernelor.

— Păi nu sunteţi nici rezidentul nostru, nici vizitator, şi cu siguranţă nu lucraţi aici. Prin urmare, ce-a mai rămas?

— Mă numesc Joe Talbert. Sunt student la Universitatea din Minnesota.

— Şi?

Am aruncat o privire către ecusonul ei.

— Şi… Janet… aş vrea să discut cu administratorul despre un proiect pe care trebuie să-l fac.

— N-avem administrator, a răspuns, privindu-mă chiorâş. Avem o directoare, doamna Lorngren.

— Îmi cer scuze, am spus, încercând să-mi păstrez figura zâmbitoare. Pot vorbi cu directoarea dumneavoastră?

— Doamna Lorngren e foarte ocupată şi e ora cinei…

— Nu durează decât un minut.

— Ce-ar fi să-mi spuneţi mie în ce constă proiectul, ca să-mi dau seama dacă merită s-o deranjez pe doamna Lorngren?

— E o temă pentru cursul de engleză. Trebuie să intervievez un bătrân – adică o persoană în vârstă, şi să-i scriu biografia. Ştiţi, să vorbesc despre acele piedici şi răscruci de pe drumul vieţii sale care l-au făcut ceea ce este.

— Sunteţi scriitor?

Janet m-a măsurat cu privirea din creştet până-n tălpi, de parcă înfăţişarea mea i-ar fi putut răspunde la întrebare. Mi-am îndreptat spatele, arătându-mi întreaga înălţime de un metru şaptezeci şi opt. Aveam douăzeci şi unu de ani şi acceptasem faptul că mai înalt de-atât n-o să fiu niciodată – mulţumesc, Joe Talbert senior, oriunde naiba ai fi. Şi, cu toate că era adevărat că lucram ca agent de pază, nu eram muntele de carne pe care-l vezi de obicei la intrarea într-un bar; de fapt, pentru un agent de pază, eram de-a dreptul plăpând.

— Nu, am răspuns, nu sunt scriitor, doar student.

— Şi vi se cere să scrieţi o carte-ntreagă pentru şcoală?

— Nu. E un amestec de scriere şi de planificare a scrierii, am răspuns, cu un zâmbet. Câteva capitole trebuie scrise, adică începutul, sfârşitul şi punctele importante în care lucrurile iau o altă întorsătură. Dar, în cea mai mare parte, va fi un rezumat. E un proiect destul de vast.

Janet şi-a încreţit nasul cârn şi a clătinat din cap. Apoi, aparent convinsă că n-am nimic de vânzare, şi-a luat telefonul şi a vorbit cu glas scăzut. După puţin timp, o femeie în taior verde şi-a făcut apariţia de pe coridorul de dincolo de recepţie şi a luat poziţie lângă Janet.

— Sunt directoarea Lorngren, m-a anunţat, cu capul sus, neclintit, ca şi cum ar fi ţinut pe creştet o ceaşcă de ceai. Vă pot ajuta?

— Sper.

Am răsuflat adânc şi am repetat toată povestea.

Doamna Lorngren mi-a rumegat explicaţia cu o privire uimită, apoi m-a întrebat:

— De ce-aţi venit aici? N-aveţi un părinte sau un bunic pe care să-l intervievaţi?

— N-am rude în apropiere.

Era o minciună. Mama şi fratele meu locuiau în sud, la două ore distanţă de Oraşele Gemene[1], dar până şi cea mai scurtă vizită la mama era ca o plimbare pe scaieţi. Nu l-am întâlnit niciodată pe tata şi n-am idee dacă prezenţa lui încă face umbră pământului. Îi ştiu totuşi numele. Mama a avut geniala idee de a mi-l spune, cu speranţa că asta l-ar fi putut face pe Joe Talbert senior să rămână o vreme prin preajmă, poate luând-o de nevastă şi întreţinându-i pe ea şi pe micul Joey junior. N-a mers. Apoi a făcut aceeaşi încercare când s-a născut Jeremy, fratele meu mai mic – cu acelaşi rezultat. Am crescut fiind nevoit să explic că numele mamei e Kathy Nelson, al meu Joe Talbert şi al fratelui meu Jeremy Naylor.

Cât despre bunicii mei, singurul pe care l-am cunoscut a fost tatăl mamei, bunicul Bill – un om pe care l-am iubit. Era un bărbat tăcut, care-ţi putea captiva atenţia cu o simplă privire sau înclinare a capului, un bărbat înzestrat deopotrivă cu forţă şi cu blândeţe, pe care nu le purta asupra sa în straturi, ci amestecate într-o ţesătură fină. Erau zile în care îi căutam amintirea, în care aveam nevoie de înţelepciunea lui ca să le fac faţă fluxurilor şi refluxurilor din viaţa mea. Şi erau nopţi în care răpăitul ploii în geamuri mi se furişa în subconştient şi bunicul îmi pătrundea în vise – vise încheiate cu mine sărind brusc în capul oaselor, cu trupul acoperit de o sudoare rece şi cu mâinile

tremurând, fiindcă-mi aduceam aminte că-l văzusem murind.

— Vă daţi seama că ăsta e un azil, da? m-a întrebat doamna Lorngren.

— De aceea am şi venit aici, am răspuns. Aveţi oameni care-au trăit în vremuri uimitoare.

— E adevărat, a încuviinţat ea, sprijinindu-se de tejgheaua dintre noi.

De aproape, i-am văzut ridurile răsfirate din colţurile ochilor şi cele care-i încreţeau buzele, ducându-te cu gândul la fundul unui lac secat. Iar când a vorbit, am simţit izul de scotch din revărsarea cuvintelor. A continuat cu voce scăzută.

— Pensionarii noştri se află aici pentru că nu-şi pot purta singuri de grijă. Cei mai mulţi suferă de Alzheimer, de demenţă senilă sau de o altă afecţiune neurologică. Nu-şi ţin minte nici măcar copiii şi-şi amintesc cu atât mai puţin amănunte din propria viaţă.

La asta nu mă gândisem. Îmi vedeam planul începând să se clatine. Cum să scriu biografia unui erou de război care nu mai ţine minte nimic din tot ce-a făcut?

— N-aveţi pe nimeni în deplinătatea facultăţilor mintale? am întrebat, cu glas mai jalnic decât mi-aş fi dorit.

— L-am putea lăsa să stea de vorbă cu Carl, a intervenit Janet, cu voce stridentă.

Doamna Lorngren i-a aruncat acea privire cu care-ţi săgetezi un prieten din cauza căruia minciuna ta perfectă nu-şi atinge scopul.

— Carl? am întrebat.

Directoarea şi-a încrucişat braţele şi s-a dat un pas înapoi, îndepărtându-se de tejghea.

Am insistat.

— Cine e Carl?

Janet s-a uitat la doamna Lorngren, cerându-i din ochi aprobarea. Când femeia a încuviinţat în sfârşit din cap, a fost rândul lui Janet să se sprijine de tejghea.

— Se numeşte Carl Iverson. E un criminal condamnat, a spus, pe şoptite, ca o şcolăriţă care istoriseşte o poveste deocheată. Departamentul de Corecţie l-a trimis aici acum vreo trei luni. L-au eliberat condiţionat fiindcă e pe moarte, bolnav de cancer.

Doamna Lorngren a completat, furioasă:

— După cum s-ar părea, cancerul de pancreas e un substitut perfect al reabilitării penale.

— E criminal? am întrebat.

Janet a aruncat o privire în jur, ca să fie sigură că nu trage nimeni cu urechea.

— Acum treizeci de ani, a violat şi a ucis o fată de paisprezece ani, a şoptit. Am citit în dosarul lui. După ce-a omorât-o, a încercat să ascundă urmele, arzând-o în magazia lui cu scule.

Un violator şi un ucigaş. Venisem aici în căutarea unui erou şi găsisem în schimb un nemernic. Cu siguranţă avea o poveste de istorisit, însă era una pe care voiam s-o scriu? Pe când colegii mei aveau să vină cu istorisiri despre bunica, care născuse pe o podea soioasă, sau despre bunicul, care-l văzuse pe John Dillinger[2] în holul unui hotel, eu aveam să scriu despre un bărbat care violase o fată, o ucisese şi îi arsese cadavrul într-o magazie. Ideea intervievării unui criminal nu mi-a căzut bine în prima clipă, dar pe măsură ce continuam să mă gândesc la ea, mă entuziasmam tot mai tare. Amânasem prea mult începerea proiectului. Septembrie era pe sfârşite şi peste câteva săptămâni trebuia să-mi prezint notiţele despre interviu. Colegii mei îşi aduseseră caii pe linia de start, iar mârţoaga mea era încă în grajd, mestecând fân. Carl Iverson urma să fie subiectul meu – dacă avea să fie de acord.

— Cred că mi-ar plăcea să-l intervievez pe domnul Carl Iverson, am spus.

— Omul ăsta e un monstru, a subliniat doamna Lorngren. N-aş vrea să-i ofer nicio satisfacţie. Ştiu că nu e creştineşte să spun aşa ceva, dar ar fi mai bine să rămână în camera lui şi să se stingă în tăcere.

S-a tras înapoi, oripilată de propriile ei cuvinte, pe care oricine le poate gândi, dar fără să le pronunţe cu glas tare, mai ales în prezenţa unui necunoscut.

— Ştiţi, am spus, dac-o să-i scriu povestea, poate că… ştiu eu… poate-o să izbutesc să-l fac să recunoască, în final, că a mers pe-un drum greşit. „La urma urmelor, sunt totuşi agent de vânzări”, mi-am spus, în sinea mea. În plus, are şi el dreptul să primească vizitatori, nu? am adăugat eu.

Doamna Lorngren părea încolţită. N-avea de ales. La Hillview, Carl nu era deţinut, ci pensionar, avea dreptul să primească vizite, ca toţi ceilalţi. Şi-a descrucişat braţele, apoi şi-a sprijinit din nou palmele de tejgheaua dintre noi.

— Trebuie să-l întreb dacă acceptă să fie vizitat. În cele câteva luni de când e aici, n-a avut decât un singur vizitator.

— Pot vorbi eu cu Carl? am întrebat. Poate reuşesc…

— Cu domnul Iverson, m-a corectat doamna Lorngren, grăbindu-se să-şi recapete superioritatea.

— Desigur. Am ridicat din umeri a scuză. I-aş explica despre ce e vorba, şi poate că…

M-a întrerupt clinchetul electronic al telefonului meu.

— Iertaţi-mă, am spus. Credeam că l-am închis. Simţind cum mi se înroşeau urechile, mi-am scos telefonul din buzunar şi am văzut numărul mamei. Scuzaţi-mă, am spus, şi m-am întors cu spatele la Janet şi la doamna Lorngren, pretinzând să mi se respecte intimitatea. Mamă, acum nu pot vorbi, sunt…

— Joey, trebuie să vii să mă iei! a ţipat mama în telefon, cu limba încleiată de alcool contopindu-i cuvintele şi făcându-le greu de înţeles.

— Mamă, trebuie să…

— Mi-au pus naibii cătuşe…

— Ce? Cine…?

— M-au arestat, Joey… ăştia… cretinii ăştia. Îi dau în judecată. Îmi iau cel mai tare avocat.

Pe urmă a zbierat către cineva de lângă ea.

— M-ai auzit, bă… bă, cretinule! Vreau numărul tău de insignă. Te las fără slujbă.

— Mamă, unde eşti?

Am vorbit tare şi rar, încercând s-o fac atentă la mine.

— Mi-au pus cătuşe, Joey.

— E vreun poliţist acolo? am întrebat-o. Pot discuta cu el?

Nu mi-a luat întrebarea în seamă, ci a continuat să sară de la o idee neinteligibilă la alta.

— Dacă m-ai iubi, ai veni să mă iei. Sunt mama ta, dar-ar toţi dracii. Mi-au pus cătuşe… Mişcă-ţi fundu’… Nu m-ai iubit niciodată. Eu nu… N-am… Ar trebui să-mi tai venele, şi-atât. Nimeni nu mă iubeşte. Aproape c-ajunsesem acasă… Îi dau în judecată.

— OK, mamă, am spus. O să vin să te iau, dar trebuie să vorbesc cu poliţistul.

— Cu domnu’ Cretinu?

— Da, mamă. Cu domnu’ Cretinu. Trebuie să vorbesc cu domnu’ Cretinu. Dă-mi-l o clipă la telefon şi pe urmă vin să te iau.

— Bine, a zis ea. Haide, Cretinu. Joey vrea să stea de vorbă cu tine.

— Doamnă Nelson, a spus poliţistul, acum trebuia să vă sunaţi avocatul, nu fiul.

— Hei, domnu’ poliţist Cretinu, Joey vrea să discute cu tine.

Poliţistul a oftat.

— Aţi spus că vreţi să vorbiţi cu un avocat. Acum e cazul să vă sunaţi avocatul.

— Poliţistul Cretinu nu vrea să discute cu tine.

Mama a râgâit în telefon.

— Mamă, spune-i că-l rog frumos.

— Joey, tu trebuie…

— La naiba, mamă, m-am răstit, în şoaptă, spune-i că-l rog frumos.

O clipă de tăcere, apoi un „bine!”. Mama a întors telefonul astfel încât abia am mai reuşit s-o aud.

— Joey zice că te roagă frumos.

A urmat o pauză lungă, dar, în final, poliţistul a luat telefonul.

— Alo.

Am vorbit repede şi încet.

— Domnule poliţist, îmi cer scuze pentru toată povestea, dar am un frate autist. Locuieşte cu mama. Trebuie să ştiu dac-o eliberaţi azi, fiindcă, dacă nu, e nevoie să am grijă de fratele meu.

— Uitaţi cum stau lucrurile. Mama dumneavoastră e arestată pentru că a condus în stare de ebrietate.

Am auzit-o pe mama înjurând şi văicărindu-se în fundal.

— Am adus-o la Centrul de Detenţie Preventivă din districtul Mower pentru testarea alcoolemiei. Şi-a invocat dreptul de a-şi suna avocatul înainte de test, aşa că acum ar fi trebuit să-i telefoneze lui, nu să vă cheme pe dumneavoastră s-o scoateţi de-aici.

— Am înţeles. Vreau doar să aflu dacă va fi eliberată în seara asta.

— În niciun caz.

Poliţistul îmi răspundea scurt şi la obiect astfel încât mama să nu-şi dea seama ce urma. L-am ajutat ca să-i fie mai simplu.

— O să meargă la dezalcoolizare?

— Da.

— Pentru câte zile?

— Două sau trei.

— Pe urmă va fi eliberată?

— Nu.

M-am gândit câteva clipe.

— De la dezalcoolizare merge la închisoare?

— Exact, până la prima înfăţişare la tribunal.

Mama a auzit cuvântul „tribunal” şi a început din nou să ţipe. Din cauza alcoolului şi a oboselii, limba i se împleticea şi cuvintele ei ieşeau contorsionate ca un pod de funii şubrezit.

— La naiba, Joey… vino-ncoace. Nu mă iubeşti… ingratule… Sunt mama ta, Joey, ăştia… ăştia… vino aici. Scoate-mă.

— Mulţumesc, i-am spus poliţistului. Vă apreciez ajutorul. Şi baftă cu mama.

— Baftă şi dumneavoastră, mi-a răspuns.

Am încheiat convorbirea şi, când m-am răsucit pe călcâie, am dat cu ochii de Janet şi de doamna Lorngren, uitându-se la mine ca la un ţânc care tocmai a descoperit că uneori câinii muşcă.

— Îmi cer scuze, am spus. Mama mea… e… nu se simte bine. N-o să mă pot întâlni azi cu Carl… ăă… cu domnul Iverson. Trebuie să mă ocup de ceva.

Ochii doamnei Lorngren s-au îmblânzit şi expresia ei aspră s-a topit, preschimbându-se într-una de compătimire.

— E-n ordine, a spus. O să-i vorbesc domnului Iverson despre dumneavoastră. Lăsaţi-i lui Janet numele şi numărul de telefon şi vă anunţ dacă e de acord să vă-ntâlniţi.

— Vă sunt sincer recunoscător pentru asta, am zis.

Mi-a scris numele şi numărul pe o bucată de hârtie.

— S-ar putea să am telefonul închis o vreme, aşa că, dacă nu răspund, lăsaţi-mi pur şi simplu un mesaj, ca să ştiu ce-a spus domnul Iverson.

— Aşa o să fac, mi-a promis doamna Lorngren.

—×—

La un cvartal distanţă de Hillview, am oprit maşina într-o parcare, am strâns volanul în mâini din toate puterile şi l-am zgâlţâit cu violenţă.

— Dar-ar toţi dracii! am zbierat. La dracu’! La dracu’! La dracu’! De ce nu mă poţi lăsa pur şi simplu în pace?

Mi se albiseră încheieturile degetelor pe volan şi tremuram, străbătut de valul de furie.

Am respirat adânc şi am aşteptat să mi se domolească zvâcnirea din gât, să mi se limpezească vederea. Pe urmă, odată ce m-am calmat, am sunat-o pe Molly şi i-am spus că n-o să pot veni la job în noaptea aceea. N-a fost încântată, dar m-a înţeles. După ce-am închis, mi-am aruncat telefonul pe

bancheta pasagerului şi am început lungul drum către sud, ca să-mi iau fratele.

Capitolul 2

De Austin, statul Minnesota, n-a auzit prea multă lume, iar puţinii care ştiu că există au aflat-o mulţumită unui preparat sărat din carne de porc, numit Spam[3], care nu se strică niciodată şi hrăneşte soldaţii şi refugiaţii din întreaga lume. E bijuteria coroanei pentru Hormel Foods Corporation şi-a oferit oraşului un supranume: Spam Town. În Austin există chiar şi un muzeu dedicat măreţiei Spamului. Şi, dacă asta nu marchează localitatea cu echivalentul tatuajului unui deţinut, a mai fost şi greva.

A avut loc cu patru ani înainte de naşterea mea, dar copiii care cresc în Austin învaţă despre ea aşa cum învaţă alţii despre Lewis şi Clark[4] sau despre Declaraţia de Independenţă. O recesiune de la începutul anilor 1980 a pus pe butuci o parte din industria de conservare a cărnii, aşa că Hormel i-a cerut sindicatului să accepte o reducere substanţială a salariilor. Bineînţeles că asta a avut efectul unei lovituri sub centură şi a început greva. Îmbrâncirea oamenilor din pichet a declanşat încăierările. Violenţa a atras presa audiovizuală şi o echipă de televiziune şi-a găsit sfârşitul când i s-a prăbuşit elicopterul într-un lan de porumb de lângă Ellendale. Guvernatorul a trimis în cele din urmă Garda Naţională, dar între timp agresivitatea şi animozităţile îşi puseseră amprenta asupra oraşului şi, după părerea unora, îi dăduseră caracter. Dar eu nu vedeam decât o cicatrice urâtă.

Ca orice alt oraş, Austinul are şi părţile lui bune, deşi cei mai mulţi dintre noi nu văd pădurea din cauza copacilor. Are parcuri, o piscină publică, un spital acceptabil, o mănăstire carmelită, propriul său aeroport municipal şi se află la numai o aruncătură de băţ distanţă de renumita clinică Mayo din Rochester. Are şi o universitate publică, la ale cărei cursuri mergeam în timp ce lucram în două locuri, cu jumătate de normă. În trei ani, adunasem destui bani şi primisem destule credite universitare ca să mă pot transfera la Universitatea din Minnesota.

În Austin sunt şi treisprezece baruri, fără să pun la socoteală barurile din hoteluri şi cluburile organizaţiilor nonprofit, şi cu o populaţie de aproximativ douăzeci şi trei de mii de oameni, numărul barurilor pe cap de locuitor e cel mai mare din Minnesota. Toate îmi erau destul de bine cunoscute, deoarece, într-un moment sau altul, intrasem în fiecare dintre ele. Pusesem pentru prima oară piciorul într-unul când nu eram decât un copil, probabil n-aveam mai

mult de zece ani. Mama mă lăsase acasă, să fiu cu ochii pe Jeremy cât bea ea un pahar sau două. Fiindcă eram cu doi ani mai mare decât el, iar el e autist – ceea ce îl face, printre altele, foarte tăcut – mama mă considera destul de mare ca să-i port de grijă.

În noaptea aceea, Jeremy stătea într-un fotoliu din camera de zi şi se uita la filmul lui preferat, *Regele Leu.* Eu trebuia să-mi fac tema la geografie, aşa că m-am încuiat în micul dormitor pe care-l împărţeam cu el. Am uitat cum arătau o grămadă dintre camerele în care-am stat împreună, dar pe aia o ţin minte: pereţi de grosimea biscuiţilor, văruiţi în acelaşi albastru-deschis care acoperă fundul oricărei piscine de pe mapamond. Auzeai până şi cel mai mic zgomot din încăperea alăturată, inclusiv cântecele din *Regele Leu,* pe care Jeremy le asculta iarăşi şi iarăşi, şi iarăşi. Stăteam în partea de sus a patului nostru supraetajat – o mizerie cumpărată la mâna a doua, cu arcuri atât de inutile, încât salteaua trebuia pusă pe plăci de placaj –, acoperindu-mi urechile ca să nu mai aud zgomotul. Dar nu reuşeam mai deloc să înăbuş muzica aceea permanentă, şi care dădea buzna prin zidul poros al concentrării mele. Nu sunt sigur dacă acum voi relata un adevăr sau o înfloritură strecurată de vinovăţie printre amintirile mele, dar jur că, în loc să dea sonorul mai încet, cum îl rugasem, Jeremy l-a dat mai tare. Eram la limita răbdării.

Am intrat în camera de zi cu paşi apăsaţi şi mi-am îmbrâncit fratele de pe scaun; a căzut şi s-a izbit zdravăn de perete. Impactul a trântit tabloul de deasupra capului său, o poză în care eu, pe atunci un băieţel de trei ani, îl ţineam în braţe pe el, un bebeluş. Tabloul a sărit din cui, a căzut pe lângă perete şi, când s-a izbit de creştetul blond al lui Jeremy, sticla s-a făcut ţăndări.

După ce şi-a scuturat toate cioburile de pe braţe şi de pe picioare, Jeremy s-a uitat la mine. Un ciob triunghiular îi ieşea din creştet ca o monedă supradimensionată înţepenită în fanta prea mică a unei puşculiţe-purceluş. Şi-a mijit ochii, dar nu de furie, ci de nedumerire. Jeremy mă privea rar în ochi, însă atunci s-a holbat la mine de parcă ar fi fost cât pe ce să dezlege o enigmă extrem de dificilă. Pe urmă, brusc, de parcă ar fi găsit răspunsul, privirea i s-a îmblânzit şi i-a alunecat către picăturile de sânge care i se adunau pe braţ.

Am înşfăcat un prosop din baie şi i l-am înfăşurat ca pe un turban în jurul capului, după ce i-am scos cu grijă din creştet ciobul ce nu se înfipsese atât de adânc cum mă temusem. I-am şters sângele de pe braţ cu o cârpă de vase şi am aşteptat să se oprească. După zece minute, sângele continua să se prelingă

din tăietură şi prosopul alb era plin de pete mari, de un roşu aprins. L-am înfăşurat din nou în jurul capului lui Jeremy, i-am pus mâna deasupra ca să şi-l ţină acolo şi am dat buzna pe uşă s-o caut pe mama.

Nu era nevoie să lase în urmă o dâră de firimituri de pâine ca s-o găsesc. Pe aleea din faţa casei, un duplex, maşina noastră zăcea cu două cauciucuri dezumflate, ceea ce însemna că mama nu se putea afla prea departe. Asta îmi lăsa de ales între doar două baruri. La vremea aceea, nu mi se părea ciudat nici că mama mă lasă singur să am grijă de un frate autist, nici că ştiu fără dubiu că trebuie s-o caut în baruri. Pe de altă parte, multe alte lucruri pe care în copilărie le consideram fireşti mi se par acum, când privesc în urmă, cu desăvârşire anormale. Am găsit-o din prima încercare, la Odyssey.

Localul era gol, lucru care m-a surprins. Mi-o imaginasem întotdeauna pe mama alăturându-se, maiestuoasă, unei armate de oameni care glumeau, râdeau şi dansau, ca în reclamele de la televizor. Dar în locul ăla aveau melodii country urâte, care se revărsau, printre pârâituri, din difuzoare ieftine. Podeaua era denivelată şi se simţea duhoarea unei mediocrităţi inutile. Am văzut-o pe mama imediat, stătea de vorbă cu barmanul. La început, nu mi-am dat seama dacă expresia feţei ei însemna furie sau îngrijorare. Însă am aflat răspunsul când m-a înşfăcat de braţ destul de strâns ca să mi-l amorţească şi m-a târât afară din bar. Ne-am îndreptat spre apartamentul nostru cu paşi repezi şi l-am găsit pe Jeremy uitându-se la filmul lui, cu mâna încă pe prosop, aşa cum i-o pusesem. Când a văzut prosopul însângerat, mama şi-a ieşit din ţâţâni.

— Ce-ai făcut? Isuse Cristoase! Uită-te la mizeria asta!

I-a smuls lui Jeremy prosopul de pe cap, l-a prins de un braţ, l-a săltat de pe podea, l-a târât în baie şi l-a băgat în cada goală. Sângele încâlcise frumosul lui păr blond. Mama a azvârlit prosopul însângerat în chiuvetă şi s-a întors în camera de zi, să spele trei pete minuscule de sânge de pe covorul maroniu-ruginiu.

— Trebuia să foloseşti prosopul meu bun! a ţipat. Nu puteai să iei o cârpă! Uită-te la sângele ăsta de pe covor. Proprietarul ne-ar putea reţine banii din garanţie. Te-ai gândit la asta măcar o clipă? Nu. Nu gândeşti niciodată. Faci doar mizerie şi trebuie să curăţ în urma ta.

M-am dus în baie, în parte ca să scap de mama şi în parte ca să fiu cu Jeremy, dacă i se făcea cumva frică. Dar nu i s-a făcut; nu se speria niciodată. Sau, dacă se speria, nu lăsa să se vadă. M-a privit cu o mutră care tuturor celorlalţi oameni li s-ar fi părut lipsită de expresie, dar eu i-am zărit în ochi

umbra trădării mele. Oricât de mult m-am străduit să uit acea noapte, să o îngrop undeva, în adâncul fiinţei, şi s-o las să piară, amintirea lui Jeremy uitându-se în sus, la mine, continuă să existe.

Fratele meu avea acum optsprezece ani, era destul de mare ca să stea singur în apartament câteva ore, dar nu şi câteva zile. În noaptea aceea, când mi-am oprit maşina pe aleea din faţa apartamentului mamei, Gemenii şi Indienii erau la egalitate, cu câte un punct fiecare, în a treia repriză. Aveam o cheie de rezervă. L-am găsit pe Jeremy uitându-se la noul lui film preferat, *Piraţii din Caraibe*. A părut surprins pentru o clipă, apoi şi-a coborât privirea către podeaua dintre noi.

— Salut, amice, am spus. Ce face frăţiorul meu?

— Bună, Joe, a răspuns el.

În primul lui an de gimnaziu, districtul i-a repartizat lui Jeremy o meditatoare, pe nume Helen Bollinger. Ştia ce înseamnă autismul, înţelegea nevoia lui Jeremy de tipare şi rutine, preferinţa lui pentru singurătate, aversiunea pe care-o simţea când îi atingea pe alţii sau când era atins, imposibilitatea de a pricepe mare lucru în afară de necesităţile primare şi instrucţiunile foarte simple. În timp ce doamna Bollinger se străduia să-l scoată din lumea lui întunecată, mama părea să fi devenit adepta zicalei „copiii trebuie văzuţi, nu auziţi” şi îi încuraja tăcerile. Trânta asta dintre ele a durat şapte ani, timp în care doamna Bollinger a câştigat de mai multe ori decât a pierdut. Când a terminat liceul, aveam un frate în stare să poarte ceva ce aducea oarecum cu o conversaţie, deşi trebuia să facă eforturi ca să se uite la mine când stăteam de vorbă.

— Poate credeam că eşti la facultate, a spus Jeremy, vorbind sacadat, într-o cadenţă riguros respectată, de parcă ar fi pus cuvintele, într-o ordine strictă, pe o bandă transportoare.

— M-am întors să te văd, i-am răspuns.

— O, OK, a zis Jeremy şi s-a întors la filmul lui.

— M-a sunat mama, am adăugat. E la o reuniune, o să lipsească de-acasă o vreme.

Era uşor să-l păcăleşti pe Jeremy, fiindcă, încrezător din fire, nu era în stare să înţeleagă ce e o minciună. Nu-l minţeam cu intenţii rele. Era doar modul în care îi explicam cum stau lucrurile fără complexitatea şi nuanţele pe care le implica adevărul. Când mama a mers pentru prima oară la dezalcoolizare, am găsit minciuna asta, că e la o reuniune. Pe urmă, am început să i-o spun de fiecare dată când mama o ştergea la vreun cazinou indian sau rămânea peste

noapte acasă la cine ştie ce tip. Jeremy nu punea niciodată întrebări despre reuniune şi nu se mira nici fiindcă unele ţineau câteva ore şi altele câteva zile, nici fiindcă aveau loc pe nepregătite.

— E una dintre reuniunile alea lungi. Aşa că trebuie să stai câteva zile cu mine.

Jeremy şi-a întors privirea de la televizor şi a început să fixeze podeaua, iar o cută subţire i-a apărut deasupra sprâncenelor. Îmi dădeam seama că se pregătea să mă privească în ochi, ceea ce nu făcea niciodată în mod firesc.

— Poate că o să stau aici şi o s-o aştept pe mama, a spus.

— Nu poţi sta aici. Eu trebuie să merg mâine la cursuri. Te iau cu mine, în apartamentul meu.

Răspunsul meu n-a fost ceea ce voia s-audă. Ştiam asta pentru că nu mai încerca să mă privească în ochi, un indiciu că era din ce în ce mai neliniştit.

— Poate că poţi să stai şi tu aici şi să te duci dimineaţa la cursuri.

— Cursurile mele se ţin la colegiu. La câteva ore distanţă de casa asta. Nu pot sta aici, amice.

Am rămas calm, însă ferm.

— Poate o să stau aici singur.

— Nu poţi să rămâi aici, Jeremy. Mama a zis să vin să te iau. Poţi sta în apartamentul meu.

Jeremy a-nceput să-şi frece degetul mare al mâinii stângi de încheieturile degetelor mâinii drepte. O făcea când lumea lui nu mai avea sens.

— Poate c-aş putea să aştept aici.

M-am aşezat pe canapea, lângă el.

— O să fie distractiv, i-am promis. N-o să fim decât noi doi. O s-aduc DVD playerul şi-o să te uiţi la ce film vrei tu. Poţi să umpli o geantă întreagă numai cu filme.

Jeremy a zâmbit.

— Dar mama va lipsi câteva zile. Deci trebuie să vii în apartamentul meu, OK?

Jeremy a căzut pentru scurtă vreme pe gânduri, apoi a spus:

— Aş putea să aduc *Piraţii din Caraibe?*

— Bineînţeles. O să fie distractiv. O să fie ca o aventură. Tu o să fii căpitanul Jack Sparrow, iar eu o să fiu Will Turner. Ce zici?

Jeremy s-a uitat la mine şi l-a imitat pe căpitanul Jack, rostind replica lui preferată:

— *O să ţii întotdeauna minte ziua asta, numind-o ziua în care-ai fost cât pe*

ce să-l prinzi pe căpitanul Jack Sparrow.

Pe urmă a râs până ce i s-au înroşit obrajii, şi eu am râs alături de el, aşa cum râdeam întotdeauna când făcea o glumă. Am înşfăcat nişte saci pentru gunoi şi i-am dat unul, să-l umple cu DVD-uri şi cu haine, şi am avut grijă să-şi ia destule ca să-i ajungă o vreme, dacă mama nu putea ieşi pe cauţiune.

În timp ce scoteam maşina de pe alee, m-am gândit la temele mele şi la orarul cursurilor, încercând să găsesc ferestre care să-mi permită să stau cu un ochi pe Jeremy. Mai mult decât atât, îmi treceau prin minte tot felul de întrebări care-mi distrăgeau atenţia. Cum o să se descurce Jeremy în nefamiliara lume a apartamentului meu? Cum o să-mi fac timp şi de unde o să fac rost de bani ca s-o scot pe mama din închisoare? Şi cum naiba ajunsesem eu capul familiei noastre distruse?

Capitolul 3

Pe drumul de întoarcere către Oraşele Gemene, vedeam neliniştea din privirea fratelui meu. Fruntea lui se încreţea şi se descreţea pe măsură ce înţelegea ce i se întâmplă. În timp ce cauciucurile mele lăsau în urmă kilometru după kilometru, Jeremy s-a obişnuit cu aventura noastră şi s-a simţit tot mai în largul lui, până ce, în final, s-a relaxat expirând prelung, aşa cum am văzut că fac câinii în clipa când vigilenţa lor capitulează în faţa somnului. Jeremy – băiatul care dormea în partea de jos a patului nostru suprapus şi cu care-mi împărţeam camera, dulapul şi sertarele comodei de optsprezece ani – era din nou cu mine. Nu stătuserăm despărţiţi mai mult de o noapte sau două de-a lungul vieţilor noastre, până cu o lună în urmă, când plecasem în campus, lăsându-l cu o femeie care înota în haos.

De când ţineam minte, mama fusese predispusă către schimbări de comportament bruşte – acum râdea şi dansa în camera de zi, acum azvârlea cu vase prin bucătărie – manifestări clasice ale tulburării bipolare, din câte înţelesesem eu. Fireşte că diagnosticul nu-i fusese niciodată stabilit oficial, fiindcă refuza ajutorul unui profesionist. În schimb, îşi trăia viaţa cu degetele în urechi, ca şi cum adevărul n-ar fi existat dacă nu-l auzea rostit cu glas tare. Adăugaţi în cazanul ăsta o cantitate din ce în ce mai mare de votcă ieftină – automedicaţia care înăbuşea ţipătul interior, dar amplifica nebunia exterioară – şi aveţi o imagine a mamei pe care-o lăsasem în urmă.

Însă nu fusese întotdeauna într-o stare chiar atât de rea. În anii de început, toanele ei aveau anumite limite, care ţineau vecinii şi serviciile de protecţie a copilului departe de vieţile noastre. Am avut parte chiar şi de vremuri bune. Mi-aduc aminte că am mers toţi trei la Muzeul Ştiinţei, la Festivalul Renaşterii şi în Parcul de Distracţii Valley Fair. Ţin minte că m-a ajutat să-mi fac temele la matematică pe vremea când mă luptam cu înmulţirea numerelor din două cifre. Uneori găseam câte o fisură în zidul care se înălţase între noi şi-mi aduc aminte de clipe când râdeam împreună şi simţeam că ne iubeşte. Când mă străduiam, apărea amintirea unei mame capabile de afecţiune şi de blândeţe. Dar acelea erau zile când lumea o lăsa în pace.

Toate acestea s-au schimbat la moartea bunicului Bill. În ziua aceea, asupra micului nostru trio s-a pogorât o agitaţie sălbatică, de parcă moartea lui ar fi retezat ultimul sprijin care-i oferea stabilitate mamei. A renunţat la puţinele restricţii pe care şi le impunea şi s-a mulţumit să plutească pur şi simplu pe

valul propriilor toane. Plângea mai mult, ţipa mai mult, se dezlănţuia ori de câte ori lumea din jur o copleşea. Părea hotărâtă să-şi descopere cele mai întunecate extreme ale vieţii şi să le accepte, ca şi când ele ar fi reprezentat noua ordine firească a lucrurilor.

Bătaia a fost una dintre primele schimbări. A început treptat, dar, în cele din urmă, a ajuns să mă plesnească peste faţă ori de câte ori clocotea furia în ea. După ce am mai crescut şi am devenit mai puţin sensibil la palme, s-a obişnuit să mă nimerească peste ureche. Detestam lucrul ăsta. Uneori se folosea de unelte de genul lingurilor de lemn şi al pliciurilor pentru muşte ca să-şi impună punctul de vedere. Odată, în clasa a şaptea, am lipsit de la o competiţie de lupte greco-romane fiindcă echipamentul nu-mi acoperea vânătăile de pe coapse şi ea m-a obligat să rămân acasă. Ani de-a rândul, nu s-a atins de Jeremy, a preferat să-şi reverse toate frustrările asupra mea. Dar, cu timpul, a început să-şi piardă controlul şi în privinţa lui, să ţipe la el şi să-l înjure.

Pe urmă, într-o bună zi, a mers prea departe.

Aveam optsprezece ani şi terminasem liceul. Am venit acasă şi am găsit-o din cale-afară de beată şi de furioasă, pocnindu-l pe Jeremy în creştet cu un pantof de tenis. Am târât-o în dormitorul ei şi am aruncat-o pe pat. S-a ridicat şi a încercat să mă lovească. Am prins-o de încheieturile mâinilor, am răsucit-o şi am trântit-o înapoi. A mai încercat de două ori să se repeadă la mine şi a sfârşit-o de fiecare dată cu faţa în jos, pe saltea. După ultima încercare, a rămas locului, să-şi tragă răsuflarea, şi a leşinat. A doua zi dimineaţă s-a purtat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum şi-ar fi uitat nebunia, ca şi cum mica noastră familie n-ar fi ajuns în pragul destrămării. Am intrat în jocul ei, dar am ştiut – am ştiut că ajunsese într-un punct în care îşi putea găsi justificări ca să-l lovească pe Jeremy. Am ştiut şi că, odată ce plecam la facultate, lucrurile aveau să se înrăutăţească. Simţeam o durere în piept când mă gândeam la toate astea. Aşa că, la fel ca mama, care, după leşinul ei, pretinsese că totul mergea bine, mi-am îngropat gândurile cât mai adânc, le-am ascuns acolo unde aveau să rămână neprăfuite.

Dar în noaptea aceea, în drum spre apartamentul meu, viaţa era frumoasă. Eu şi Jeremy călătoream ascultând meciul echipei Twins – sau cel puţin eu îl ascultam. Jeremy auzea, dar nu putea urmări jocul de la un minut la altul. Vorbeam cu el, explicându-i câte ceva despre joc, însă îmi răspundea rareori. Când o făcea, intra în conversaţie de parcă tocmai venise dintr-o altă cameră. Când am ieşit de pe I-35, în apropiere de campus, Twins îi snopea în bătaie

pe cei de la Cleveland, conducea cu şase la patru, după ce marcase patru puncte în repriza a opta. Am întâmpinat fiecare punct cu câte un strigăt de bucurie, şi Jeremy m-a imitat, strigând la rândul lui şi râzând de entuziasmul meu.

Când am ajuns, l-am condus, urcând treptele cu sacii lui în mâini, către apartamentul meu de la etajul întâi. Am dat buzna pe uşă exact la timp ca să deschid televizorul şi să-i văd pe Twins la ultima aruncare, cea care le-a adus victoria. Mi-am ridicat mâna, vrând să bat palma cu Jeremy, dar el se învârtea în loc, încet, dându-şi seama cât de mic era apartamentul meu. Bucătăria şi camera de zi se aflau de-o parte şi de alta a singurei încăperi ce reprezenta dormitorul meu, cu doar puţin mai mare decât patul dublu pe care îl găzduia; în plus apartamentul nu avea baie, cel puţin nu între pereţii săi. L-am urmărit pe Jeremy studiind locul, plimbându-şi ochii iarăşi şi iarăşi peste acelaşi spaţiu îngust, de parcă la următoarea privire i s-ar fi dezvăluit uşa ascunsă a băii.

— Poate trebuie să mă duc la baie, a spus.

— Vino, am răspuns, făcându-i semn cu capul. Ţi-o arăt.

Baia se afla pe cealaltă parte a coridorului, faţă în faţă cu uşa mea de la intrare. Casa aceea veche fusese construită în anii 1920, pentru o singură familie numeroasă, ca majoritatea celor de la cumpăna veacurilor, când copiii erau aduşi pe lume într-un ritm menit să depăşească rata mortalităţii infantile. În anii 1970, fusese împărţită într-un apartament cu trei dormitoare, aflat la parter, şi alte două, cu câte un singur dormitor, situate la etaj, dintre care doar unul destul de mare ca să-şi aibă propria baie. Aşa că, în capul scării abrupte şi înguste, uşa din dreapta era a apartamentului meu, cea din stânga a băii mele, iar cea pe care-o vedeai drept în faţă, a celuilalt apartament de la etaj.

Am căutat într-unul dintre saci periuţa de dinţi a lui Jeremy şi pasta lui de dinţi aromată, apoi am traversat coridorul către baie, în timp ce el mă urma la o distanţă prudentă.

— Asta e baia. Când intri aici, încuie uşa.

I-am arătat cum să tragă zăvorul.

N-a intrat. În schimb, a studiat încăperea de pe coridor, unde se simţea relativ sigur.

— Poate ar trebui să ne întoarcem acasă, a spus.

— Nu putem, amice. Mama e la reuniunea aia a ei. Nu-ţi aduci aminte?

— Poate acum e acasă.

— Nu e. O să fie plecată câteva zile.

— Poate ar trebui s-o sunăm, să vedem unde e.

Jeremy a început din nou să-şi frece degetul mare de încheieturile degetelor celeilalte mâini. L-am văzut cuprins de un tremur uşor, provocat de nelinişte. Aş fi vrut să-ncerc să-l liniştesc punându-i mâna pe umăr, dar asta i-ar fi accentuat reacţia. Aşa era autismul lui Jeremy.

S-a întors către trepte, ţintuind cu privirea panta lor abruptă, apăsându-şi degetul mare tot mai tare pe dosul mâinii şi frământându-şi încheieturile de parc-ar fi fost aluat. Era cu vreo cinci centimetri mai înalt decât mine şi cu vreo nouă kilograme mai greu. Pe la paisprezece ani mă depăşise, ca înălţime, greutate şi înfăţişare: părul auriu i se ondula în jurul capului, dându-i un aer nordic, pe când al meu, de un blond murdar, se zbârlea ca paiele dacă nu-l îmblânzeam cu puţin gel; bărbia lui era pătrată, cu o gropiţă copilărească în vârf, pe când a mea n-avea nimic memorabil; când zâmbea, ochii îi scânteiau, albaştri ca oceanul, pe când ai mei erau căprui, de nuanţa cafelei slabe. Deşi fizic, era mai avantajat decât mine în toate privinţele, rămânea „frăţiorul” meu, fiind aşadar supus influenţei mele. M-am postat cu o treaptă mai jos decât el, cu palmele pe bicepşii lui, împingându-l uşor înapoi şi străduindu-mă să-i distrag atenţia de la scară şi să-l ghidez din nou către apartament.

În spatele meu, la baza treptelor, am auzit uşa holului deschizându-se şi închizându-se, urmată de cadenţa unor paşi de femeie. Am recunoscut sunetul, de o lună îl ascultam zi de zi, când trecea prin faţa uşii mele. O ştiam doar drept L. Nash, numele de pe banda adezivă lipită pe cutia ei de scrisori. Avea un metru şaizeci şi păr negru, revărsat în jurul obrajilor ca apa care clipocea peste pietre. La asta se adăugau ochii negri, nasul de spiriduş şi o predilecţie deprimantă pentru singurătate. Treceam de multe ori unul pe lângă altul pe coridor sau pe trepte. Când încercam s-o atrag într-o scurtă conversaţie banală, zâmbea politicos, răspunzând decent, dar nu se oprea niciodată – întotdeauna se străduia din răsputeri să ignore tentativa mea fără să pară grosolană.

S-a oprit la jumătatea treptelor şi m-a privit în timp ce-l ţineam pe Jeremy de braţe ca să-l împiedic să coboare. El a văzut-o şi a încremenit, coborându-şi privirea în podea. M-am tras într-o parte ca să-i fac ei loc. Când a trecut, pereţii scării s-au apropiat unul de altul, iar eu am simţit mirosul gelului ei de duş şi al pudrei ei de talc adiindu-mi pe lângă nări.

— Salut, am spus.

— Salut, a răspuns, întorcând capul spre noi şi ridicând din sprânceană înainte de a face puţinii paşii care-o mai despărţeau de uşa ei.

Am simţit nevoia să mai spun ceva, aşa că am lăsat să-mi scape prima stupizenie care mi-a venit în minte.

— Nu e ceea ce pare. Suntem fraţi.

— Mda, a zis ea, răsucindu-şi cheia în broască. Sunt sigură că replica asta ar fi mers şi pentru Jeffrey Dahmer[5].

A intrat în apartamentul ei şi a închis uşa.

Sarcasmul ei m-a paralizat. Aş fi vrut să ripostez, spunând ceva inteligent, însă mintea mi se înţepenise ca un şurub ruginit. Jeremy nu s-a uitat la L. Nash, ca mine. A rămas în capul scărilor, tăcut, fără să-şi mai frece încheieturile degetelor cu degetul mare. Momentul critic trecuse. Încăpăţânarea din ochii lui a fost înlocuită de oboseală, îşi depăşise cu mult ora de culcare. L-am condus în baie, ca să se spele pe dinţi, şi apoi în dormitor, unde, ca să-şi poată vedea filmele pe DVD player, am adus televizorul meu vechi, pe suportul său cu role. Pe urmă am înşfăcat o pătură şi m-am instalat pe canapea.

L-am auzit pe Jeremy privindu-şi filmul. Dialogurile şi muzica familiară îi distrăgeau atenţia de la nesiguranţa din noul său mediu înconjurător şi-l atrăgeau în braţele somnului. În ciuda dramei din capul scărilor, n-am putut decât să-l admir fiindcă se adapta atât de bine. Până şi micile schimbări din rutina lui zilnică, de genul unei periuţe noi de dinţi sau a altui fel de cereale la micul dejun, îl puteau da peste cap. Dar iată-l într-un apartament pe care nu-l mai văzuse niciodată, de două ori mai mic decât cel pe care-l numea casa lui, într-un apartament care nici măcar nu avea o baie, adormit pentru prima oară într-un pat deasupra căruia nu se afla altul.

În seara aceea, ceva mai devreme, îmi închisesem telefonul, ca să evit tirul de apeluri la care mă aşteptam din partea mamei, însă acum l-am scos din buzunar şi l-am deschis ca să aflu cine mă sunase între timp. Erau douăzeci şi unu de apeluri de la un număr cu prefixul 507, fără îndoială ale mamei, de la centrul de dezalcoolizare. Mi-o imaginam urlând la mine fiindcă-mi închisesem telefonul şi fiindcă o lăsasem s-ajungă la dezalcoolizare şi la închisoare – deşi era vorba de o decizie luată fără să am vreun amestec.

Primele nouă mesaje vocale erau ale ei:

„Joey, nu-mi vine să cred că te porţi în halul ăsta cu propria ta mamă…” [Ştergere]

„Joey, nu ştiu ce-am făcut ca să merit.. [!Ştergere]

„Ei bine, acum ştiu că pe tine nu pot conta…” [Ştergere]

„Ştiu că sunt o mamă groaznică…” [Ştergere]

„Joey, dacă nu-mi răspunzi la telefon o să…” [Ştergere]

„Nu mă iubeşti…” [Ştergere]

„Îmi pare rău, Joey. Aş vrea să fi fost moartă. Poate atunci…” [Ştergere]

„Te crezi mare sculă de basculă la facultatea aia…” [Ştergere]

„Răspunde la rahatul ăla de telefon…” [Ştergere]

„Joe, sunt Mary Lorngren, de la Hillview. Am sunat ca să te-anunţ că am vorbit cu domnul Iverson despre proiectul tău şi a fost de acord să vă-ntâlniţi şi să discutaţi. Atenţie, mi-a cerut să-ţi spun, foarte clar, că asta nu-nseamnă că acceptă. Vrea să vă-ntâlniţi mai întâi. Poţi s-o suni mâine pe Janet ca să afli când e momentul potrivit să treci pe aici. Nu vrem să ne deranjăm oaspeţii în timpul mesei. Prin urmare, sun-o pe Janet. La revedere.”

Mi-am închis telefonul şi apoi ochii şi un zâmbet uşor mi-a încreţit obrajii când mintea mea a absorbit strania ironie a faptului că era cu putinţă să intervievez curând un criminal plin de cruzime, un om care pusese capăt vieţii unei tinere fete fără să stea pe gânduri şi care supravieţuise apoi, vreme de treizeci de ani, în cea mai împuţită închisoare din Minnesota, dar de discuţia cu el mă temeam mult mai puţin decât de o întâlnire cu mama. Simţeam totuşi vântul în spate, un vânt pe care-am decis să-l consider favorabil, cu speranţa că-mi va aduce o notă bună la cursul de engleză. Dacă-mi sufla din plin în pânze, puteam chiar să recuperez întârzierea cu care-mi începeam tema. Stând cuibărit pe canapea, nu mi-a trecut nicidecum prin minte că un asemenea vânt ar putea fi şi distrugător. În acea noapte, am adormit, în cele din urmă, învelit confortabil cu speranţa că întâlnirea mea cu Carl Iverson nu va avea părţi negative, că îmi va face, cumva, viaţa mai bună, mai simplă. Privind în urmă, pot spune că eram cel puţin naiv.

Capitolul 4

Carl Iverson nu purta pantofi când îl arestaseră. Ştiu asta fiindcă am găsit o poză a lui, desculţ, condus, pe lângă rămăşiţele unei magazii arse, către maşina poliţiei, oprită în aşteptare. Avea mâinile încătuşate la spate, umerii gârboviţi, şi un detectiv în haine civile îl ţinea de un braţ, iar un poliţist în uniformă de celălalt. Iverson purta un tricou alb, simplu, şi blugi. Părul lui negru, ondulat, era lipit de cap într-o parte, ca şi cum poliţiştii tocmai l-ar fi dat jos din pat.

I-am găsit fotografia în măruntaiele bibliotecii Wilson a Universităţii din Minnesota, într-o arhivă cu pereţi de sticlă unde sunt stocate, pe microfilm, mii de ziare, unele datând chiar şi din zilele Revoluţiei Americane. Spre deosebire de restul bibliotecii, unde rafturile sunt pline cu istorisiri despre eroi şi despre celebrităţi, în arhivă sunt articole scrise de tipi cu un creion pus după ureche şi ulcer la stomac, articole despre oamenii obişnuiţi – oamenii tăcuţi. Nici măcar n-au visat vreodată că poveştile lor vor supravieţui vreme de decenii, sau chiar de secole, pentru a fi citite de unul ca mine. Arhiva te făcea să simţi că are ceva de raclă cu moaşte, cu mii de suflete puse la păstrare pe microfilm, ca tămâia ţinută în vase mici, în aşteptarea cuiva care să-i elibereze esenţa pentru a fi simţită, gustată, reinhalată, fie şi numai pentru câteva clipe.

Începusem cu o căutare a numelui lui Carl Iverson pe internet. Îl găsisem de mii de ori, dar numai pe un singur site exista un extras din documentul oficial referitor la hotărârea curţii de apel în cazul lui. N-am înţeles tot jargonul juridic, însă am aflat data săvârşirii crimei: 29 octombrie 1980; plus iniţialele fetei ucise: C.M.H. Informaţii suficiente ca să pot găsi povestea într-un ziar.

Mi-am continuat cercetările fără să pierd timpul, cu neaşteptata prezenţă a fratelui meu în viaţa mea, îmboldindu-mă să devin eficient şi nu puţin frustrat fiindcă trebuia să jonglez cu o minge în plus. M-am trezit gândindu-mă la Jeremy şi întrebându-mă cum se descurca în apartament. M-am întrebat şi dacă audierea pentru stabilirea cauţiunii mamei o să aibă loc până vineri. Vineri trebuia să merg la lucru, la Molly, şi n-aş fi vrut să-l las pe Jeremy singur. Trebuia să-l duc înapoi, în Austin, înainte de weekend. Dacă lipseam din nou, Molly avea să mă concedieze cu siguranţă.

În dimineaţa aceea, înainte de a pleca la cursuri, îl trezisem pe Jeremy. Îi

pusesem cereale în farfurie, trăsesem televizorul înapoi, în camera de zi, şi-i mai arătasem o dată cum să umble cu telecomanda. Jeremy împlinise optsprezece ani, aşa că şi-a fi putut umple singur farfuria cu cereale. Însă apartamentul meu era un loc străin, şi asta l-ar fi putut năuci. Ar fi preferat să rabde de foame în loc să deschidă uşa stranie a unui bufet ca să caute mâncare. M-am gândit să lipsesc de la cursuri în ziua aceea, dar pierdusem deja prea mult timp stând pe gânduri. Am pus la vedere câteva dintre DVD-urile preferate de Jeremy şi i-am spus că mă-ntorc peste câteva ore. Am sperat c-o să fie OK dacă stă singur atât de puţin, însă îngrijorarea îmi creştea cu fiecare minut.

M-am îndreptat spre teancurile de microfilme, am găsit bobina cu *Minneapolis Tribune* din 29 octombrie 1980 şi am căutat articolul pe prima pagină. Nu era acolo. Am trecut la paginile următoare şi tot n-am dat de nimic despre crimă, cel puţin nu despre uciderea unei fete de paisprezece ani cu iniţialele C.M.H. Am citit tot ziarul şi n-am găsit nimic. M-am lăsat pe spătarul scaunului şi mi-am trecut mâna prin păr. Începeam să cred că data din verdict era greşită. Pe urmă am înţeles, dintr-odată. Povestea n-avea cum să apară în ziar până a doua zi. Am derulat filmul până la ediţia din ziua următoare. În 30 octombrie 1980, articolul de fond se întindea pe o jumătate de pagină şi vorbea despre tratatul de pace dintre Honduras şi El Salvador. Sub el am găsit ceea ce căutam, articolul despre o fată ucisă şi arsă în nord-estul Minneapolisului. Se întindea pe o singură coloană, alături de o fotografie a incendiului. Se vedeau pompieri, împroşcând cu apă ceea ce părea o magazie de dimensiunile unui garaj pentru o singură maşină. Flăcările se înălţau spre cer până la vreo patru metri şi jumătate deasupra acoperişului, sugerând că fotograful surprinsese unul dintre primele momente ale luptei cu focul. Am citit relatarea:

Rămăşiţe omeneşti găsite după stingerea incendiului din Pierce Street

Poliţia din Minneapolis face investigaţii după ce ieri au fost găsite rămăşiţe omeneşti carbonizate în resturile unei magazii de scule incendiate în apropierea Parcului Windom, din nord-estul Minneapolisului. Pompierii au sosit la ora 16.18, după ce s-a raportat izbucnirea unui incendiu la numărul 1900 de pe Pierce Street, şi au găsit magazia cuprinsă de flăcări. Poliţia a evacuat casele din jur în

vreme ce pompierii se luptau cu focul. Comandantul de pompieri John Vries raportează că, scotocind printre resturi, investigatorii au găsit un trup carbonizat. Cadavrul nu a fost încă identificat. Poliţia nu exclude ipoteza unui asasinat.

Articolul mai avea câteva paragrafe dedicate unor amănunte lipsite de importanţă despre pagubele estimate şi despre reacţiile vecinilor.

Am printat o copie a paginii şi am derulat filmul până la ediţia de a doua zi. Într-o continuare a articolului, poliţia anunţa identificarea cadavrului: Crystal Marie Hagen, o fată de paisprezece ani. Trupul fusese carbonizat într-o foarte mare măsură şi autorităţile bănuiau că victima era deja moartă când fusese provocat incendiul. Magazia arsă se afla alături de casa în care locuise Crystal, împreună cu mama ei, Danielle Hagen, cu tatăl ei vitreg, Douglas Lockwood, şi cu fratele ei vitreg, Dan Lockwood. Danielle, mama lui Crystal, le-a spus reporterilor că observaseră lipsa fetei la scurt timp după ce se răspândise vestea că în ruinele magaziei se găsise un cadavru. Crystal fusese identificată fără dubiu în baza amprentelor dentare. În încheierea articolului, era anunţată arestarea lui Carl Iverson, în vârstă de treizeci şi doi de ani, pentru interogatoriu. Carl Iverson era vecin cu familia lui Crystal, locuia chiar în casa de alături şi magazia arsă îi aparţinea.

Alături de acel articol am găsit fotografia lui Carl Iverson, desculţ, arestat de cei doi poliţişti. Am mărit-o cu ajutorul butoanelor de pe cititorul de microfilme. Poliţiştii purtau haine de stofă şi mănuşi, în contrast cu tricoul şi blugii lui Iverson. Cel în uniformă fixa cu privirea ceva din spatele fotografului. Pornind de la tristeţea din ochii lui, am decis că se uita probabil la părinţii lui Crystal Hagen, care urmăreau arestarea monstrului vinovat de uciderea şi arderea fiicei lor. Poliţistul în civil avea gura deschisă, cu falca uşor strâmbă, pesemne fiindcă ţipa la Carl Iverson.

Dintre cei trei bărbaţi din fotografie, numai acesta din urmă se uita la camera foto. Nu ştiu ce mă aşteptasem să văd pe chipul lui. Cum te controlezi după ce comiţi o crimă? Treci ţanţoş pe lângă resturile carbonizate ale magaziei în care ţi-ai ars victima? Îţi pui masca nepăsării şi păşeşti pe lângă ruină fără să-i acorzi mai mult interes decât magazinului de pe colţ, de unde cumperi lapte? Sau întorci capul cu frică, ştiind că ai fost prins, că ţi-ai luat ultima gură de aer în libertate, c-o să-ţi petreci tot restul vieţii într-o cuşcă? Când am mărit imaginea feţei lui Carl Iverson, a ochilor lui îndreptaţi către fotograf, n-am văzut nici mândrie, nici calm prefăcut, nici frică. N-am văzut

decât nedumerire.

Capitolul 5

Există un miros care se impregnează în apartamentele din clădirile vechi. Când eram copil, îi observasem efectul asupra oamenilor care ne vizitau, acea fracţiune de secundă în care li se schimonosea faţa, izbiţi de tenta de putreziciune, strâmbătura din nas, fluturarea de pleoape, încordarea bărbiei. Când eram mic, credeam că toate casele miros a mucegai. Nu a lumânări aromate sau a pâine proaspăt coaptă, ci a pantofi sport murdari şi a vase nespălate. Când am ajuns la gimnaziu, mă trezeam ferindu-mi jenat privirea ori de câte ori bătea cineva la uşă. Mi-am jurat că, după ce-o să mă fac mare şi o să am apartamentul meu, o să-mi caut unul care să miroasă a lemn vechi, nu a pisici bătrâne.

S-a dovedit că, având bugetul de care dispuneam eu, nu era treabă uşoară. Clădirea cu trei apartamente în care locuiam avea o pivniţă veche, care-şi impregna în podele răsuflarea jilavă, umplând întregul loc cu izul înţepător rezultat din contopirea mirosului pătrunzător de lemn putred cu cel de praf umed. Se simţea cel mai tare imediat ce treceai de uşa din faţă, când intrai în holul comun, unde se găseau cutiile de scrisori, prinse de perete cu buloane. Acolo, în dreapta, se înălţau scările către apartamentul meu, iar în stânga se afla uşa apartamentului de la parter, în care locuia o familie de greci, Kosta. Prin uşa aceea se infiltra uneori aroma de mâncare puternic condimentată, ce se confunda cu duhoarea pivniţei, copleşindu-ţi simţurile.

Eram hotărât să păstrez curăţenia în apartament, dădeam în fiecare săptămână cu aspiratorul, spălam vasele după fiecare masă; în scurtul timp de când locuiam acolo făcusem o dată chiar şi curăţenie generală. N-aveam nicidecum mania curăţeniei. Pur şi simplu refuzam să-mi las apartamentul să cadă din nou în starea sa naturală de entropie. Am mers atât de departe, încât am pus în priză un odorizant de aer care mă întâmpina în fiecare zi cu jeturi de arome de măr şi scorţişoară. Însă în ziua aceea, când am intrat pe uşă, nu mi-a atras atenţia parfumul lui artificial încântător, ci Jeremy, aşezat pe canapeaua mea alături de fata pe care eu n-o ştiam decât drept L. Nash. Şi amândoi chicoteau.

— Ei, asta-i ceea ce numeşti tu ironie, a spus L. Nash.

— Ei, asta-i ceea ce numeşti tu ironie, a repetat Jeremy.

Pe urmă au izbucnit amândoi din nou în râs. Am recunoscut replica din filmul lui Jeremy, *Piraţii din Caraibe.* Se număra printre preferatele sale. Se

uitau la film împreună. Jeremy stătea ca de obicei, în mijlocul canapelei, chiar în faţa televizorului, cu tălpile pe podea, cu spatele drept, tangent la curba spătarului, cu pumnii strânşi pe coapse, unde putea să-şi agite mâinile dacă simţea nevoia.

L. Nash, în blugi şi într-un pulover albastru, era aşezată într-un colţ, picior peste picior. Ochii negri îi jucau în cap, vioi, când râdea cu Jeremy. Până atunci n-o mai văzusem zâmbind, cel puţin nu altfel decât ridicându-şi uşor colţurile gurii când treceam unul pe lângă altul pe coridor. Însă de data asta zâmbetul îi schimba înfăţişarea, de parcă ar fi crescut mai înaltă, sau şi-ar fi schimbat culoarea părului, sau cam aşa ceva. Făcea gropiţe în obraji; buzele păreau mai roşii şi mai catifelate în contrast cu dinţii albi. La naiba, era încântătoare.

Jeremy şi L. Nash s-au uitat la mine ca la un părinte care dă buzna în toiul unei petreceri în pijama.

— Salut? am spus, pe un ton care-mi trăda nedumerirea.

De fapt, aş fi vrut să-ntreb: „Jeremy, cum naiba ai reuşit s-o aduci pe L. Nash în apartamentul meu, pe canapeaua mea?”

Ea a citit probabil pe faţa mea cât de derutat eram, aşa că mi-a oferit o explicaţie.

— Jeremy a avut o mică problemă cu televizorul. Aşa că am venit să-l ajut.

— O problemă cu televizorul? m-am mirat.

— Poate că televizorul n-a funcţionat cum trebuie, a zis Jeremy, recăpătându-şi obişnuita figură inexpresivă.

— Jeremy a greşit butonul, m-a lămurit L. Nash. A apăsat din greşeală pe „sursă”.

— Poate că am greşit butonul, a spus Jeremy.

— Îmi pare rău, amice, am zis.

Încurcasem şi eu butonul de câteva ori, schimbând din greşeală sursa semnalului, adică trecând de la DVD la videocasetă, şi ecranul se umpluse brusc de purici, pe fundalul zgomotului alb, ceea ce, pentru Jeremy, însemna probabil iadul.

— Şi cum a reuşit el… vreau să zic cine…

— Poate l-a reparat Lila, a spus Jeremy.

— Lila, am repetat, lăsând numele să-mi zăbovească o clipă pe vârful limbii. Deci de la asta venea L-ul. Eu sunt Joe, şi ai făcut evident cunoştinţă cu fratele meu, Jeremy.

— Da. Eu şi Jeremy suntem deja prieteni buni.

Jeremy era din nou atent la film, fără să se mai sinchisească de Lila mai mult decât de peretele din spatele lui. Ca un idiot ce eram – o însuşire adesea exacerbată de prezenţa unei femei – am decis că următoarea mea mişcare trebuia să fie salvarea Lilei de Jeremy, arătându-i un scaun la masa adulţilor, impresionând-o cu inteligenţa şi farmecul meu şi dând-o pe spate. Cel puţin ăsta îmi era planul.

— Te surprinde că nu sunt criminal în serie? am întrebat.

— Criminal în serie?

Lila m-a privit nedumerită.

— Aseară… m-ai… ăă… comparat cu Jeffrey Dahmer.

— Oh… uitasem.

Mi-a adresat un zâmbet cu jumătate de gură, şi m-am grăbit să caut un alt subiect de conversaţie, odată ce, încercând să fiu spiritual, greşisem ţinta.

— Şi cu ce te ocupi când nu repari televizoare?

— Sunt studentă la Universitate.

Cuvintele i-au alunecat pe îndelete printre buze, subliniind că ştie al naibii de bine că ştiu că e studentă. Pe scări, trecuserăm de multe ori unul pe lângă altul cu nişte cursuri tipărite în mâini. Totuşi, oricât de jalnică ar fi fost abordarea mea, trebuia s-o consider un progres, căci se întâmpla pentru prima oară să purtăm o conversaţie adevărată. Uneori îmi programam intrările şi ieşirile din clădire ca să coincidă cu ale ei – cel puţin atât cât să nu devină sâcâitoare – şi nu reuşeam s-o fac să stea de vorbă cu mine într-o mai mare măsură decât reuşeam s-amestec lumina soarelui cu umbra. Dar acum conversam, şi asta numai fiindcă Jeremy greşise butonul.

— Îţi mulţumesc că l-ai ajutat, am spus. Îţi sunt sincer recunoscător.

— Ar fi făcut-o orice vecin bun, a răspuns ea şi a dat să se ridice.

Avea să plece; nu voiam să plece.

— Dă-mi voie să-mi arăt recunoştinţa, am insistat. Poate să te invit în oraş, la cină.

Şi-a sprijinit degetele unei mâini în căuşul celeilalte şi mi-a răspuns, ridicând din umeri.

— Nu e nevoie.

Voioşia i-a pierit cum piere viaţa unei jucării când se termină bateria, ochii şi-au pierdut vioiciunea, gropiţele au dispărut. Ca şi cum cuvintele mele ar fi făcut-o să-şi piardă tot farmecul.

— Trebuie să plec, a zis.

— Nu poţi pleca.

S-a îndreptat spre uşă.

— Vreau să spun că n-ar trebui să pleci, m-am corectat, părând mai amărât decât aş fi vrut. Sunt dator să-ţi răsplătesc fapta bună.

M-am apropiat şi eu de uşă, blocându-i calea pe jumătate.

— Ai putea măcar să rămâi la prânz, am adăugat eu.

— Trebuie să merg la cursuri, a răspuns, strecurându-se pe lângă mine, iar umărul i s-a şters uşor de braţul meu.

Pe urmă a şovăit în cadrul uşii, sau doar aşa am crezut eu. Poate că, totuşi, se gândea să-mi accepte invitaţia. Poate se distra pur şi simplu pe seama mea. Sau – cel mai probabil, imaginaţia îmi jucase o festă, şi de fapt nu ezitase câtuşi de puţin. Dar, fireşte, am preferat cutezanţa şi nechibzuinţa, şi am insistat.

— Măcar lasă-mă să te conduc până acasă.

— E la doi metri şi jumătate de aici.

— Sunt mai mult de trei, am ripostat, ieşind în urma ei pe coridor şi închizând uşa.

Insistenţa mea febrilă nu ducea nicăieri, aşa că mi-am schimbat tactica, testând eficienţa sincerităţii.

— Chiar îţi sunt recunoscător pentru că l-ai ajutat pe Jeremy. El e ceva cam… Ştiu eu, copilăros. Ştii, e…

— Autist? Da, ştiu. Am şi eu un văr la fel ca el. Seamănă mult cu Jeremy.

Lila s-a sprijinit de uşa ei, răsucindu-i mânerul.

— Ce-ar fi să cinezi cu noi în seara asta? am propus, renunţând la orice urmă de subtilitate. Fac spaghete.

A intrat în apartamentul ei şi s-a întors să mă privească în ochi, dintr-odată serioasă.

— Uite ce e, Joe. Pari un tip de treabă, dar nu sunt interesată de o invitaţie la cină. Nu acum. Acum nu sunt interesată de nimic. Vreau doar să…

— Nu. Nu. Am înţeles, am întrerupt-o. M-am gândit să te rog. Nu pentru mine. Pentru Jeremy, am minţit. Nu se simte în largul lui departe de casă, dar s-ar părea că tu îi placi.

— Serios? a zâmbit Lila. Eşti gata să te foloseşti în felul ăsta de fratele tău doar ca să poţi pregăti o cină pentru mine?

— Ar face-o orice vecin bun.

I-am întors zâmbetul.

A dat să-mi închidă uşa în nas, dar a ezitat, întorcând ideea de vreo două ori pe toate părţile.

— OK, a acceptat. O singură cină, nimic mai mult – de dragul lui Jeremy.

Capitolul 6

De data asta, Janet, recepţionera de la Hillview, m-a întâmpinat cu un zâmbet când mi-am făcut apariţia pe uşa din faţă. Sunasem ca să aflu programul de masă şi de somn al domnului Iverson, ceea ce îmi fusese de folos. Janet îmi spusese să vin pe la ora două, şi am intrat la două fix, aşteptându-mă la zidul de miros de Mentholatum de care m-am izbit când am trecut pragul. Bătrâna cu peruca strâmbă era tot de veghe la intrare şi nu mi-a dat nicio atenţie când am trecut pe lângă ea. Înainte de a pleca din apartament, îl instalasem pe Jeremy pe canapea, îi pornisem filmul şi îi mai arătasem încă o dată pe care butoane ale telecomenzii să apese şi pe care nu. Dacă mergea totul bine – dacă domnul Iverson accepta să fie subiectul lucrării mele – aş fi avut timpul necesar pentru a contura un background al temei.

— Salut, Joe.

Janet s-a ridicat şi a ieşit din spatele tejghelei de la recepţie.

— Am sosit la momentul potrivit? am întrebat-o.

— Atât de potrivit cât poate fi. Domnul Iverson a avut o noapte grea. Cancerul de pancreas e o boală cumplită.

— Se simte destul de bine ca să…

— Acum da. Probabil e doar uşor obosit. Durerea răbufneşte uneori şi trebuie să-l sedăm ca să se poată odihni câteva ore.

— Nu face radioterapie, sau chimio, sau altceva?

— Cred că ar putea, dar în stadiul ăsta nu l-ar ajuta cu nimic. Chimioterapia nu i-ar aduce decât o amânare a inevitabilului. Spune că nu-şi doreşte aşa ceva. Şi nu-l condamn pentru asta.

Janet m-a însoţit în salon, unde mi-a arătat un bărbat într-un scaun cu rotile, aflat lângă una dintre ferestrele mari înşiruite pe peretele din spate al clădirii.

— Stă acolo în fiecare zi, uitându-se pe fereastra aia, Dumnezeu ştie la ce, fiindcă nu e nimic de văzut. Se holbează pur şi simplu. Doamna Lorngren crede că-l fascinează priveliştea care nu e barată de gratii metalice.

Mă aşteptasem, în mare măsură, să văd un monstru legat de scaun cu curele de piele, pentru protecţia celorlalţi rezidenţi din încăpere, sau o persoană fie cu privirea înfiorătoare de gheaţă a nebunilor capabili de cele mai rele fapte, fie cu aerul provocator al unui ticălos infam; însă aşteptările mi-au fost

înşelate. Dacă nu greşisem calculele, Carl Iverson avea în jur de şaizeci şi cinci de ani. Dar, când m-am uitat la bărbatul de lângă geam, m-am gândit că Janet se înşelase, că mă adusese la altcineva. Din creştet îi atârnau câteva şuviţe lungi şi subţiri de păr cărunt; oasele ascuţite ale pometţilor se vedeau, proeminente, şi avea obrajii supţi; pielea subţire, cu tentă galbenă de icter, acoperea un gât atât de slab, încât nu mă îndoiam că l-aş fi putut cuprinde într-o singură mână. O cicatrice imensă îi traversa carotida şi tendoanele braţelor cadaverice i se reliefau nestânjenite nici de muşchi, nici de grăsime. Eram pe jumătate convins că, dacă i-aş fi ridicat braţul, aşa cum saltă copiii câte o frunză în lumina soarelui, aş fi văzut toate venele şi toate capilarele care i-l străbăteau. Dacă n-aş fi ştiut că nu e adevărat, i-aş fi dat aproape optzeci de ani.

— Stadiul patru, a spus Janet. E exact atât de rău cum pare. Încercăm să-l ajutăm să se simtă confortabil, dar nu putem face mare lucru. Poate lua morfină, dar o refuză. Zice că preferă să simtă durerea şi să-i rămână mintea limpede.

— Cât mai are de trăit?

— Dacă o duce până la Crăciun, eu pierd un pariu. Uneori îmi pare rău pentru el, dar pe urmă-mi aduc aminte cine e – şi ce-a făcut. Şi mă gândesc la fata aia pe care-a ucis-o şi la tot ce-a pierdut ea: iubiţi, dragoste, căsătorie şi o familie a ei. Mă gândesc la toate astea ori de câte ori mi se face milă de el.

A sunat telefonul, chemând-o pe Janet înapoi, la recepţie. Am aşteptat un minut sau două, sperând c-o să revină ca să facă prezentările. Când am văzut că nu se întoarce, m-am apropiat cu prudenţă de puţinul rămas din criminalul Carl Iverson.

— Domnul Iverson? am întrebat.

— Da?

Şi-a desprins privirea de ţicleanul pe care-l urmărise coborând grăbit pe trunchiul unui pin banesian uscat de dincolo de fereastră.

— Sunt Joe Talbert, am spus. Cred că doamna Lorngren v-a spus că vin, nu?

— Aa, vizitatorul meu… a sosit, a zis, pe jumătate în şoaptă şi rupându-şi propoziţia în două cu o răsuflare şuierată.

A arătat cu capul către un fotoliu de alături. M-am aşezat.

— Deci eşti un erudit.

— Nu, l-am corectat, nicidecum, sunt doar student.

— Lorngren mi-a spus că… A strâns din pleoape, aşteptând să treacă un

val de durere. Mi-a spus că… vrei să-mi scrii povestea.

— Am de scris o biografie pentru cursul de engleză.

— Prin urmare, a zis, ridicând din sprânceană şi aplecându-se către mine, cu o mină extraordinar de serioasă, cea mai firească întrebare e… de ce m-ai ales pe mine? Cum de mi se acordă… o asemenea onoare?

— Găsesc că povestea dumneavoastră e fascinantă.

Am spus primul lucru care mi-a trecut prin minte, dar ipocrizia îmi reverbera în fiecare cuvânt.

— Fascinantă? În ce sens?

— Nu întâlneşti în fiecare zi…

Aici m-am întrerupt, căutând o încheiere politicoasă pentru fraza mea: un criminal, un violator de copii? Suna mult prea brutal.

— …o persoană care a stat la închisoare.

— Te porţi cu mănuşi, Joe, a spus, pronunţând toate cuvintele în acelaşi ritm, ca să nu fie nevoie de pauze în care să-şi recapete răsuflarea.

— Domnule?

— Nu eşti interesat pentru c-am stat la închisoare. Eşti interesat de cazul Hagen. De-asta stai de vorbă cu mine. Poţi să mi-o spui. O să te-ajute să iei o notă mai bună, nu?

— Recunosc, mi-a trecut prin minte. Aşa ceva… adică uciderea cuiva, ei bine, nu e un lucru de care te loveşti zi de zi.

— Probabil se-ntâmplă mai des decât crezi. Chiar în clădirea asta ar putea fi zece, cincisprezece criminali.

— Credeţi că în clădirea asta sunt, în afară de dumneavoastră, încă zece asasini?

— Vorbeşti despre crimă sau despre asasinare?

— E vreo deosebire?

Domnul Iverson mi-a cântărit întrebarea uitându-se pe fereastră. Nu căuta răspunsul, cât încerca să hotărască dacă să mi-l dezvăluie sau nu. I-am văzut muşchii firavi ai fălcilor încordându-se de vreo două ori înainte de a vorbi.

— Da, a spus. Deosebirea există. Eu am făcut şi una, şi alta. Am ucis… şi am asasinat.

— Care e deosebirea?

— Cea dintre a spera c-o să răsară soarele şi a spera că nu va răsări.

— Nu înţeleg. Ce vreţi să spuneţi?

— Fireşte că nu înţelegi. Cum ai putea? Nu eşti decât un puştan, un studenţaş care toacă banii babacului pe bere şi pe fete, încercând să ia note de

trecere ca s-o mai poată lungi câţiva ani fără să-şi ia o slujbă. Probabil că n-ai altă grijă mai mare decât să-ţi aranjezi o întâlnire până sâmbătă.

Energia bătrânului vlăguit m-a luat prin surprindere; şi, la drept vorbind, m-a scos din sărite. M-am gândit la Jeremy, singur în apartamentul meu, la o apăsare pe telecomanda televizorului distanţă de o criză. M-am gândit la mama, în puşcărie, implorându-mă la fiecare inspiraţie s-o ajut şi blestemând la fiecare expiraţie ziua în care m-a născut. M-am gândit la muchia de cuţit pe care făceam echilibristică între a-mi permite sau nu să rămân la facultate, şi am vrut să-l azvârl din scaunul cu rotile pe cretinul ăla cu idei răsuflate care-şi permitea să mă judece. Am simţit furia urcându-mi în piept, dar am respirat adânc, aşa cum învăţasem să fac ori de câte ori mă simţeam frustrat din cauza lui Jeremy, şi am lăsat-o să se spulbere.

— Nu ştiţi nimic despre mine, am spus. Nu ştiţi nici de unde vin, nici ce am de înfruntat. Nu ştiţi prin ce rahat mi-am croit drum ca s-ajung aici. Sunteţi cel care decide dac-o să-mi spuneţi sau nu povestea dumneavoastră. Aveţi dreptul ăsta. Dar nu şi pe acela de a mă judeca.

M-am prins de braţul fotoliului ca să rămân acolo, opunându-mă imboldului de a mă ridica şi a părăsi încăperea.

Iverson s-a uitat în jos, la încheieturile degetelor mele albite de forţa cu care strângeam braţul fotoliului, apoi în ochii mei. Pe chip i-a trecut umbra unui zâmbet, mai firavă decât un fulg de zăpadă, şi i-am citit aprobarea în privire.

— Asta e bine, a spus.

— Ce e bine?

— Că-ţi dai seama cât de mult greşeşti când judeci pe cineva fără să-i cunoşti toată povestea.

Am înţeles ce lecţie ţinuse să-mi dea, însă eram prea furios ca să-i răspund.

— Pe-a mea le-aş fi putut-o spune mai multor oameni, a continuat el. În închisoare primeam scrisori de la indivizi care voiau să-mi transforme viaţa în ceva din care să scoată bani. Nu le-am răspuns niciodată, fiindcă ştiam că, dacă o sută de autori ar fi primit de la mine aceleaşi informaţii, ar fi scris o sută de poveşti diferite. Aşa că, dacă e vorba să-ţi povestesc ţie viaţa mea, să-ţi spun adevărul în toate privinţele, trebuie să ştiu cine eşti, că nu eşti doar un tinerel bun de nimic, care vânează o notă mare, că o să dai dovadă de onestitate şi o să-mi scrii povestea fără s-o denaturezi.

— Sper că-nţelegeţi că nu e decât o temă pentru acasă, am spus. N-o s-o citească decât profesorul meu.

— Ştii câte ore are o lună? m-a întrebat Carl, fără legătură cu nimic.

— Pot face socoteala.

— Noiembrie are şapte sute douăzeci. Octombrie şi decembrie au câte şapte sute patruzeci şi patru.

— OK, am spus, sperând c-o să-mi explice ce legătură am eu cu asta.

— Vezi tu, Joe, eu îmi socotesc viaţa în ore. Ca să petrec o parte din ele cu tine, vreau să ştiu că meriţi timpul meu.

Nu mă gândisem la asta. După părerea lui Janet, Carl avea să moară înainte de Crăciun. Cum din septembrie nu mai rămăsese decât o săptămână, asta însemna că mai are de trăit trei luni. Am făcut un calcul aproximativ în gând şi am înţeles. Dacă Janet nu se înşela, Carl Iverson nu mai avea de trăit nici măcar trei mii de ore.

— Cred că e logic, am zis.

— Aşa că, uite ce am de spus: o să fiu sincer cu tine. O să-ţi răspund la orice întrebare. Voi fi proverbiala carte deschisă, dar trebuie să mă conving că nu iroseşti timpul meu limitat. Trebuie să fii la fel de sincer cu mine. E tot ce-ţi cer. Poţi s-o faci?

Am stat pe gânduri o clipă.

— O să fiţi absolut sincer? În toate privinţele?

— Absolut.

Carl a întins mâna, ca s-o strângă pe a mea pentru a pecetlui înţelegerea, şi i-am luat-o. I-am simţit oasele prin pielea subţire, de parcă aş fi strâns o pungă cu bile.

— Aşadar, a întrebat el, de ce nu scrii povestea mamei tale, sau pe a tatălui tău?

— Să zicem că mama nu e demnă de încredere.

Carl m-a fixat cu privirea, aşteptând să continui.

— Sinceritate, ai uitat? a zis.

— OK. Sinceritate? În clipa asta mama e într-un centru de dezalcoolizare din Austin. Trebuie să iasă mâine, ca să stea în închisoare până la prima înfăţişare la tribunal, sub acuzaţia că a condus în stare de ebrietate.

— Ei, s-ar părea că are o poveste de spus.

— N-o s-o spun eu.

Domnul Iverson a dat din cap înţelegător.

— Şi tatăl tău?

— Nu l-am cunoscut niciodată.

— Bunicii?

— Bunica din partea mamei a murit când era ea adolescentă; bunicul a murit când aveam eu unsprezece ani.

— Cum a murit?

Carl a pus întrebarea fără să se gândească mai mult decât înainte de a căsca; dar a dat peste cea mai adâncă dintre rănile mele. A deschis uşa către o conversaţie pe care refuzam s-o port chiar şi cu mine însumi.

— Aici nu e vorba despre mine, am spus, iar tonul tăios al vocii mele a ridicat un zid între domnul Iverson şi mine. Şi nici despre bunicul meu. E vorba despre dumneavoastră. Sunt aici ca să vă aflu povestea. Aţi uitat?

Carl s-a lăsat pe spătarul scaunului şi m-a studiat în vreme ce mă străduiam să-mi alung orice expresie de pe chip care m-ar fi putut da de gol. Nu voiam să-mi vadă nici vinovăţia din ochi, nici furia din încleştarea fălcilor.

— OK, a spus. N-am vrut s-ating o coardă sensibilă.

— Nici vorbă, am zis. N-aţi atins niciuna.

Am încercat să mă port ca şi cum reacţia mea n-ar fi fost nimic mai mult decât manifestarea unei nerăbdări moderate. Pe urmă am schimbat subiectul.

— Prin urmare, domnule Iverson, îngăduiţi-mi să vă pun o întrebare.

— Dă-i drumul.

— Ţinând cont că mai aveţi de trăit doar câteva luni, de ce sunteţi de acord să vă petreceţi timpul cu mine?

Carl s-a aşezat mai bine în scaun, uitându-se pe fereastră, către prosoapele puse la uscat şi grătarele de friptură din balcoanele apartamentelor de vizavi.

— Joe, a spus, într-un târziu, ştii ce e o declaraţie a muribundului?

Nu ştiam, dar am presupus.

— O declaraţie dată de cineva care e pe moarte?

— E termen juridic, a zis el. Dacă un om şopteşte numele ucigaşului său în clipa morţii, faptul e o dovadă acceptată, fiindcă există convingerea – şi e de înţeles – că un muribund nu vrea să-şi dea sufletul cu o minciună pe buze. Niciun păcat nu poate fi mai mare decât acela care nu mai poate fi îndreptat, pe care nu apuci să-l mărturiseşti vreodată. Aşa că… această discuţie cu tine… asta e declaraţia mea de muribund. Nu-mi pasă dacă n-o să citească nimeni ce-o să scrii. Nu-mi pasă nici dacă n-o să scrii nimic.

Carl şi-a ţuguiat buzele, căutând cu privirea ceva de dincolo de decorul vizibil. Avea un uşor tremur în glas.

— Trebuie să rostesc cuvintele cu glas tare. Trebuie să-i spun cuiva adevărul despre cele petrecute cu atâţia ani în urmă. Trebuie să-i spun cuiva adevărul despre ceea ce am făcut.

Capitolul 7

Cândva, în adolescenţă, am descoperit că nu sunt nici frumos, nici urât. Am căzut în vastul ocean al tipilor aşa şi-aşa, care alcătuiesc fundalul tabloului. Eram cel cu care accepţi să mergi la reuniunea şcolară după ce afli că băiatul pe care-l voiai de fapt a invitat altă fată. Pentru mine, asta era OK. De fapt, cred că o înfăţişare frumoasă s-ar fi irosit dacă aş fi primit-o. Să nu mă înţelegeţi greşit. Mi-am avut partea de întâlniri cu fete în liceu, dar, cu intenţie, mai mult de două luni n-am ieşit cu niciuna – în afară de Phyllis.

Phyllis a fost prima mea prietenă. Avea păr castaniu buclat, răsfirat în jurul capului aidoma tentaculelor unei anemone-de-mare. Am avut impresia că arată bizar până în ziua când ne-am sărutat prima oară. Pe urmă, coafura ei mi s-a părut cutezătoare şi avangardistă. Eram amândoi în primul an de liceu şi urmam calea obişnuită a tatonării dintre doi adolescenţi, testând limite, ascunzându-ne prin colţuri ca să ne furăm câte un sărut, ţinându-ne de mână pe sub masă la bufet, făcând toate lucrurile care mi se păreau încântător de excitante. Pe urmă, într-o bună zi, ea a insistat să-i fac cunoştinţă cu mama.

— Ţi-e ruşine cu mine? m-a întrebat. Sunt doar cineva cu care-ţi pierzi timpul când e convenabil?

Oricât m-am străduit, n-am reuşit s-o conving că am intenţii onorabile fără s-o aduc acasă, pentru o prezentare oficială. Privind în urmă, cred c-ar fi trebuit pur şi simplu s-o rup cu ea şi s-o las să mă creadă un nemernic.

I-am spus mamei c-o să vin cu Phyllis în ziua aceea, după şcoală. Dimineaţa am vorbit despre vizită cât de des am putut, sperând c-o pot face pe mama să priceapă că vreme de o oră, trebuie să se poarte cât de bine era în stare. Nu trebuia decât să fie prietenoasă, trează şi normală, timp de o oră. Uneori cer prea mult.

În timp ce ne apropiam agale de uşa din faţă, am simţit miros de mâncare, sau de resturi de mâncare, arzându-se în bucătărie. Phyllis zâmbise pe tot drumul de acasă până la mine, îndoindu-şi nervoasă degetele când ne-am apropiat. M-am oprit la uşa din faţă, fiindc-am auzit-o pe mama ţipând la un oarecare Kevin. Eu nu cunoşteam niciun Kevin.

— La naiba, Kevin, nu pot să te plătesc acum.

Am auzit că i se împleticea limba.

— Minunat, şi-a strigat răspunsul o voce de bărbat. Mă spetesc ca să te-ajut şi, când am nevoie de bani, îmi dai un şut în cur.

— Nu din cauza mea nu eşti în stare să păstrezi nicio slujbă, a zbierat mama. Nu da vina pe mine.

— Nu, dar din cauza ta nu primesc bani, a ripostat el. N-am niciun copil retardat ca să-mi plătesc facturile, ca tine. Mi-eşti datoare cu un sutar. Ştiu că primeşti ajutor social sau alt rahat pentru puştiul ăla. Ai de unde mă plăti.

— Du-te-n mă-ta! Căcat cu ochi. Ieşi din casa mea.

— Unde-s banii mei?

— O să-ţi primeşti rahaţii ăia de bani. Acum cară-te.

— Când? Când îmi primesc banii?

— Ieşi afară. Puştiul meu vine c-o târfuliţă şi trebuie să mă pregătesc.

— Când îmi primesc banii?

— Ieşi până nu chem poliţaii, să le spun c-ai condus iar fără permis.

— Căţeaua dracului.

Kevin a ieşit, trântind uşa din spate, aproape în aceeaşi clipă în care detectorul de fum a prins viaţă cu un ţipăt strident, din cauza mirosului de carne arsă din bucătărie. M-am uitat la Phyllis şi am văzut că-şi închisese obloanele creierului, deşi prea târziu ca să blocheze acea experienţă, care probabil avea să fie punct central pentru nişte şedinţe de terapie din viitor. Am vrut să-mi cer scuze, să-i explic sau, mai bine, să dispar, să alunec prin crăpăturile scândurilor verandei. În schimb, am prins-o de umeri, am răsucit-o pe călcâie şi am însoţit-o până la primul colţ, unde mi-am luat rămas-bun de la ea pentru totdeauna. A doua zi, la şcoală, a avut grijă să evite o întâlnire cu mine pe coridoare, ceea ce a fost bine, pentru că altminteri oricum aş fi evitat-o eu. Pe urmă nu m-am mai întâlnit cu nicio fată mai mult de două luni. N-aş fi putut îndura umilinţa aducerii alteia acasă, la mama.

M-am gândit la Phyllis în timp ce pregăteam pastele pentru cina cu Lila. Pentru prima oară în viaţa mea, aduceam o fată acasă fără să mă tem de ceea ce-avea să mă întâmpine la uşa de la intrare. Pe de altă parte, nu aduceam o fată acasă. N-aveam o întâlnire, deşi pierdusem o grămadă de timp ca să mă pregătesc, pieptănându-mi perfect părul, dându-mi cu puţin deodorant în plus şi cu un strop de colonie şi alegându-mi haine care spuneau, deopotrivă, „uită-te la mine” şi „puţin îmi pasă”. Îl convinsesem chiar şi pe Jeremy să facă un duş în baia de vizavi. Toate aceste eforturi pentru o fată a cărei indiferenţă mă azvârlea din calea ei cu forţa unui fundaş. Dar, la naiba, era drăguţă.

Lila a sosit la şapte seara, purtând aceiaşi blugi şi acelaşi pulover cu care plecase dimineaţa la cursuri. M-a salutat, aruncându-şi privirea prin bucătărie

ca să vadă dacă am pus apa la fiert, apoi s-a dus la Jeremy, care stătea pe canapea.

— Care-i filmul din seara asta, frumosule? l-a întrebat.

El a roşit uşor.

— Poate *Piraţii din Caraibe*, a răspuns.

— Perfect, a zâmbit Lila. Îmi place filmul ăsta.

Jeremy i-a răspuns cu cel mai prostesc dintre zâmbetele lui, arătând spre telecomandă, iar Lila a apăsat pe buton şi a pornit filmul.

Uitându-mă cum stăteau amândoi pe canapea, m-a cuprins o gelozie stranie, dar era exact ceea ce cerusem. Mă folosisem de Jeremy ca s-o conving pe Lila să vină în apartamentul meu, aşa că el era cel pe care venise să-l vadă. M-am întors la spaghete, însă trăgeam din când în când cu ochiul la ea şi am remarcat că-şi împărţea atenţia între televizor şi hârtiile adunate pentru tema mea, care stăteau teanc pe măsuţă.

— Faci cercetări în legătură cu războiul din El Salvador? m-a întrebat.

— Războiul din El Salvador? m-am mirat, uitându-mă peste umăr.

Lila citea articolul de ziar copiat de mine de la bibliotecă.

— Ai aici un articol despre semnarea tratatului de pace dintre El Salvador şi Honduras.

— A, ăla, am zis. Nu. Uită-te în coloanele de sub el.

— Cel despre fată?

— Da, îi iau un interviu tipului care a omorât-o.

A păstrat tăcerea cât a citit articolele copiate. Am văzut-o cutremurându-se când a ajuns la cele mai cumplite amănunte despre moartea lui Crystal Hagen. Am amestecat în spaghete şi am aşteptat cu răbdare răspunsul ei.

— Glumeşti, nu? a spus în cele din urmă.

— Ce?

A răsfoit din nou articolele.

— Îi iei un interviu acestui psihopat?

— Ce e rău în asta?

— Totul. Mă uimeşte cum reuşesc lepădăturile astea din închisoare să atragă atenţia oamenilor. Cunosc o fată care s-a logodit cu un ciudat, cu un puşcăriaş. Jura că tipul e nevinovat, condamnat pe nedrept, şi l-a aşteptat doi ani, până a fost eliberat. Şase luni mai târziu, individul era din nou la închisoare, după ce-o snopise pe ea în bătaie.

— Carl nu e la închisoare, am spus, cu o ridicare timidă din umeri.

— Nu e la închisoare? Cum e posibil să nu fie, după ceea ce i-a făcut fetei?

— Moare de cancer într-un azil. Mai are de trăit câteva luni, am răspuns.

— Iar pe tine te interesează persoana lui, pentru că…

— Îi scriu biografia.

— Îi scrii povestea? s-a mirat ea, indignată peste poate.

— Pentru cursul de engleză, am spus, aproape pe tonul unei scuze.

— Îi oferi notorietate.

— E doar pentru cursul de engleză. E vorba de un profesor şi de cel mult douăzeci şi cinci de studenţi. Mi-e greu să numesc asta notorietate.

Lila mi-a pus hârtiile la loc, pe masă. S-a uitat la Jeremy şi şi-a coborât glasul.

— Nu contează că e numai pentru un curs. Ar trebui să scrii despre fata pe care-a ucis-o, sau despre cele pe care le-ar mai fi ucis dacă nu ajungea la închisoare. Ele merită atenţie, nu el. El trebuie să dispară în tăcere, fără piatră funerară, fără ferpar, fără nimic care să le aducă oamenilor aminte c-a existat. Dacă-i scrii povestea vieţii, creezi o piatră funerară care n-ar trebui să existe.

— Fără reţineri, am zis. Spune-mi ce gândeşti de fapt.

Am luat una dintre spaghete din apa clocotită şi am aruncat-o spre frigider. A ricoşat de uşa lui şi a aterizat pe podea.

— Ce naiba faci? m-a întrebat ea.

— Testez spaghete, am spus, mulţumit că schimbasem subiectul.

— Le testezi azvârlindu-le prin bucătărie?

— Dacă se lipesc de frigider, sunt fierte. M-am aplecat, am luat-o pe cea de jos şi am aruncat-o la gunoi. Şi astea încă nu sunt, am adăugat eu.

Ceva mai devreme, când plecasem de la Hillview, mă simţisem mulţumit de evoluţia proiectului meu. Carl Iverson îmi promisese c-o să-mi spună adevărul despre moartea lui Crystal Hagen. Aveam să fiu confesorul lui. Abia aşteptasem cina cu Lila, ca să-i vorbesc despre Carl. Îmi imaginasem c-o să fie captivată de ceea ce făceam, c-o să-mi împărtăşească entuziasmul, c-o să vrea să afle totul despre Carl. După ce-i văzusem reacţia, nu-mi mai doream decât să ocolesc subiectul pentru tot restul serii.

— Ţi-a spus ce-a făcut sau ţi-a vorbit despre cum a căzut victimă vreunei înscenări? m-a întrebat ea.

— Încă n-am discutat pe subiect.

Am scos trei farfurii din bufet şi le-am pus pe măsuţa din camera de zi, unde urma să mâncăm. Lila s-a ridicat, a înşfăcat nişte pahare din acelaşi bufet şi m-a urmat. Mi-am luat de pe măsuţă rucsacul, notiţele şi articolele de ziar.

— Încă n-am ajuns până acolo. Deocamdată mi-a povestit cum a copilărit la South St. Paul, fiind singur la părinţi. Ăă… să vedem… tatăl lui conducea un magazin cu articole de fierărie, iar mama lui… Am făcut o pauză încercând să-mi amintesc, apoi am continuat: …lucra la un magazin de delicatese din centrul oraşului.

— Prin urmare, când o să-i scrii biografia, o să povesteşti pur şi simplu tot ce-ţi îndrugă el?

Lila a pus paharele pe masă, lângă farfurii.

— Trebuie să mai găsesc şi vreo două surse secundare de informaţii, am spus, întorcându-mă în bucătărie. Dar, când ajungem la ceea ce a făcut…

— Iar „ceea ce a făcut” înseamnă violarea şi uciderea unei fete de paisprezece ani şi arderea cadavrului ei, a adăugat Lila.

— Da… aşa e. În privinţa asta, nu există alte surse. Trebuie să scriu ce-mi povesteşte el.

— Aşa că o să-ţi poată înşira numai minciuni, iar tu o să scrii ce-o să-ţi povestească el?

— Deja şi-a petrecut viaţa în închisoare. De ce m-ar minţi?

— De ce nu te-ar minţi? a ripostat Lila, pe un ton care sugera că modul meu de a privi lucrurile i se părea incredibil.

Stătea în capul mesei din bucătărie, cu palmele lipite de tăblia din plastic laminat, cu braţele încordate şi cu degetele răsfirate.

— Pune-te în locul lui, a continuat ea. A violat o biată fată, a omorât-o, şi-a petrecut timpul în închisoare spunându-le colegilor de celulă, paznicilor şi avocaţilor dispuşi să-l asculte că e nevinovat. N-o să renunţe acum. Chiar crezi că va recunoaşte c-a omorât-o?

— Dar e pe moarte, am spus, azvârlind spre frigider alta dintre spaghete – care de data asta s-a lipit.

— Asta dovedeşte că e corect punctul meu de vedere, nu al tău, a subliniat ea, cu aerul cuiva obişnuit să ia parte la dezbateri. Te face să-ţi scrii micul articol…

— Biografia.

— Nu contează. Astfel are, în lumea universitară, o relatare scrisă care-l înfăţişează drept victimă.

— Vrea să-mi dea declaraţia lui de muribund, am spus, turnând spaghetele într-o strecurătoare, ca să le clătesc.

— Ce vrea să-ţi dea?

— Declaraţia lui de muribund… aşa a numit-o. O declaraţie adevărată,

fiindcă nimeni nu vrea să moară cu o minciună pe buze.

— În contrast cu a muri cu o crimă la activ? a întrebat ea. Sesizezi ironia, nu-i aşa?

— Nu e acelaşi lucru, am contrazis-o.

N-aveam argumente cu care să-mi susţin spusele. Nu-mi puteam croi drum pe lângă logica ei. Orice schimbare de direcţie mă ducea în altă fundătură, aşa că mi-am recunoscut înfrângerea aducând spaghetele pe măsuţă şi punându-le în farfurii. Lila a luat tigaia cu sos marinara şi m-a urmat. A început să-l toarne, apoi şi-a îndreptat spatele şi a rânjit ca Grinch în Ajunul Crăciunului.

— Am o idee, a zis.

— Aproape că mi-e frică să-ntreb.

— A fost condamnat de un juriu, nu?

— Da.

— Ceea ce înseamnă c-a avut loc un proces.

— Cred că da.

— Te poţi uita în dosarul procesului. De-acolo o să afli exact ce s-a întâmplat. O să ai toate probele, nu doar versiunea lui.

— Dosarul lui? Mă pot uita în dosar?

— Mătuşa mea e avocat-asistent la o firmă juridică din St. Cloud. Trebuie să ştie.

Lila şi-a scos mobilul din buzunar, apoi şi-a derulat agenda până a ajuns la numărul mătuşii. Eu i-am dat lui Jeremy un prosop de hârtie în loc de şerveţel, ca să poată începe să mănânce, apoi am ascultat sfârşitul conversaţiei telefonice.

— Deci dosarul îi aparţine clientului, nu avocatului? Cum pot afla asta?… Trebuie să-l mai aibă încă?… Îmi poţi trimite asta pe mail?… Perfect. Mulţumesc mult. Trebuie să plec… Aşa o să fac. Pa, pa, a spus Lila şi a închis telefonul. E simplu, a spus, întorcându-se spre mine. Fostul lui avocat trebuie să aibă dosarul.

— Au trecut treizeci de ani.

— Dar e vorba de crimă şi mătuşa mea spune că, pentru un astfel de caz, dosarul trebuie să mai existe încă.

Am luat articolele de ziar şi le-am răsfoit până am dat de numele avocatului.

— Se numeşte John Peterson, am spus. A fost avocat din oficiu în Minneapolis.

— Iată ce trebuia să afli.

— Dar cum obţin dosarul de la avocat?

— Aici e frumuseţea, a zis ea. Dosarul nu-i aparţine avocatului. E proprietatea lui Carl Iverson. Îi aparţine lui şi avocatul e obligat să i-l dea. Mătuşa mea îmi trimite pe mail un formular de cerere pe care s-o semneze, şi avocatul trebuie să predea dosarul persoanei trimise să-l ia.

— Adică eu nu trebuie decât să-l conving pe Carl să semneze formularul?

— Va trebui să-l semneze, a spus Lila. Dacă nu-l semnează, o să ştii că nu e demn de încredere. Sau îl semnează, sau nu e nimic mai mult decât un nemernic mincinos, un criminal care nu vrea să afli ce-a făcut în realitate.

Capitolul 8

O văzusem pe mama trezindu-se dimineaţa cu părul mânjit de resturi ale chefului din noaptea precedentă; o văzusem intrând în apartament împleticindu-se, beată, cu pantofii într-o mână şi cu lenjeria de corp mototolită, strânsă ghemotoc în cealaltă; însă n-o mai văzusem niciodată arătând atât de jalnic ca atunci când a intrat în Tribunalul Districtului Mower târşâindu-şi picioarele, îmbrăcată în salopeta portocalie de deţinut, cu cătuşe la mâini şi lanţ la glezne. După trei zile fără machiaj şi fără duş, tenul ei semăna cu o pânză groasă. Părul ei blond, cu rădăcini castaniu-închis, era plin de mătreaţă şi unsuros. Avea umerii aplecaţi, de parcă i-ar fi tras în jos cătuşele de la mâini. Îl lăsasem pe Jeremy în apartamentul ei înainte de a veni la tribunal, s-o văd la prima înfăţişare.

A intrat împreună cu alte trei persoane în portocaliu. Când m-a zărit, mi-a făcut semn să vin lângă balustrada de lemn, ea fiind de o parte a acesteia, alături de masa cu scaune confortabile a avocatului, iar eu de cealaltă parte, în sala pentru public, cu bănci de lemn precum cele din biserici. Un aprod a întins mâna când m-am îndreptat spre ea, în semn că nu aveam voie să vin suficient de aproape ca să le pot da celor în portocaliu arme sau alte obiecte interzise.

— Trebuie să mă scoţi pe cauţiune, mi-a şoptit mama, disperată.

De la o distanţă atât de mică, am văzut că din cauza stresului întemniţării şi a epuizării îi apăruseră sub ochii înroşiţi pungi pronunţate în formă de semilună. Arăta de parcă n-ar mai fi dormit de câteva zile.

— Despre ce sumă e vorba? am întrebat.

— Paznicul zice că probabil o să am nevoie de trei mii. Altfel trebuie să rămân la închisoare.

— Trei mii! am exclamat. Am nevoie de banii ăştia pentru şcoală.

— Nu pot să rămân la închisoare, Joey, a zis mama şi a început să plângă. E plin de nebuni. Stau treji toată noaptea şi zbiară. Nu pot să dorm. O să-nebunesc şi eu. Nu mă lăsa să mă-ntorc acolo. Te rog, Joey.

Am deschis gura, însă n-a ieşit niciun cuvânt. Îmi părea rău pentru ea – era mama mea, femeia care-mi dăduse viaţă. Dar dacă-i plăteam trei mii de dolari, rămâneam fără bani până la jumătatea semestrului următor. Dorinţa mea de a nu abandona facultatea se bătea cap în cap cu imaginea mamei în culmea disperării. Nu puteam să vorbesc. Orice aş fi spus ar fi fost greşit. Am

fost salvat de dilemă când pe uşa din spatele băncilor juraţilor şi-au făcut apariţia două femei şi aprodul ne-a strigat tuturor să ne ridicăm în picioare. Am răsuflat adânc, recunoscător pentru întrerupere. Judecătorul a intrat şi ne-a cerut să luăm loc, iar aprodul a escortat-o pe mama până în boxa juriului, unde s-a aşezat alături de celelalte persoane în portocaliu.

Când grefiera i-a chemat pe rând în faţa curţii pe cei numiţi de ea „arestaţi”, am ascultat dialogul dintre judecător şi avocata din oficiu, care îi apăra pe toţi cei patru inculpaţi. Mi-a adus aminte de o slujbă catolică la care luasem parte când murise unul dintre antrenorii de la liceul meu. Litania fusese rostită de preot şi de enoriaşi de atât de multe ori, încât spectacolul monoton ni se păruse inexpresiv nouă, celor de alt rit.

Judecătorul spunea:

— Numele dumneavoastră este…? Locuiţi în… Înţelegeţi care vă sunt drepturile? Doamnă avocat, clientul dumneavoastră înţelege ce acuzaţii i se aduc?

— Da, onorată instanţă, şi nu avem pretenţia să fie recitită reclamaţia.

— Cum doriţi să continuăm?

— Onorată instanţă, renunţăm la a doua audiere permisă de legea opt şi cerem eliberarea clientului meu în baza unui angajament personal.

Judecătorul stabilea apoi cauţiunea, dându-i fiecărui inculpat de ales între plata unei sume mai mari fără să i se pună alte condiţii, sau a unei sume mai mici – sau chiar a niciuneia – dacă se angaja să respecte anumite condiţii impuse de instanţă.

Când a venit rândul mamei, după acelaşi schimb de replici, judecătorul a stabilit cauţiunea la trei mii de dolari şi a continuat cu a doua opţiune.

— Doamnă Nelson, puteţi plăti trei mii de dolari, sau puteţi fi eliberată dacă vă angajaţi să vă înfăţişaţi la absolut toate audierile care vor urma şi să respectaţi următoarele condiţii: păstraţi legătura cu avocatul dumneavoastră, nu mai încălcaţi legea, renunţaţi la deţinerea şi la consumul de alcool şi acceptaţi să purtaţi o brăţară de monitorizare a nivelului de alcool din sânge. Consumul unei cantităţi oricât de mici vă va aduce din nou în închisoare. Înţelegeţi aceste condiţii?

— Da, domnule judecător, a răspuns mama, arătând cu desăvârşire dickensiană în postura ei de creatură nefericită.

— Asta-i tot, a spus judecătorul.

Mama şi-a târşâit picioarele înapoi, alăturându-li-se celorlalte persoane în portocaliu, care s-au ridicat şi au pornit-o cu toţii spre uşă ca-ntr-un şir de

deţinuţi înlănţuiţi, pe drumul de întoarcere la închisoare. Când a trecut pe lângă mine, mama mi-a aruncat o privire pentru care Medusa ar fi invidiat-o.

— Vino la închisoare şi scoate-mă pe cauţiune, a şoptit.

— Dar, mamă, judecătorul a spus că…

— Nu te certa cu mine, a şuierat ea, ieşind din sala tribunalului.

— Şi… s-a întors, am murmurat, pentru mine.

Am părăsit clădirea şi m-am oprit pe trotuar, întrebându-mă dacă s-o iau la stânga, spre judecătorie şi spre mama, sau la dreapta, spre maşină. Judecătorul îi spusese că poate pleca; îl auzisem cu urechile mele. Nu trebuia decât să nu mai bea. O senzaţie neplăcută mi s-a răspândit prin vene, ca otrava dintr-o muşcătură de şarpe. Mă luptam cu decizia pe care o luasem, dar în cele din urmă, am pornit spre stânga, înfrângându-mi imboldul de a o lua la fugă.

Odată ce am intrat în închisoare, i-am dat permisul meu de conducere unei femei din spatele unui geam antiglonţ, care mi-a explicat cum să ajung într-o încăpere mică, despărţită de un geam de odaia în care urma să fie adusă mama. Şi au adus-o peste câteva minute, acum fără cătuşe şi lanţuri. S-a aşezat pe scaunul aflat de cealaltă parte a geamului şi a luat receptorul unui telefon prins de perete. Am făcut acelaşi lucru, strâmbându-mă când l-am apropiat de obraz, imaginându-mi câţi nefericiţi răsuflaseră în el înaintea mea. Simţeam cum mi se lipeşte de piele.

— Ai plătit cauţiunea?

— N-ai nevoie de cauţiune; poţi ieşi şi fără ea. Aşa a spus judecătorul.

— A spus că pot ieşi dacă accept monitorizarea. Nu vreau blestemăţia aia de brăţară.

— Dar poţi ieşi fără să te coste niciun ban; nu trebuie decât să nu mai bei.

— Nu vreau porcăria aia de monitorizare! s-a răstit. Ai destui bani. Mă poţi ajuta măcar o dată în viaţa ta. Nu mai suport niciun minut în plus aici.

— Mamă, abia dacă am destui bani ca să-mi ajungă până la sfârşitul semestrului. Nu pot…

— Ţi-i dau înapoi, pentru numele lui Cristos.

Începea litania noastră personală. Când am împlinit şaisprezece ani, mi-am luat prima slujbă, schimbam uleiul la un garaj din oraş. Când mi-am folosit primul salariu ca să-mi cumpăr haine şi un skateboard, mama a făcut o criză de nervi atât de violentă, încât vecinii de la etaj au chemat proprietarul şi poliţia. După ce s-a liniştit, m-a silit să-mi deschid un cont de economii; şi, fiindcă la şaisprezece ani nu-ţi poţi deschide cont fără acordul unui părinte, l-

au făcut şi pe numele ei. În următorii doi ani a împrumutat bani din contul ăla ori de câte ori n-avea cu ce plăti chiria sau trebuia să-şi repare maşina – promiţând întotdeauna c-o să mi-i dea înapoi, dar fără s-o facă vreodată.

În ziua când am împlinit optsprezece ani, mi-am deschis alt cont, doar pe numele meu. Odată ce n-a mai avut acces direct la bani, a schimbat tactica, trecând de la hoţie la şantaj, fiindcă, la urma urmelor, locuiam în casa ei şi mâncam mâncarea ei, ceea ce-i dădea dreptul să stoarcă din contul meu sute de dolari. Prin urmare, am început să iau câte ceva din câştigul fiecărei săptămâni şi s-ascund banii într-o cutie de tablă, sub izolaţia podului – fondul meu pentru facultate din cutia de cafea. Mama a bănuit în permanenţă că ascund bani, dar n-a reuşit niciodată s-o dovedească şi nici nu i-a găsit. În mintea ei, cele câteva miare dosite de mine crescuseră până la o sumă de zece ori mai mare decât economiile mele de sub izolaţie. Apoi se adăugaseră împrumuturile mele de student şi salariul meu de mizerie, şi în mintea mamei rezervele îmi sporiseră, devenind o mică avere.

— Nu putem găsi un garant pentru cauţiune? am întrebat. Atunci n-ar trebui să plăteşti toată suma.

— Crezi că nu m-am gândit la asta? Mă crezi tâmpită? N-am ce să folosesc drept garanţie. Fără garanţie nu mă ia nimeni în seamă.

I-am simţit cuvintele ca un tăiş care-mi era bine-cunoscut. Răutatea îi ieşea la iveală tot atât de clar ca rădăcinile închise la culoare pe cărarea din părul ei. M-am hotărât să ripostez cu asprime.

— Nu te pot scoate pe cauţiune, mamă. Nu pot. Dacă-ţi dau trei mii, nu-mi mai pot permite să merg la facultate în semestrul următor. Mi-e imposibil s-o fac.

— Ei bine, atunci…

S-a lăsat pe spătarul scaunului de plastic.

— …trebuie să ai grijă de Jeremy cât o să stau aici, fiin’ că n-o să accept monitorizarea lor nenorocită.

Şi gata, iat-o: ultima carte din mâna ei, dovada că avea chintă royală; mă înfrânsese. Aş fi putut merge la cacealma, spunând c-o să-l las pe Jeremy în Austin, dar era un bluf în toată puterea cuvântului şi mama o ştia. Mă fixa cu certitudinea unui bolovan în cădere, cu privirea calmă, echilibrată, în timp ce eu clocoteam de furie. Cum aş fi putut să am grijă de Jeremy? Când îl lăsam singur câteva ore, trebuia să-l salveze Lila. Plecasem la facultate ca să scap de tot rahatul ăla. Şi ea mă trăgea înapoi, silindu-mă să aleg între studiile mele şi fratele meu. Aş fi vrut să-mi întind mâinile prin sticla ranforsată şi s-o

sugrum.

— Nu-mi vine să cred că eşti atât de egoist, a zis. Ţi-am spus că ţi-i dau înapoi.

Mi-am scos carnetul de cecuri din buzunarul de la spate şi am început să completez unul, străbătut de un val de furie. Am zâmbit uşor când m-am imaginat completând cecul, apoi ridicându-l către sticla groasă care ne despărţea şi făcându-l bucăţi. Dar, în adâncul fiinţei mele, ştiam adevărul: aveam nevoie de ea, nu aşa cum are nevoie un fiu de mama lui, ci aşa cum are nevoie un păcătos de demon. Îmi trebuia un ţap ispăşitor, cineva către care să arăt, spunând: „Tu eşti de vină pentru asta, nu eu”. Trebuia să-mi hrănesc iluzia că nu eu sunt cel care-i poartă de grijă fratelui meu, ci mama noastră. Aveam nevoie de un loc unde să depozitez viaţa lui Jeremy, grija care i se purta, de o cutie pe care s-o închid etanş, spunându-mi că locul lui Jeremy era înăuntru – cu toate că undeva, în profunzime, ştiam că totul era o minciună. Aveam nevoie de ceva, de o plauzibilitate firavă ca să-mi uşurez conştiinţa. Era singura cale prin care puteam pleca din Austin.

Am rupt cecul din carnet şi i l-am arătat mamei. Mi-a răspuns cu un zâmbet găunos.

— Mulţumesc, dragule. Eşti un înger.

Capitolul 9

Pe drumul de întoarcere de la Austin, m-am oprit la Hillview, cu speranţa c-o să fac progrese în privinţa lucrării mele şi c-o să-l conving pe Carl să semneze mandatul care mi-ar fi permis să-i iau dosarul de la biroul avocatului din oficiu. Speram că, vizitându-l, o să-mi distrag atenţia de la arsura pe care mi-o lăsase mama în piept. Am intrat în clădire târşâindu-mi picioarele, sub greutatea conştiinţei mele vinovate. Aveam senzaţia că sunt absorbit, aspirat de o forţă sau de o gravitaţie inexplicabilă care mă trăgea înapoi, spre sud, spre Austin. Crezusem că, dacă fug la facultate, mama n-o să-şi mai poată întinde braţul până la mine, dar eram încă prea aproape, prea uşor de smuls de pe creanga joasă pe care pe mi-o alesesem. De ce-ar fi fost nevoie ca să mă spăl pe mâini, descotorosindu-mă de mama – de fratele meu? Care era preţul abandonării lor? Cel puţin în ziua aceea, mi-am spus, plătisem pentru asta trei mii de dolari pentru cauţiune.

Janet mi-a zâmbit când am trecut prin dreptul tejghelei de la recepţie. Am intrat în salon, unde rezidenţii, cei mai mulţi în scaune cu rotile, stăteau în grupuri mici, ca piesele de şah dintr-un joc ajuns la jumătate. Carl se afla la locul lui obişnuit, cu scaunul îndreptat spre fereastră, cu ochii la rufele atârnate de balustradele balcoanelor blocului de locuinţe de vizavi. M-am oprit brusc când am văzut că avea un oaspete, un bărbat care mi s-a părut de vreo şaizeci şi cinci de ani, cu părul înspicat cu alb, ţepos şi pieptănat pe spate; firele lui de păr îmi aminteau de trestiile aplecate la pământ în bătaia vântului. Îşi ţinea mâna pe braţul lui Carl, mai jos de cot, şi se uita şi el pe fereastră în timp ce vorbeau.

M-am întors la recepţie, unde am găsit-o pe Janet concentrată asupra unor formulare. Am întrebat-o cine e vizitatorul.

— Ah, este Virgil, a răspuns ea. Nu-mi amintesc numele lui de familie. E singurul vizitator pe care Carl l-a avut vreodată… în afară de tine.

— Sunt rude?

— Nu cred. Cred că sunt doar prieteni. Poate s-au cunoscut în închisoare. Poate au fost… ştii… prieteni speciali.

— Carl nu mi-a lăsat impresia c-ar fi avut astfel de înclinaţii, am spus.

— A stat treizeci de ani în închisoare. Mă tem c-a fost singura înclinaţie de care a putut să profite.

Janet şi-a dus mâna la buzele printre care-i scăpaseră acele cuvinte

încărcate de o plăcere vinovată şi a chicotit.

I-am zâmbit, mai degrabă încercând s-o păstrez în toane bune decât pentru că i-aş fi gustat gluma.

— Crezi c-ar trebui să mă duc înapoi? Nu vreau să-i deranjez, dacă sunt…

Vocea mi s-a stins, fiindcă nu ştiam cum să-mi închei fraza.

— Eu zic să te duci. Dacă-i deranjezi, Carl o să ţi-o spună. Se topeşte ca un om de zăpadă în cuptor, dar nu-l subestima.

M-am îndreptat din nou spre Carl, care chicotea, amuzat de spusele celuilalt bărbat. În prezenţa mea nu zâmbise niciodată şi vedeam acum că zâmbetul îi însufleţea chipul, scăpându-l de povara multor ani. M-a văzut şi surâsul i-a pălit, de parcă ar fi fost un copil pe care-l chemi înăuntru de la joacă.

— Uite-l pe flăcău, a oftat.

Bărbatul de lângă el m-a privit cu o indiferenţă stranie, întinzându-mi mâna.

— Salut, Flăcău, a zis.

— Unii îmi spun Joe, am răspuns.

— Aşa e, a întărit Carl. Joe, scriitorul.

— De fapt, e Joe, studentul, am subliniat eu. Nu sunt scriitor, e doar o temă pentru acasă.

— Eu sunt Virgil… pictorul, a zis vizitatorul.

— Pictor gen maeştrii olandezi sau gen Dutch Boy[6]? am întrebat.

— Mai ales gen Dutch Boy. Zugrăvesc case şi alte clădiri. Dar fac din când în când şi câte un tablou, ca să mă distrez.

— Nu te lăsa păcălit, Joe, m-a prevenit Carl. Virgil, aici de faţă, e un adevărat Jackson Pollock[7]. E mare păcat că dovedeşte lucrul ăsta când zugrăveşte pereţii oamenilor.

La asta, Carl şi Virgil au râs, dar eu n-am înţeles despre ce era vorba. Mai târziu, l-am căutat pe Jackson Pollock pe net, să-i văd picturile, care seamănă cu ceva pe care un ţânc l-ar asocia cu o farfurie plină cu spaghete şi cu un acces de furie. Abia atunci am priceput gluma.

— Domnule Iverson… am început.

— Spune-mi Carl, a zis el.

— Carl, speram c-o să te pot convinge să-mi semnezi asta.

— Ce e?

— Un mandat. O să-mi permită să-ţi văd dosarul procesului, am răspuns, cu voce şovăitoare. Pentru biografie, am nevoie de două surse de informaţii

paralele.

— Ah, flăcăul aici de faţă nu crede c-o să fiu sincer cu el, i-a spus Carl lui Virgil. Crede c-o să-l ascund pe monstrul care stă la pândă în mine.

Virgil a clătinat din cap şi şi-a ferit privirea.

— Nu e un semn de lipsă de respect, am zis. E vorba doar de o prietenă a mea… Mai degrabă vecină decât prietenă, care crede c-o să te înţeleg mai bine dacă pot arunca o privire peste hârtiile de la proces.

— Prietena ta nici că s-ar putea înşela mai mult, a intervenit Virgil. Dacă vrei într-adevăr să ştii adevărul despre acest Carl, procesul e ultimul lucru demn de luat în seamă.

— E OK, Virg, a spus Carl. La naiba, s-au împlinit treizeci de ani de când se tot adună praful pe vechitura aia de dosar. Probabil că nici nu mai există.

Virgil s-a aplecat în faţă şi s-a ridicat încet, folosindu-se de braţe ca să se salte din fotoliu, ca un bărbat mult mai bătrân decât părea să fie. Şi-a netezit cu palma cutele pantalonilor şi a înşfăcat mânerul uzat al unui baston, din lemn de hicori, sprijinit de perete, alături de el.

— Mă duc să-mi iau o cafea. Vrei şi tu?

N-am răspuns, fiindcă am dedus că nu vorbea cu mine. Carl a strâns din buze, clătinând din cap în semn că nu, şi Virgil s-a îndepărtat mergând într-un stil bine exersat, însă nefiresc. Piciorul drept i se îndoia şi i se îndrepta brusc, cu o rigiditate mecanică. Am urmărit cu mai multă atenţie mişcarea materialului pantalonului chiar deasupra pantofului şi am zărit licărirea inconfundabilă a metalului acolo unde ar fi trebuit să fie glezna.

M-am întors din nou spre Carl, cu sentimentul că-i datoram nişte scuze, de parcă l-aş fi făcut mincinos fiindcă voiam să-i verific povestea comparând-o cu dosarul – exact ceea ce intenţionam să fac.

— Îmi cer iertare, domnule Iver… Carl. N-am vrut să te insult.

— E-n ordine, Joe. Virgil poate fi uneori prea grijuliu în privinţa mea. Ne cunoaştem de foarte multă vreme.

— Sunteţi rude?

Carl a căzut o clipă pe gânduri.

— Suntem fraţi… de foc, nu de sânge. Apoi şi-a îndreptat ochii spre fereastră, cu privirea pierdută într-o amintire din cauza căreia obrajii lui au rămas fără culoare. Ai un pix? a întrebat peste câteva clipe.

— Un pix?

— Ca să semnez hârtia pe care-ai adus-o.

I-am dat formularul şi pixul şi l-am privit semnând. Oasele degetelor se

zăreau proeminente prin piele şi braţele îi erau atât de subţiri, încât îi vedeam fiecare muşchi reliefându-se şi contractându-se. Mi-a înapoiat hârtia şi eu am împăturit-o şi mi-am pus-o în buzunar.

— Trebuie să-ţi spun totuşi ceva, a zis, privindu-şi degetele, care i se odihneau acum în poală, apoi a continuat să-mi vorbească fără să-şi ridice ochii. Când o să citeşti dosarul, o să găseşti acolo o mulţime de lucruri, chestii cumplite, care te vor îndemna să mă urăşti. Pe cei din juriu cu siguranţă i-au făcut să mă urască. Dar ţine minte că nu cuprinde întreaga mea poveste.

— Ştiu.

— Nu ştii, a ripostat cu blândeţe, îndreptându-şi atenţia către prosoapele colorate care fluturau pe balconul de vizavi. Nu mă cunoşti. Nu încă.

Am aşteptat să-şi termine ideea, dar s-a mulţumit să se holbeze pe fereastră.

L-am lăsat cu amintirile lui şi m-am îndreptat spre uşa din faţă, unde mă aştepta Virgil. A întins mâna, cu o carte de vizită între două degete. Am luat-o. *Zugrăveli Virgil Gray – pentru Spaţii Comerciale şi Rezidenţiale.*

— Dacă vrei să afli ce e cu Carl Iverson, trebuie să vorbeşti cu mine, a spus.

— Aţi fost cu el la închisoare?

Virgil părea să se afle pe o culme a exasperării, vorbea pe un ton pe care-l auzisem adesea în baruri, când bărbaţii povesteau despre slujbele lor prost plătite şi despre nevestele lor cicălitoare – nervoşi, dar acceptându-şi situaţia resemnaţi.

— N-a omorât-o pe fata aia. Şi ceea ce faci tu e o aberaţie.

— Ce?

— Ştiu ce faci, a zis.

— Ce fac?

— Îţi spun că n-a omorât-o pe fata aia.

— Aţi fost de faţă?

— Nu. N-am fost. N-o face pe deşteptul.

Era rândul meu să mă enervez. Abia îl cunoscusem şi credea că mă cunoaşte destul de bine ca să mă insulte.

— După cum văd eu lucrurile, numai doi oameni ştiu ce s-a întâmplat: Crystal Hagen şi ucigaşul ei. Oricine altcineva spune ceea ce vrea să creadă.

— Nu era nevoie să fiu de faţă ca să ştiu că n-a omorât-o pe fata aia.

— Au existat şi oameni care l-au crezut nevinovat pe Ted Bundy[8].

Habar n-aveam dacă e adevărat, dar m-am gândit că sună bine.

— N-a făcut-o el, s-a răstit Virgil, apoi mi-a arătat cu degetul numărul de telefon de pe cartea sa de vizită. Sună-mă. O să stăm de vorbă.

Capitolul 10

Mi-am irosit cea mai mare parte a unei săptămâni şi opt apeluri telefonice, încercând să scot dosarul penal al lui Carl Iverson din biroul avocatului. Mai întâi, recepţionera s-a străduit să priceapă ce vreau şi, când a înţeles în sfârşit, mi-a spus că, după părerea ei, probabil dosarul fusese distrus cu ani în urmă.

— Oricum, a adăugat, eu nu sunt împuternicită să înmânez dosarul unei crime oricărui Tom, Dick sau Harry care-l cere.

Pe urmă mi-a transferat pur şi simplu apelul către mesageria vocală a lui Berthel Collins, şeful biroului, unde mesajele mele păreau să se prăbuşească în neant. După cinci zile fără niciun telefon de răspuns de la Collins, am chiulit de la cursurile de după-amiază şi am luat un autobuz până în centrul Minneapolisului.

Când m-a anunţat recepţionera că şeful e ocupat, i-am spus că aştept şi m-am aşezat destul de aproape de biroul ei ca s-o aud când vorbea la telefon pe şoptite. Am citit reviste ca să-mi omor timpul până când am auzit-o, în sfârşit, spunându-i cuiva, în şoaptă, că nu mă dau dus. Cincisprezece minute mai târziu, a cedat şi m-a condus în biroul lui Berthel Collins, un bărbat palid la faţă, cu creştetul traversat de un smoc de păr nepieptănat şi cu nasul ca o pătlăgea coaptă. Mi-a zâmbit şi mi-a strâns mâna de parcă ar fi vrut să-mi vândă o maşină.

— Deci tu eşti puştiul care mă hărţuieşte, a spus.

— Înţeleg că aţi primit mesajele mele, am ripostat.

A părut să se enerveze pentru o clipă, apoi mi-a arătat un scaun.

— Trebuie să-nţelegi că nu ni se telefonează prea des ca să ni se ceară să dezgropăm dosare de-acum treizeci de ani. Nu depozităm totul în clădirea asta.

— Dar încă mai aveţi dosarul?

— O, da, a răspuns. Îl avem. Ni se cere să păstrăm dosarele cazurilor de omucidere pe termen nedefinit. Am trimis ieri un curier să-l aducă. E chiar aici.

Mi-a arătat o cutie mare de carton, aşezată lângă perete, în spatele meu. Nu mă aşteptasem să fie vorba de atât de multe hârtii. Mă gândisem c-o să primesc, probabil, un biblioraft plin de documente, nu o cutie. Am socotit de câte ore o să fie nevoie ca să citesc totul şi am avut viziunea lor umplând un hârdău. Pe urmă am pus la socoteală temele pentru alte cursuri, examenele şi

lucrările de laborator. M-a cuprins brusc ameţeala. Cum aş fi putut face vreodată totul? Am început să-mi regret decizia de a cere dosarul; trebuia să fie o simplă temă pentru cursul de engleză.

Mi-am dus mâna în buzunar, am scos mandatul şi i l-am întins domnului Collins.

— Atunci înseamnă că pot lua asta cu mine?

— Nu în totalitate, a zis. Avem câteva dosare pregătite. Trebuie să scoatem toate notiţele şi toate documentele noastre de lucru înainte ca dosarul complet să părăsească biroul ăsta.

— Cât o să dureze?

M-am foit pe scaun, încercând să găsesc o poziţie în care arcurile pe care le simţeam prin tapiţerie să nu mă mai incomodeze.

— Cum spuneam, azi avem gata câteva documente, a zâmbit el. Avem un novice care lucrează la asta. Restul dosarului ar trebui să fie gata destul de curând, poate peste o săptămână sau două.

Collins s-a lăsat pe spătarul scaunului său cu tetiere laterale şi am observat că acesta era cu vreo zece centimetri mai înalt decât celelalte din încăpere şi părea cu mult mai confortabil. M-am foit din nou pe al meu, ca să nu-mi amorţească picioarele.

— Oricum, de ce te interesează cazul? a întrebat, aşezându-se picior peste picior.

— Să zicem că viaţa lui Carl Iverson şi vremurile în care şi-a trăit-o mi-au trezit interesul.

— Dar de ce? a pus Collins întrebarea cu sinceritate reală. Cazul lui nu e cine ştie ce.

— Vă este cunoscut?

— Da, îmi e, a răspuns. În anul ăla lucram aici; eram în anul trei la Drept. Avocatul principal, John Peterson, m-a cooptat pentru activitatea de documentare.

S-a întrerupt şi s-a uitat pe lângă mine, către un loc gol de pe perete, amintindu-şi detaliile cazului lui Carl.

— L-am vizitat pe Carl la închisoare de câteva ori şi am stat în sală în timpul procesului. A fost primul meu caz de omucidere. Da, îl ţin minte. O ţin minte şi pe fată, Crystal nu mai ştiu cum.

— Hagen.

— Exact. Crystal Hagen, a repetat el, iar expresia feţei lui a devenit distantă. Încă mai văd fotografiile – cele pe care le-am avut la proces. Până

atunci nu mai văzusem niciodată fotografii de la locul unei crime. Era pentru prima oară. Nu sunt imagini paşnice, precum cele care apar la televizor, unde ochii mortului sunt închişi, de parcă ar dormi. Nu, nu e deloc aşa. Fotografiile ei erau violente, îţi întorceau stomacul pe dos. Încă o mai văd şi azi.

S-a cutremurat uşor, apoi a continuat:

— Ştii, Carl ar fi putut face o înţelegere.

— O înţelegere?

— În ceea ce priveşte pledoaria. Ar fi putut să pledeze pentru vinovăţia de crimă de gradul doi. Putea fi eliberat condiţionat după opt ani. A refuzat. Risca o condamnare pe viaţă dacă era declarat vinovat de crimă de gradul întâi şi a refuzat o ofertă de pledoarie pentru crimă de gradul doi.

— Asta ridică o întrebare care mă tot sâcâie, am zis. Dacă e condamnat la închisoare pe viaţă, cum poate fi eliberat vreodată condiţionat?

Collins s-a aplecat în faţă şi s-a scărpinat sub bărbie. Era nebărbierit de o zi.

— Pe viaţă nu înseamnă neapărat până la moarte, a zis. În 1980, închisoare pe viaţă însemna să faci şaptesprezece ani înainte de a avea dreptul să fii eliberat condiţionat. Mai târziu, legea s-a schimbat, termenul era de treizeci de ani. Apoi s-a mai făcut o schimbare, aşa că, pentru o crimă comisă în timpul unei răpiri sau al unui viol, sentinţa e condamnarea pe viaţă fără drept de eliberare condiţionată. Practic, Iverson a fost condamnat după legea veche, aşa că putea fi eliberat condiţionat după şaptesprezece ani, dar poţi să uiţi asta. Odată ce corpul legislativ a lăsat să se înţeleagă că violatorii ucigaşi vor rămâne închişi definitiv, şansele lui Iverson de eliberare condiţionată s-au evaporat aproape complet. Ca să fiu sincer, când am primit telefonul tău, l-am căutat pe Iverson pe site-ul Departamentului de Corecţie şi am fost cât pe ce să cad de pe scaun când am văzut că a ieşit.

— E pe moarte, de cancer, am spus.

— Ei, asta explică totul. Internarea într-un azil al închisorii poate fi problematică.

Colţurile gurii i s-au lăsat în jos şi a dat din cap în semn că înţelegea situaţia.

— Ce-a spus Carl că s-a întâmplat în noaptea morţii lui Crystal Hagen?

— Nimic, a răspuns Collins. A spus că n-a făcut-o el – a spus că-n după-amiaza aia a băut până şi-a pierdut cunoştinţa şi nu-şi aminteşte absolut nimic. La drept vorbind, n-a făcut mare lucru ca să ne-ajute să-l apărăm, a stat pur şi simplu şi a privit procesul, de parcă s-ar fi uitat la televizor.

— L-aţi crezut când a spus că e nevinovat?

— N-are importanţă ce-am crezut eu. Nu eram decât un referent juridic. Ne-am luptat din greu. Am susţinut că a făcut-o iubitul lui Crystal. Asta era teoria noastră. El a fost ultimul care-a văzut-o în viaţă. A avut toate ocaziile posibile, iar crima a fost pasională. A vrut să se culce cu ea – fata l-a refuzat – şi lucrurile au scăpat de sub control. Era o teorie cât se poate de bună: un soi de bani din piatră seacă, ca să zic aşa. Dar, în final, juriul nu i-a dat crezare, şi asta e tot ce contează.

— Există oameni care-l cred nevinovat, am spus, cu gândul la Virgil.

Collins şi-a lăsat ochii în jos şi a clătinat din cap, respingându-mi comentariul de parcă aş fi fost un copil naiv.

— Dacă n-a făcut-o el, e un nenorocit demn de milă. Fata a fost găsită moartă în depozitul lui de scule. Şi i-au găsit o unghie pe treptele verandei lui din spate.

— I-a smuls o unghie? am întrebat, cutremurându-mă.

— Era o unghie falsă, o chestie de-aia acrilică. Îşi făcuse manichiura cu vreo două săptămâni în urmă, pentru prima ei reuniune de la şcoală. Procurorul a susţinut că i s-a rupt când a târât el cadavrul în magazie.

— Credeţi c-a omorât-o Carl?

— Nu mai era nimeni altcineva prin preajmă, a răspuns Collins. Iverson a spus pur şi simplu că n-a făcut-o el, dar, pe de altă parte, a mai spus şi că era prea beat ca să-şi mai aducă aminte de ceva din seara aia. E briciul lui Occam.

— Briciul lui Occam?

— Un principiu care spune că, atunci când mai multe versiuni au şanse egale să fie adevărate, concluzia cea mai simplă e de obicei cea corectă. Delictele de genul omuciderilor sunt rareori complicate şi cei mai mulţi criminali nu sunt nici pe departe inteligenţi. Ai avut ocazia să-l întâlneşti?

— Pe cine? Pe Carl? Da, el a semnat mandatul.

— Oh, da, a zis Collins şi s-a încruntat, nemulţumit că-i scăpase o deducţie atât de evidentă. Ce ţi-a spus? Că e nevinovat?

— Încă n-am discutat despre caz. Încerc s-ajung treptat la asta.

— Mă aştept s-o facă.

Collins şi-a trecut degetele groase prin păr, scuturându-şi puţină mătreaţă pe umeri.

— Şi, când o s-o facă, o să vrei să-l crezi, a adăugat el.

— Dar dumneavoastră nu l-aţi crezut.

— Poate că atunci l-am crezut. Nu sunt sigur. Când e vorba de tipi ca el, e greu să-ţi dai seama.

— Tipi ca el?

— Carl e pedofil şi nimeni nu spune minciuni mai convingătoare decât pedofilii. Se pricep cel mai bine la asta. Niciun şarlatan în viaţă nu e în stare să mintă ca ei.

M-am uitat la Collins fără niciun fel de expresie, fapt care l-a îndemnat să continue.

— Pedofilii sunt monştrii care se plimbă printre noi. Criminalii, hoţii, pungaşii, traficanţii de droguri, ăştia pot întotdeauna să justifice tot ce-au făcut. În cea mai mare parte, delictele sunt urmarea unor sentimente simple, ca lăcomia, furia sau gelozia. Nu le iertăm, dar le înţelegem. Cu toţii am simţit aşa ceva, într-un moment sau altul. La naiba, cei mai mulţi oameni, dacă sunt sinceri, recunosc că, în mintea lor, au plănuit ceva ilegal, s-au gândit că ar putea să comită crima perfectă şi să scape nepedepsiţi. Orice om dintr-un juriu a fost furios sau gelos măcar o dată în viaţă. Înţelege sentimentele fundamentale din spatele unui delict cum e crima şi pedepseşte omul fiindcă nu şi le-a controlat.

— Cred că da, am spus.

— Acum gândeşte-te la un pedofil. Pasiunea lui e sexul cu copiii. Cine înţelege asta? Nu poate găsi o justificare pentru ce-a făcut. Pentru el nu există nicio explicaţie; e un monstru şi o ştie. Şi nu poate admite asta, nici măcar faţă de el însuşi. Aşa că ascunde adevărul, îngropându-l atât de adânc, încât începe să-şi creadă propriile minciuni.

— Dar unii pot fi nevinovaţi, nu? am întrebat.

— Am avut cândva un tip… a început Collins şi s-a aplecat în faţă, proptindu-şi coatele pe birou. Era acuzat că şi-a violat copilul de zece ani. A reuşit să mă convingă că fosta lui soţie a băgat povestea asta în capul puştiului. Vreau să spun că l-am crezut fără rezerve. Îmi pregătisem un interogatoriu nimicitor, cu care să-l fac zob pe băiat. Pe urmă, cu vreo lună înainte de proces, au sosit dovezile medico-legale. Procurorul m-a chemat în biroul lui şi mi-a arătat un clip video făcut de dobitocul ăla, care filmase tot, şi era exact aşa cum povestise puştiul că se întâmplase. Când i l-am arătat, clientul meu a plâns în neştire, zbierând ca un ţânc, nu fiindcă-şi violase copilul şi fusese prins, ci fiindcă jura că nu era el. Procurorul îl avea pe nemernic înregistrat, acolo erau mutra lui, vocea lui, tatuajele lui, şi el voia să cred că era un individ care-i semăna.

— Aşa că presupuneţi că toţi clienţii dumneavoastră acuzaţi de pedofilie mint?

— Nu, nu toţi.

— Dar despre Carl, presupuneţi că el a minţit?

Collins a ezitat, gândindu-se la întrebarea mea.

— La început am vrut să-l cred pe Iverson. Presupun că pe vremea aia nu eram atât de scârbit ca acum. Dar dovezile spuneau c-a omorât-o pe fată. Juriul şi-a dat seama, şi de-asta a ajuns Iverson la închisoare.

— E adevărat ce se spune despre pedofilii din închisoare? am întrebat. Că sunt snopiţi în bătaie şi alte chestii?

Collins şi-a ţuguiat buzele şi a dat din cap.

— Da, e adevărat. Închisoarea îşi are propriul lanţ trofic. Clienţii mei care-au fost prinşi beţi la volan întreabă: „De ce trebuie să fiu pedepsit? Nu e ca şi cum aş fi jefuit pe cineva”. Pungaşii şi spărgătorii spun: „Nu e ca şi cum aş fi omorât pe cineva”. Criminalii spun: „Măcar nu-s pedofil; nu e ca şi cum aş fi violat un copil”. Tipii ca Iverson n-au cu cine să se compare. Nimeni nu e mai ticălos ca ei, şi asta-i pune la baza lanţului trofic. În plus, şi-a ispăşit pedeapsa la închisoarea Stillwater. Nu e loc mai diabolic decât ăla.

Renunţasem la orice încercare de a sta confortabil pe mizeria aia de scaun, dându-mi seama că e incomod fiindcă aşa fusese conceput – ca mod de încurajare a vizitelor cât mai scurte. M-am ridicat şi mi-am frecat partea din spate a coapselor. S-a ridicat şi Collins şi a ocolit biroul. A luat din cutie două dosare şi mi le-a dat. Pe unul scria „alegerea juriului”, iar pe celălalt, „pronunţarea sentinţei”.

— Pe-astea poţi să le iei, a zis, şi cred că te pot lăsa să iei şi transcrierea procesului.

— Transcrierea procesului?

— Da, pentru toate cazurile de crimă de gradul întâi se face automat un apel. Stenograful curţii pregăteşte o transcriere a procesului, a absolut tot ce s-a spus, cuvânt cu cuvânt. La Curtea Supremă există un exemplar, aşa că azi îl poţi primi pe al tău.

S-a îndreptat din nou spre cutie şi a scos şase volume cu coperte moi, pe care mi le-a pus rând pe rând în braţe, alcătuind un teanc de hârtii de peste treizeci de centimetri înălţime.

— Astea te vor ţine ocupat o vreme.

M-am uitat la toate cărţile şi dosarele din braţele mele, simţindu-le greutatea, în vreme ce domnul Collins mă conducea spre uşă. Odată ajuns

acolo, m-am întors spre el.

— Ce-o să găsesc în cărţile astea? l-am întrebat.

A oftat, şi-a scărpinat din nou bărbia şi a ridicat din umeri.

— Probabil niciun lucru pe care nu-l ştii deja.

Capitolul 11

În autobuzul care mă ducea spre casă, am răsfoit cele şase volume ale transcrierii şi am înjurat într-o şoaptă abia auzită. Reuşisem să-mi fac rost de mai multe materiale de citit pentru acea singură temă decât pentru toate temele de la celelalte cursuri luate laolaltă. Şi era deja prea târziu, nu mai puteam să renunţ la curs fără să-mi stric urât media. Trebuia să termin cât de curând notiţele despre interviu şi primul capitol al biografiei lui Iverson – pe lângă toate celelalte teme – şi habar n-aveam cum aş fi putut parcurge transcrierea procesului, în întregime, în timpul rămas.

Mi-a atârnat în rucsac, grea de parcă ar fi fost scrisă pe plăcuţe de piatră, pe tot lungul drum pe jos din staţia de autobuz până în apartamentul meu. Odată ajuns, mi-am scos cheia şi am dat s-o rotesc în broască, dar m-am oprit când am auzit, din apartamentul Lilei, sunetele mătăsoase ale muzicii spaniole cântate la chitară. Transcrierea îmi oferea un pretext ca să trec s-o salut. La urma urmelor, reprezenta contribuţia ei la proiectul ăla donchihotesc. Plus că-mi doream într-adevăr s-o revăd. Atitudinea ei, gen lasă-mă-dracului-în-pace, mă momise. A deschis uşa, desculţă şi îmbrăcată în nişte pantaloni scurţi care abia se zăreau de sub tivul unui tricou Twins, prea mare pentru ea. Nu mi-am putut împiedica ochii să coboare imediat spre picioarele ei, pentru o foarte scurtă privire, care totuşi n-a scăpat neobservată. Lila s-a uitat la mine ridicând din sprânceană. Fără să zică nimic, nici „bună” nici „ce s-a-ntâmplat?”. Doar o sprânceană înălţată, una singură. Asta m-a derutat al naibii de tare.

— Am… ăă… fost azi la biroul avocatului, m-am bâlbâit. Am luat transcrierea întregului proces.

Mi-am deschis rucsacul şi i-am arătat dovada faptei mele eroice.

A rămas înţepenită în uşă, uitându-se în sus, la mine, fără să mă invite înăuntru şi fără nicio altă reacţie în afara sprâncenei ridicate. În schimb, m-a studiat de parcă ar fi vrut să-mi evalueze intruziunea, a ridicat din umeri şi s-a întors în apartament, lăsând uşa întredeschisă. Am urmat-o înăuntru, unde mirosea uşor a pudră de talc şi a vanilie.

— Ai citit-o deja? m-a întrebat.

— Abia am făcut rost de ea. I-am pus primul volum pe masă, lăsându-l să cadă cu zgomot, ca să se vadă cât de greu e. N-am idee de unde să-ncep să citesc chestiile astea, am adăugat apoi.

— Porneşte de la pledoaria de început.

— De la ce?

— De la pledoaria de început.

— Asta trebuie să fie pe undeva, prin primele pagini, nu? am întrebat, cu un zâmbet larg.

Ea a deschis unul dintre dosare şi a început să-l răsfoiască.

— De unde ştii de pledoarii de început şi de alte chestii? Eşti studentă la Drept?

— Poate, mi-a răspuns, pe un ton prozaic. În liceu am luat parte la simularea unui proces. Avocatul care ne-a instruit a spus că pledoaria de început trebuie să redea povestea cazului – ca şi cum ai sta la tine acasă, în camera de zi, de vorbă cu nişte prieteni.

— Ai luat parte la simularea unui proces?

— Da, a murmurat, ducându-şi degetele la gură ca să le umezească şi continuând apoi să întoarcă pagini. Dacă totul merge bine, nu m-ar deranja s-ajung cândva la Drept.

— Eu încă nu m-am hotărât în privinţa specializării, dar mă gândesc la jurnalism. E exact ceea ce…

— Am găsit-o.

Lila s-a ridicat, îndoind paginile din faţă sub coperta din spate, ca să poată ţine dosarul într-o singură mână.

— Tu o să fii juriul, a hotărât ea. Stai pe canapea. Şi eu o să fiu procurorul.

M-am aşezat în mijlocul canapelei sale şi mi-am întins braţele în lateral, sprijinindu-mi-le de spătar. Ea s-a postat în faţa mea, în picioare, şi a citit câteva rânduri în gând, ca să intre în pielea personajului. Şi-a scos pieptul în faţă, trăgându-şi umerii înapoi, şi a început să vorbească. Şi, pe măsură ce vorbea, am văzut cum dispare spiriduşul din ea, pentru ca din umbra lui să apară o femeie destul de încrezătoare în sine şi de echilibrată ca să capteze atenţia unui juriu.

— „Doamnelor şi domnilor juraţi, dovezile aduse în acest caz vă vor demonstra că în data de 29 octombrie 1980, inculpatul…

Aici Lila şi-a fluturat braţul cu graţia unui fotomodel dintr-o emisiune-concurs, arătând către un scaun gol dintr-un colţ.

— …Carl Iverson a violat şi a ucis o fată de paisprezece ani, pe nume Crystal Marie Hagen.

Citea mergând încet de colo-colo prin faţa mea, ridicându-şi privirea de pe hârtie cât de des putea, ca să mă privească în ochi, ca şi cum chiar aş fi făcut

parte dintr-un juriu.

— În ultimul an, Crystal Hagen a fost o fată de paisprezece ani fericită şi vioaie, un copil frumos, iubit de familie şi entuziasmat de faptul că făcea parte din echipa de majorete a liceului Edison. (Lila s-a întrerupt şi şi-a coborât glasul, creând un efect dramatic.) Dar, doamnelor şi domnilor, veţi afla că, în viaţa lui Crystal Hagen, nu era totul minunat. Veţi vedea extrase din jurnalul acestei fete, care scrie despre un bărbat pe nume Carl Iverson, vecinul familiei ei. Veţi vedea că, în jurnal, îl numeşte «perversu' de alături». Scrie că acest Carl Iverson stătea la fereastra lui, holbându-se la ea când îşi exersa mişcările de majoretă în curtea din spate. Veţi vedea că, tot în jurnal, povesteşte un incident petrecut când era împreună cu prietenul ei, un tânăr pe nume Andy Fisher, pe care l-a cunoscut la cursul de dactilografie din liceu. Într-o noapte, Crystal şi Andy se aflau în maşina parcată pe aleea dintre casa ei şi casa lui Iverson. Opriseră în capătul aleii, departe de orice ochi iscoditori, unde se sărutau şi se mângâiau, cum fac puştanii. În momentul acela, inculpatul, Carl Iverson, s-a apropiat de maşină ca un monstru dintr-un film de groază şi s-a uitat la ei pe geam. S-a uitat la cei doi, care… ei bine, să zicem că aveau o experienţă… sexuală. Un cuplu de copilandri care-şi pierdeau vremea prostindu-se. Şi Carl Iverson i-a surprins; îi privea cu atenţie. S-ar putea să nu consideraţi asta ceva chiar atât de rău, dar pentru Crystal Hagen a fost totuna cu sfârşitul lumii. Vedeţi dumneavoastră, Crystal avea un tată vitreg, un bărbat cu adevărat evlavios, pe nume Douglas Lockwood. Va depune mărturie în acest proces. Crystal era majoretă fără să se bucure de acordul domnului Lockwood. Nici ideea că, la paisprezece ani, ea avea un prieten nu era pe placul lui. Aşa că stabilise pentru Crystal nişte reguli care să apere reputaţia familiei şi castitatea ei. Îi spusese că, dacă nu le respectă, n-o să mai poată fi majoretă. Şi că, dacă le nesocoteşte într-o măsură prea mare, o s-o trimită la o şcoală particulară, monahală. Doamnelor şi domnilor, ceea ce făcea ea, în acea noapte, în maşină, cu Andy Fisher, încălca acele reguli. Carl Iverson s-a folosit de ceea ce a văzut atunci pe alee ca s-o şantajeze pe Crystal, s-o oblige să… ei bine… să accepte ce-i cerea el; există dovezi în acest sens. Ştiţi, la scurt timp după incidentul nocturn de pe alee, Crystal a scris în jurnalul ei că un bărbat o sileşte să facă lucruri pe care ea nu le vrea – lucruri de natură sexuală. E drept că, în jurnal, Crystal nu spune clar că bărbatul care o ameninţă e Carl Iverson, dar, după ce veţi citi ce-a scris, în mintea dumneavoastră nu vor mai exista îndoieli în privinţa identităţii acelui bărbat.

Lila şi-a rărit cadenţa cuvintelor şi şi-a coborât vocea aproape până la o şoaptă, iar discursul a devenit dramatic. Braţele mi s-au mutat de pe spătarul canapelei pe genunchi, când m-am aplecat ca s-o pot auzi.

— În după-amiaza crimei, Andy Fisher a adus-o acasă, cu maşina lui, de la şcoală. S-au sărutat de rămas-bun, şi Andy a plecat. Crystal era singură în toată casa. Ştim că, după plecarea lui Andrew, fata s-a dus în locuinţa inculpatului. Poate a mers acolo ca să-l înfrunte. Vedeţi dumneavoastră, în acea după-amiază, Crystal s-a întâlnit cu consiliera ei şcolară şi a aflat că, pentru ceea ce îi făcea, Carl Iverson putea ajunge la închisoare. Sau poate a mers acolo sub ameninţarea unei arme, fiindcă ştim că, în dimineaţa aceleiaşi zile, el şi-a cumpărat un pistol de la surplusurile armatei. Nu ştim exact cum a ajuns Crystal în casa lui Iverson, dar ştim că a fost acolo, fiindcă există o dovadă pe care o voi prezenta peste câteva minute. Şi ştim că, odată ce a ajuns acolo, totul a început să meargă cumplit de rău pentru Crystal Hagen. Ea plănuise să se răzbune pe Iverson – să-l trimită la închisoare, dacă nu înceta cu ameninţările şi cu abuzul. Iar el, fireşte, avea cu totul alte planuri.

Lila s-a oprit locului şi a încetat să pretindă că e procurorul. S-a aşezat pe canapea, lângă mine, fără să-şi ia ochii de la transcrierea procesului. Când a vorbit din nou, a părut cuprinsă de o tristeţe profundă.

— Carl Iverson a violat-o pe Crystal Hagen. Şi, când a terminat cu ea – după ce a luat orice altceva putea lua de la ea – i-a luat şi viaţa. Doamnelor şi domnilor, e nevoie de mult timp ca să omori pe cineva prin strangulare. E o moarte lentă, oribilă. Carl Iverson a trebuit să înfăşoare cablul acela în jurul gâtului lui Crystal Hagen, să-l strângă cu putere şi să-l ţină aşa cel puţin două minute. Şi în fiecare secundă s-ar fi putut răzgândi. Dar el a continuat să tragă de cablu, l-a ţinut strâns în jurul gâtului fetei până ce s-a convins că e moartă, că nu şi-a pierdut doar cunoştinţa.

Lila a tăcut, s-a uitat la mine îndurerată, de parcă aş fi fost, cumva, o extensie a lui Carl, de parcă în mine ar fi trăit o sămânţă a faptei lui monstruoase. Am clătinat din cap. Ea a început să citească din nou.

— Crystal s-a luptat pentru viaţa ei. Ştim că aşa a fost, fiindcă una dintre unghiile ei false s-a rupt în timpul luptei. A fost găsită pe treptele de la ieşirea casei lui Iverson. Unghia a căzut când el a târât cadavrul către magazia cu scule. Acolo l-a lăsat să cadă pe podea, ca pe un sac cu gunoi. Pe urmă a încercat să-şi ascundă crima de restul lumii, incendiind magazia, crezând că temperatura ridicată şi flăcările vor distruge dovada faptei sale. După ce s-a folosit de un chibrit ca să dea foc acelei construcţii vechi, s-a întors în casă şi

a băut dintr-o sticlă de whisky până ce şi-a pierdut cunoştinţa.

Când au ajuns maşinile pompierilor la faţa locului, magazia era în întregime cuprinsă de flăcări. După ce a găsit trupul fetei în resturile care ardeau mocnit, poliţia a bătut la uşa lui Iverson, însă el n-a răspuns. Au presupus că nu e nimeni acasă. Detectivul Tracer s-a întors în dimineaţa următoare cu un mandat de percheziţie şi l-a găsit pe Iverson pe canapea, încă fără cunoştinţă, cu o sticlă goală de whisky într-o mână şi cu un pistol de calibrul .45 în apropierea celeilalte. Doamnelor şi domnilor, veţi vedea fotografii care vă vor întoarce stomacul pe dos. Îmi cer de pe acum scuze pentru ceea ce vi se va pune în faţa ochilor, dar e necesar să înţelegeţi ce s-a întâmplat cu Crystal Hagen. Jumătatea de jos a corpului său a ars atât de rău, încât unele părţi au devenit de nerecunoscut. Tabla de pe acoperişul magaziei a căzut peste ea, acoperindu-i partea de sus a trupului, protejând-o de cel mai mare rău pe care i-l putea face focul. Acolo, îndoită sub piept, îi veţi vedea mâna stângă – nearsă. Şi pe mâna aceea veţi remarca unghiile acrilice de care era atât de mândră, unghiile pe care şi le pusese ca să meargă cu Andy Fisher la prima ei reuniune şcolară dansantă. Veţi observa şi că una dintre ele îi lipseşte, cea ruptă când s-a luptat cu Carl Iverson. Doamnelor şi domnilor, după ce veţi vedea toate dovezile din acest caz, mă voi întoarce aici, să vă vorbesc iarăşi şi să vă cer să pronunţaţi, pentru Carl Albert Iverson, verdictul de vinovăţie de crimă de gradul întâi.”

Lila şi-a pus transcrierea procesului în poală şi a aşteptat să se stingă ecoul cuvintelor.

— Ce ticălos bolnav, a spus. Nu-mi vine să cred că poţi sta lângă tipul ăsta fără să-ţi doreşti să-l ucizi. N-ar fi trebuit lăsat să iasă din închisoare. Ar fi trebuit să putrezească în cea mai întunecoasă, mai rece şi mai umedă celulă de-acolo.

M-am aplecat uşor către ea, imitându-i poziţia şi sprijinindu-mi o mână de perna de lângă piciorul ei. Dacă mi-aş fi răsfirat degetele, aş fi atins-o. Gândul ăsta mi-a scos orice altceva din minte, dar ea n-a observat.

— Cum e… să vorbeşti cu el? m-a întrebat.

— E un om bătrân, am răspuns. Bolnav, vlăguit şi sfrijit ca o scândură. E greu să-l vezi pe el în tot ceea ce ai citit.

— Când o să scrii despre el, ai grijă să spui toată povestea. Nu scrie doar despre un bătrân slăbit, care moare de cancer. Povesteşte despre beţivul degenerat care-a ars o fată de paisprezece ani.

— Am promis c-o să scriu adevărul. Şi asta o să fac.

Capitolul 12

Luna octombrie s-a scurs cu viteza şi tumultul apelor unui râu de munte, prăvălite la vale. Una dintre barmaniţele lui Molly a fost nevoită să demisioneze, fiindcă bărbatul ei a prins-o flirtând cu clienţii, în speranţa unor bacşişuri mai bune. Molly mi-a cerut să o înlocuiesc până găseşte pe altcineva. N-am putut s-o refuz, fiindcă aveam nevoie să câştig cei trei mii de dolari irosiţi pe cauţiunea mamei. Aşa că, în cea mai mare parte a lunii, am lucrat, în nopţile de marţi până joi, în spatele barului, iar în cele din weekend la uşă. În plus, am avut examenele de la jumătatea semestrului la economie şi sociologie. M-am obişnuit să citesc numai rândurile subliniate din manuale – din manualele mele vechi – cu speranţa că foştii lor posesori ştiuseră ce trebuie să-nveţi pentru examene.

În dosarul cu sentinţa lui Carl am găsit un document care s-a dovedit a fi un dar ceresc. Era un raport care conţinea rezumatul vieţii lui din South St. Paul, unde crescuse: îi prezenta familia, micile delicte neînsemnate, hobby-urile, educaţia. Se referea, tangenţial şi concis, la serviciul lui militar şi menţiona că fusese eliberat onorabil din armată, după ce servise în Vietnam şi fusese decorat de două ori cu Inima Purpurie şi o dată cu Steaua de Argint. Mi-am notat că e cazul să explorez, în profunzime, perioada serviciului său militar. În octombrie l-am vizitat de două ori, chiar înainte de termenul la care trebuia să-mi predau însemnările şi primul capitol. Am reuşit să-l scriu, amestecând informaţii din raport cu amănunte din notiţele mele – presărate din belşug cu licenţele mele poetice.

După ce mi-am predat tema, n-am mai trecut pe la Hillview decât după Halloween, o sărbătoare pe care ajunsesem s-o detest. M-am costumat în paznic, aşa cum făcusem în fiecare zi de Halloween de când împlinisem optsprezece ani, şi mi-am ocupat postul de lucru, la uşa lui Molly. În noaptea aia am pus capăt unei singure încăierări, când Superman a apucat-o de fund pe Raggedy Ann – dacă ea fusese stripteuză, era de aşteptat – motiv pentru care prietenul ei, Raggedy Andy[9], l-a pocnit pe omul de oţel, trântindu-l la podea. L-am scos pe Raggedy Andy pe uşă afară. Raggedy Ann m-a urmat, aruncându-mi în trecere un zâmbet timid, de parcă bătaia făcuse parte din planul ei de la bun început, genul de confirmare la care sperase când îşi îndesase amplele părţi cărnoase în costumul ăla minuscul. Detestam Halloweenul.

Vremea rea s-a instalat de-a binelea în prima zi de noiembrie, ziua când m-am dus iarăşi la Hillview. Temperatura abia dacă urca până la minus un grad; frunzele moarte se adunau la colţurile clădirilor şi în jurul tomberoanelor, unde vântul îşi schimba direcţia. Telefonasem dimineaţă ca să-ntreb dacă-l pot vizita pe Carl, fiindcă habar n-aveam cum evoluează cancerul de pancreas. L-am găsit la locul lui obişnuit, uitându-se pe fereastră. O pătură în carouri îi acoperea genunchii, avea ciorapi groşi, de lână, în botoşii de bumbac şi indispensabili lungi sub halatul albastru. Mă aştepta, aşa că rugase o infirmieră să aducă un scaun confortabil lângă scaunul lui cu rotile. Din reflex, sau din obişnuinţă, i-am strâns mâna când m-am aşezat, şi degetele lui subţiri mi-au alunecat din palmă, reci şi flasce, ca algele putrede.

— Am crezut că m-ai uitat, a spus.

— A fost un semestru aglomerat, i-am răspuns, scoţând micul meu reportofon digital. Te deranjează? E mai uşor decât să iau notiţe.

— E spectacolul tău. Eu nu fac nimic altceva decât să-mi omor timpul.

A chicotit după gluma sinistră pe care o făcuse.

Am deschis reportofonul şi l-am rugat pe Carl să continue de unde rămăsese la prima noastră întâlnire. În timp ce-şi istorisea povestea, m-am trezit dezmembrând-o în fărâme de informaţie pe care le-am răsfirat ca pe piesele unui puzzle pe o masă. Pe urmă am încercat să le reasamblez astfel încât să explice naşterea şi viaţa unui monstru. Ce anume, din copilăria sau din adolescenţa lui, plantase sămânţa care avea să-l definească într-o bună zi drept criminal? Trebuia să existe un secret. Lui Carl Iverson trebuia să i se fi întâmplat ceva care să-l deosebească de restul speciei umane, de mine. La prima noastră întâlnire îmi ţinuse acea predică despre sinceritate, iar acum îmi povestea despre educaţia lui stil Las'-pe-Beaver[10], ascunzând tot timpul acea tangentă neguroasă care îi strămutase lumea pe o axă de neînţeles pentru noi, ceilalţi. Voiam să strig: „Vrăjeală!" În schimb, dădeam din cap, îl îndemnam să continue şi ascultam vopsindu-şi în alb coaja de ou a lumii.

La un moment dat, în cea de a doua oră a interviului, a spus:

— Şi atunci m-a invitat guvernul să merg în Vietnam.

În sfârşit, mi-am spus, iată un eveniment care ar putea explica apariţia monstrului. Carl obosise după ce vorbise atâta timp, aşa că şi-a pus mâinile în poală, s-a lăsat pe spate în scaunul cu rotile şi a închis ochii. I-am privit cicatricea de pe gât pulsând la trecerea sângelui prin artera carotidă.

— Din Vietnam ai cicatricea asta? l-am întrebat.

Şi-a atins gâtul.

— Nu, cu asta m-am ales în închisoare. Un psihopat din Frăţia Ariană a încercat să-mi taie capul.

— Frăţia Ariană? Ăştia nu sunt albi?

— Ba da, a zis.

— Credeam că oamenii din aceeaşi rasă se apără unii pe alţii în închisoare.

— Nu când e vorba de un condamnat pentru maltratarea copiilor, ca mine. Bandele au drepturi asupra condamnaţilor pentru infracţiuni sexuale din rasa lor.

— Drepturi?

— În închisoare, violatorii au cele mai mici şanse de supravieţuire. Dacă îţi merge prost, îţi verşi nervii pe-un violator; dacă trebuie să-ţi câştigi dreptul de a-ţi tatua o lacrimă sub ochi, ca semn că eşti un tip dur, nu vezi de ce n-ai ucide un violator; dacă ai nevoie de-o târfă… ei, înţelegi cum stau lucrurile.

M-am înfiorat în sinea mea, dar mi-am păstrat calmul, ca să nu-mi vadă repulsia.

— Într-o zi, cam la trei luni după ce-am ajuns la Stillwater, eram în drum spre cină. E cel mai periculos moment al zilei. Trimit două sute de oameni o dată în sala de mese. În îngrămădeala aia, se scot cuţitele. Nu urmăreşte nimeni ce fac alţii şi cui îi fac.

— Nu există un loc unde poţi fi apărat de ceilalţi? Oh… cum se numeşte… arest protejat, sau cam aşa ceva?

— Izolare, a zis el. Prescurtat izo. Da, aş fi putut cere să fiu ţinut la izo, dar n-am făcut-o.

— De ce?

— Pentru că, în acel moment al vieţii mele, n-avea prea mare importanţă dacă trăiesc sau mor.

— Şi cum ai căpătat cicatricea?

— Era acolo o namilă de om pe nume Slattery, care a încercat să mă facă să… ei, să zicem că era dornic de companie. A spus că-mi taie gâtul dacă nu fac ce vrea el. I-am răspuns că mi-ar face o favoare.

— Şi ţi-a tăiat gâtul?

— Nu. Nu aşa merg lucrurile. El era şef, nu lucrător. A pus la treabă un boboc, un puşti care voia să-şi facă un nume. N-am văzut când s-a întâmplat. Am simţit un lichid cald prelingându-mi-se pe umăr. Mi-am dus mâna la gât şi am simţit cum îmi ţâşnea sângele. Am fost la un pas de moarte. După ce m-au bandajat, m-au obligat să merg la izo. În cea mai mare parte a celor treizeci de ani, am stat în locul ăla: în zgomot, înconjurat de beton aproape în

fiecare ceas al zilei. Te poate scoate din minţi.

— Ţi-ai cunoscut „fratele” în închisoare? am întrebat.

— Fratele?

— Pe Virgil – aşa-l cheamă, nu?

— A, Virgil.

A respirat adânc, parcă pregătindu-se să ofteze, şi un val de durere l-a cutremurat. I s-au albit degetele când şi le-a încleştat de marginile scaunului.

— Cred… a spus, respirând sacadat, de parcă ar fi fost o femeie care năştea, în timp ce aştepta să-i dispară durerea. Povestea asta… trebuie amânată… rămâne pe altă zi.

A chemat o infirmieră cu un gest al mâinii şi a rugat-o să-i aducă medicamentele.

— Mă tem… c-o să adorm… cât de curând, a mai zis el.

I-am mulţumit pentru timpul acordat, mi-am luat rucsacul şi reportofonul şi m-am îndreptat spre ieşire. M-am oprit puţin la recepţie, ca să-mi scot portofelul şi să caut cartea de vizită primită de la Virgil Gray. Venise timpul să aflu ce are de spus singura persoană din lume care-l credea pe Carl nevinovat, singura voce care mă contrazicea după ce trăsesem concluzia că Iverson fusese pedepsit pe bună dreptate. În timp ce scoteam dreptunghiul mic de carton, Janet s-a aplecat peste tejghea şi mi-a şoptit:

— Azi nu şi-a luat analgezicele. A vrut să aibă mintea limpede la sosirea ta. Probabil că mâine o să doarmă toată ziua.

N-am răspuns. N-am ştiut ce să spun.

Capitolul 13

Trecuseră două săptămâni de când un telefon primit de la biroul avocatului mă înştiinţase că pregătiseră pentru mine şi restul dosarului lui Carl Iverson. Mă simţeam stânjenit din cauza asta pentru că încă nu mă dusesem să-l iau. Dacă Virgil Gray nu mi-ar fi propus să ne întâlnim în centrul oraşului, cutia ar fi rămas probabil tot acolo. Tema asta îmi consuma deja destul timp şi fără să citesc un teanc de hârtii care-mi ajungea până la genunchi. Dar când l-am sunat, Virgil a sugerat ca loc de întâlnire o curte mică, de lângă clădirea guvernului din centrul Minneapolisului. Şi era deja acolo la sosirea mea, aşezat pe o bancă de la marginea curţii, cu bastonul sprijinit de piciorul teafăr. M-a privit traversând curtea fără să-mi facă vreun semn cu mâna sau să-mi dea astfel de înţeles că mă observase.

— Domnule Gray.

I-am întins mâna; mi-a strâns-o cu entuziasmul pe care ţi-l trezeşte un rest de broccoli lăsat în farfurie.

— Vă sunt recunoscător fiindcă aţi acceptat să ne întâlnim.

— De ce-i scrii povestea? m-a întrebat direct, fără menajamente.

Vorbise fără să mă privească, cu ochii la fântâna din mijlocul curţii.

— Poftim? am spus.

— De ce scrii povestea lui? De ce te interesează?

M-am aşezat pe bancă, lângă el.

— V-am spus. E o temă pentru cursul de engleză.

— Da, dar de ce l-ai ales pe el? Poţi să scrii despre oricine altcineva. La naiba, ai putea şi să inventezi o poveste. Profesorul tău nu şi-ar da niciodată seama că nu e reală.

— De ce să nu scriu despre Carl? am întrebat. Are de spus o poveste interesantă.

— Pur şi simplu te foloseşti de el. Carl a fost nedreptăţit mai mult decât o merită orice om. Nu cred că e corect să faci ce faci tu.

— Păi, dacă a fost nedreptăţit, cum ziceţi, nu e bine să-i spună cineva povestea?

— Atunci asta faci? m-a întrebat, iar fiecare cuvânt pe care-l rostea mustea de sarcasm. Asta e povestea pe care-o spui? O să scrii c-a fost nedreptăţit, că l-au condamnat pentru o crimă pe care n-a comis-o?

— Încă n-am scris nicio poveste. Încă mă străduiesc să-mi dau seama

despre ce anume e povestea asta. De-aia am vrut să vă văd. Spuneţi că e nevinovat.

— Chiar este.

— Ei bine, deocamdată sunteţi singurul care-o spune. Juriul, procurorul şi, la naiba, chiar şi avocatul lui îl cred vinovat.

— Asta nu face din părerea lor un adevăr.

— N-aţi venit să-l susţineţi pe Carl la proces. N-aţi depus mărturie.

— Nu m-au lăsat. Am vrut să depun mărturie, dar nu m-au lăsat.

— De ce nu v-au lăsat?

Virgil şi-a înălţat privirea spre cerul de culoarea cenuşii. Copacii din jurul curţii fuseseră dezgoliţi până la scheletele lor de iarnă şi un vânt rece mătura pietrele pavajului şi-mi sufla în ceafă.

— Avocaţii lui, a răspuns Virgil, nu m-au lăsat să-i vorbesc juriului despre Carl. Au zis că, dacă aş fi depus mărturie, ar fi fost o dovadă a caracterului său. Le-am spus că tocmai asta ar fi fost. Juriul trebuia să-l cunoască pe adevăratul Carl, nu mormanul de minciuni azvârlite de procuror cu lopata. Ei au susţinut că, dacă aş fi vorbit despre caracterul lui, ar fi făcut-o şi procurorul, ar fi spus că bea toată ziua, că nu era în stare să păstreze o slujbă, tot rahatul de soiul ăsta.

— Şi ce aţi fi povestit, dacă aţi fi depus mărturie?

Virgil s-a întors spre mine şi m-a privit fix, cântărindu-mă încă o dată cu ochii lui suri, în care se reflectau norii.

— L-am cunoscut pe Carl Iverson în Vietnam, în 1967. Eram nişte puştani proşti, abia ieşiţi dintr-un centru de pregătire a recruţilor. Am fost împreună într-un tur prin junglă – unde-am făcut şi am văzut lucruri pe care nu le poţi explica unor oameni care n-au fost acolo.

— Şi în timpul acelui tur aţi ajuns să-l cunoaşteţi atât de bine, încât să puteţi spune, fără absolut niciun dubiu, că n-a ucis-o pe Crystal Hagen? E un soi de pacifist?

Virgil şi-a îngustat ochii de parcă s-ar fi pregătit să-mi tragă un pumn în nas.

— Nu, a răspuns. Carl Iverson nu e pacifist.

— Deci a omorât oameni în Vietnam.

— Da, a omorât. A omorât o grămadă de oameni.

— Înţeleg de ce n-a vrut avocatul apărării să depuneţi mărturie.

— Era război. În război omori oameni.

— Totuşi nu pricep cum l-aţi fi ajutat pe Carl povestindu-i juriului că a

omorât oameni în război. Eu m-aş fi gândit că, dacă aş fost la război şi aş fi ucis – cum aţi spus, o grămadă de oameni – mi-ar fi venit uşor să ucid din nou.

— Nu înţelegi multe.

— Atunci faceţi-mă să înţeleg, am spus, din ce în ce mai frustrat. De-asta mă aflu aici.

Virgil a stat câteva clipe pe gânduri, apoi şi-a dus mâinile la genunchiul drept, a prins între degete materialul pantalonilor şi l-a tras în sus, dezgolind proteza de metal lucios pe care o întrezărisem când ne-am cunoscut. Piciorul artificial se prelungea până la jumătatea coapsei, având o rotulă de plastic deasupra unei balamale cu arc de dimensiunile unui pumn. Virgil s-a bătut cu palma peste gamba metalică.

— Vezi asta? m-a întrebat. I se datorează lui Carl.

— Din cauza lui v-aţi pierdut piciorul?

— Nu, a zâmbit Virgil. Mulţumită lui sunt aici, ca să-ţi povestesc cum mi-am pierdut piciorul.

Şi-a lăsat pantalonul în jos şi s-a aplecat în faţă, sprijinindu-se cu coatele pe coapse.

— S-a întâmplat în mai 1968. Eram cantonaţi într-o mică bază de artilerie de pe culmea din nord-vestul văii Que Son. Ni s-a ordonat să răscolim un sat fără nume, o adunătură de colibe. Spionajul detectase activităţi ale Viet Congului[11] în zonă şi plutonul nostru a fost trimis să verifice. Eu mergeam în vârf, împreună cu un puşti, a zis Virgil şi un zâmbet nostalgic i-a traversat chipul. Tater Davis. Prostul se ţinea după mine ca un câine de vânătoare.

Bărbatul s-a mai lăsat furat de amintiri pentru câteva clipe înainte de a continua.

— Aşa că eu şi Tater mergeam în vârf…

— În vârf? am întrebat. Adică înaintea celorlalţi?

— Da. Pun un om sau doi în faţa grosului coloanei. Ăla e vârful. O mizerie de plan. Dacă lucrurile merg prost, armata preferă să-i piardă pe ăia doi oameni, nu un pluton întreg.

M-am uitat la piciorul lui.

— Să înţeleg că lucrurile au mers foarte prost?

— Da. Am ajuns pe o ridicătură mică, un dâmb de piatră pe care-l traversa poteca. Dincolo de el, copacii se răreau puţin, însă îndeajuns ca să se vadă satul. Tater a grăbit pasul când l-a zărit, dar ceva nu era în ordine. Nu pot să spun c-am văzut ceva anume, poate doar am avut sentimentul ăsta, poate

numai subconştientul meu a ştiut că am văzut ceva, dar, indiferent de unde, am ştiut că acolo ceva nu era în ordine. I-am făcut plutonului semn să se oprească. Tater m-a văzut şi şi-a adus puşca în poziţie de tragere. Am înaintat de unul singur vreo douăzeci sau treizeci de paşi. Tocmai mă pregăteam să le fac celorlalţi semn că drumul e liber, când jungla a explodat de focuri de armă. A fost ceva nemaivăzut, crede-mă. În faţa mea, în lateral, în spatele meu, la dracu', străfulgerările de la gura ţevilor au luminat jungla din toate părţile. Primul glonţ care m-a lovit mi-a spart omoplatul. Alte două m-au nimerit în picior aproape în acelaşi timp. Unul mi-a sfărâmat genunchiul, celălalt mi-a distrus femurul. Am căzut fără să fi tras nici măcar o singură dată. Mi-am auzit dobitocul de sergent, un rahat pe nume Gibbs, ordonând plutonului să se retragă dincolo de dâmb, pe poziţii defensive. Am deschis ochii şi mi-am văzut camarazii îndepărtându-se de mine în fugă, sărind în spatele bolovanilor şi al copacilor. Tater alerga din toate puterile înapoi, către pluton. Şi în clipa aia l-am zărit pe Carl venind spre mine în goană.

Virgil a tăcut, privind către trecutul care i se derula în amintire, dincolo de vălul de lacrimi din ochi. A scos o batistă din buzunar, apoi şi i-a tamponat cu mâna care-i tremura uşor. Mi-am îndreptat privirea în altă parte, ca să-i ofer puţină intimitate. Oameni în costume impecabil călcate traversau curtea prin faţa noastră, către şi dinspre clădirea guvernamentală, ignorându-l pe bărbatul cu un singur picior de lângă mine. Am aşteptat cu răbdare să-şi revină şi, după ce a făcut-o, Virgil a continuat.

— Carl alerga pe potecă, ţipând ca un nebun şi trăgând spre copaci, în direcţia din care şuierau gloanţele. L-am auzit pe sergentul Gibbs urlând la el, cerându-i să se întoarcă. Când l-a văzut pe Carl, Tater nu s-a mai retras, a sărit în spatele unui copac. Carl a ajuns la mine şi s-a lăsat într-un genunchi, între mine şi vreo patruzeci de puşti AK-47. A rămas acolo, trăgând până ce i s-au terminat gloanţele.

Virgil a respirat prelung, gata să izbucnească iarăşi în lacrimi.

— Ar fi trebuit să-l vezi. A luat puşca mea în mâna stângă în timp ce zburau ultimele gloanţe dintr-a lui, a tras cu două arme în acelaşi timp. Pe urmă a lăsat-o pe a lui, o M-16, să cadă pe pieptul meu şi a continuat să lupte doar cu a mea. Eu am pus într-a lui un încărcător nou şi i-am dat-o la timp, ca s-o pot reîncărca apoi pe a mea.

— Carl a fost lovit?

— A primit un glonţ în bicepsul stâng, unul i-a lăsat o îndoitură în cască şi altul i-a retezat tocul unui bocanc. Dar el nici măcar nu s-a clintit. Era o

adevărată privelişte.

— Nu mă-ndoiesc.

Virgil m-a privit pentru prima oară de când începuse să povestească.

— Ai văzut vreodată filme din alea vechi, unde prietenul eroului e împuşcat şi-i cere să plece fără el, să se salveze? m-a întrebat.

— Da, am răspuns.

— Ei bine, eu eram prietenul ăla. Eram ca şi mort, şi o ştiam. Am deschis gura să-i spun lui Carl să se salveze, dar dintre buze mi-a ieşit altceva: „Nu mă lăsa aici."

Virgil îşi ţinea mâinile în poală şi s-a uitat la vârfurile degetelor sale îndoite şi încleştate.

— Eram speriat, nu mai fusesem niciodată, în toată viaţa mea. Carl făcea totul exact cum n-ar fi trebuit. În viziunea unui militar, adică. Îmi salva viaţa. Era gata să moară pentru mine, iar eu nu eram în stare să-i zic decât „nu mă lăsa aici". Nu-mi mai fusese niciodată atât de ruşine.

Aş fi vrut să-i spun ceva liniştitor, sau să-l bat pe umăr, să-i dau de înţeles că era în regulă, dar l-aş fi insultat. Nu fusesem acolo. N-aveam dreptul să spun dacă era sau nu în regulă.

— În cele mai groaznice momente ale luptei, a continuat el, întregul pluton trăgea în draci. Ăia din Viet Cong răspundeau cu un tir înverşunat, iar eu, Carl şi Tater eram în mijlocul schimbului de focuri. M-am uitat în sus şi am văzut frunze sfâşiate şi aşchii din lemnul copacilor plutind ca nişte confetti, gloanţe trasoare încrucişându-se deasupra – roşii ale noastre, verzi ale inamicilor – ţărână spulberată, fum, un zgomot infernal. Era uimitor, de parcă aş fi privit totul din afară. Durerea dispăruse; frica dispăruse. Eram gata să mor. L-am zărit pe Tater ghemuindu-se în spatele unui copac, întinzându-se la pământ ca să tragă din cea mai bună poziţie. Şi-a golit încărcătorul şi s-a întins după altul. Chiar în clipa aia, un glonţ l-a nimerit în plină faţă şi a căzut mort. E ultimul lucru de care-mi aduc aminte dinainte de a leşina.

— Nu ştiţi ce s-a mai întâmplat pe urmă? am întrebat.

— Mi s-a povestit că aviaţia ne-a venit în ajutor. Au aruncat napalm asupra poziţiilor Viet Congului. Carl m-a acoperit cu o pătură. Dacă te uiţi cu atenţie, încă le mai poţi vedea, pe spatele braţelor şi pe gât, cicatricele arsurilor de-atunci.

— Ăsta a fost sfârşitul războiului pentru voi doi?

— A fost pentru mine, a răspuns Virgil, tuşind ca să nu-i simt emoţia din glas. La baza de artilerie ne-au pansat la repezeală, apoi am ajuns la Da Nang.

Pe mine m-au trimis pe urmă la Seul, dar Carl a rămas acolo. L-au ţinut o vreme şi, după ce s-a refăcut, s-a întors la companie.

— Juriul n-a auzit niciodată povestea asta?

— Nici măcar un singur cuvânt din ea.

— E uimitoare, am spus.

— Carl Iverson e un erou – un adevărat erou. A fost gata să-şi dea viaţa pentru mine. Nu e un violator. N-a omorât-o pe fata aia.

Am ezitat înainte de a-mi rosti următorul gând.

— Dar… povestea asta nu dovedeşte nevinovăţia lui Carl.

Virgil mi-a sfredelit tâmplele cu o privire rece şi mâna i s-a încleştat mai tare pe baston, de parcă s-ar fi pregătit să-mi tragă o bătaie pentru insolenţă. Fără să mă clintesc şi fără să scot nicio vorbă, am aşteptat să-i dispară ura din privire.

— Stai aici, la căldură şi în siguranţă, a rânjit, cu dispreţ. N-ai idee cum e când îţi vezi moartea cu ochii.

Se înşela. Nu-mi era cald; şi, având în vedere că încheieturile degetelor lui se albiseră din cauza forţei cu care-şi strângea bastonul, nu prea mă simţeam în siguranţă. Dar era adevărat că nu-mi văzusem niciodată moartea cu ochii.

— Oamenii se pot schimba, am ripostat.

— Un om care sare într-o zi în faţa unei grindini de gloanţe nu asasinează o fată în ziua următoare.

— Dar nu i-aţi fost alături şi în restul serviciului său militar, nu-i aşa? Aţi plecat, iar el a rămas. Poate s-a întâmplat ceva; ceva care i-a învârtit o rotiţă în cap, devenind genul de om în stare s-o ucidă pe fata aia. Aţi spus că, în Vietnam, Carl a fost un ucigaş.

— Da, a fost un ucigaş în Vietnam, dar nu e totuna cu asasinarea acelei fete.

Cuvintele lui Virgil mi-au adus aminte de prima mea conversaţie cu Carl, de criptica deosebire pe care o vedea între omor şi asasinat. M-am gândit că Virgil m-ar fi putut ajuta să înţeleg, aşa că mi-am rostit întrebarea.

— Carl spune că între omor şi asasinat există o diferenţă. La ce se referă?

Credeam că ştiu răspunsul, însă voiam să-l aud de la Virgil înainte de a discuta despre asta cu Carl.

— Uite cum stau lucrurile, mi-a răspuns. Dacă ucizi un soldat în junglă, se cheamă doar că l-ai omorât. Nu l-ai asasinat. E ca şi cum între cele două armate ar exista o înţelegere, una care spune că e OK să omori soldaţi din tabăra cealaltă. E permis. Asta trebuie să faci. Carl a omorât oameni în

Vietnam, dar n-a asasinat-o pe fata aia. Înţelegi ce spun?

— Înţeleg că-i datoraţi viaţa lui Carl Iverson şi că-l susţineţi, indiferent ce s-ar întâmpla. Dar el mi-a spus că a făcut şi una, şi alta. A ucis şi a asasinat. A spus că se face vinovat de amândouă.

Virgil s-a uitat în pământ, iar expresia feţei lui era îmbunată de un gând care părea să-i fie captiv în minte. Şi-a frecat bărbia nerasă cu dosul arătătorului şi a dat din cap, ca şi cum, în tăcere ar fi ajuns la o concluzie.

— Asta e altă poveste, a zis.

— Sunt numai urechi.

— E o poveste pe care nu ţi-o pot spune. I-am jurat lui Carl să nu i-o spun nimănui, niciodată. Şi nici n-am făcut-o, nici n-o s-o fac.

— Dar dacă ajută la lămurirea…

— Nu e povestea mea, ca s-o spun eu; e a lui Carl. Hotărârea îi aparţine. Nu i-a istorisit-o niciunui suflet, nici avocatului său, nici juriului. L-am implorat să vorbească despre asta la proces, dar a refuzat.

— S-a întâmplat în Vietnam?

— Da.

— Şi ce dovedeşte?

Virgil s-a zbârlit când mi-a auzit întrebarea.

— Dintr-un motiv oarecare, Carl pare interesat să stea de vorbă cu tine. Nu pricep de ce, dar pare dornic să-şi deschidă sufletul în faţa ta. Poate-o să-ţi spună ce i s-a întâmplat în Vietnam. Şi, dac-o s-o facă, o să înţelegi. Carl Iverson n-ar fi putut s-o omoare pe fata aia nici în ruptul capului.

Capitolul 14

După întâlnirea cu Virgil, am trecut pe la biroul avocatului, am luat restul dosarului şi l-am cărat până acasă pe umăr, jonglând în minte cu cele două laturi contradictorii ale lui Carl Iverson. Pe de-o parte, era un bărbat îngenuncheat în junglă, încasând gloanţe ca să-şi apere prietenul. Pe de altă parte, era un nemernic cu mintea bolnavă, în stare să ia viaţa unei fete ca să-şi satisfacă dorinţele sexuale deviante – două feţe, un singur om. O explicaţie a preschimbării primului bărbat în cel de-al doilea trebuia să existe undeva, în cutia care-mi apăsa umărul. Mi se părea incredibil de grea în timp ce urcam pe scări către apartamentul meu.

Când am ajuns pe treapta de sus, Lila a deschis uşa ei, m-a văzut, a arătat către cutie şi a întrebat:

— Ce-i aia?

— Restul dosarului lui Carl. Tocmai l-am luat în primire.

Ochii i s-au aprins de entuziasm.

— Pot să-l văd? a întrebat.

De când citise, din transcriere, pledoaria de început a procurorului, cazul lui Carl devenise momeala cu care-o aduceam în apartamentul meu, ca să-mi pot petrece timpul cu ea. Aş fi minţit dacă aş fi spus că interesul cu care mă adânceam tot mai mult în povestea lui Iverson nu era în mare măsură legat de faptul că mă simţeam atras de Lila.

Am intrat împreună la mine şi am început să căutăm în cutie, care conţinea câteva zeci de dosare de diverse grosimi, purtând fiecare numele unui alt martor sau etichete ca „investigaţia medico-legală” sau „fotografii” sau „cercetări”. Lila a scos unul cu eticheta „jurnal”; eu am luat altul, pe a cărui copertă scria „fotografii de la autopsie”. Mi-am adus aminte că, în pledoaria de început, procurorul avertiza în privinţa imaginilor care te puteau afecta emoţional. Mi-am amintit şi de cuvintele avocatului din oficiu al lui Carl, Berthel Collins, despre reacţia lui la prima privire aruncată asupra fotografiilor. Trebuia să le văd – nu fiindcă ar fi fost necesar pentru proiect; trebuia să înţeleg ce se întâmplase cu Crystal Hagen. Trebuia să-i pun numelui un chip, să adaug carne pe schelet. Trebuia să-mi testez curajul, să văd dacă rezist.

Dosarul era unul dintre cele mai subţiri, conţinea vreo douăzeci-treizeci de fotografii de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri. Am răsuflat adânc,

am închis ochii şi m-am pregătit pentru tot ce putea fi mai rău. Am ridicat coperta dosarului cu o mişcare grăbită, ca atunci când rupi un bandaj, şi am deschis ochii, ca să văd zâmbetul unei fete tinere şi frumoase. Era poza de elevă în primul an de liceu. Pieptănat cu cărare pe mijloc, părul lung şi blond îi încadra faţa, ondulându-se, în stilul lui Farrah Fawcett[12], pe care o imitau atunci o grămadă de fete. Avea un zâmbet perfect. Dinţii albi îi străluceau în spatele buzelor catifelate, iar ochii îi scânteiau cu un licăr obraznic. Era frumoasă, genul de fată pe care un bărbat tânăr ar vrea s-o iubească, iar unul vârstnic ar trebui s-o ocrotească. Probabil era fotografia pe care procurorul o pusese pe masa juraţilor, ca să-i determine să compătimească victima. Altele erau pozele cu care urma să-i convingă să-l deteste pe inculpat.

M-am uitat la fotografia lui Crystal câteva minute. Am încercat să mi-o imaginez vie, mergând la şcoală, făcându-şi griji cu gândul la note sau la băieţi, sau la numeroasele şi inconsecventele probleme care-i par atât de copleşitoare unui adolescent şi atât de banale unui adult. Am încercat să mi-o imaginez maturizându-se – transformându-se din majoreta din primul an de liceu, cu bucle lungi, unduitoare, într-o mamă de vârstă mijlocie, cu o pieptănătură practică şi o camionetă. Mi-a părut rău că murise.

Am dat foaia, trecând la următoarea fotografie, şi am icnit când mi s-a oprit inima în piept. Am închis brusc dosarul şi am aşteptat să-mi recapăt răsuflarea. Lila citea însemnările din jurnal atât de concentrată, încât nu mi-a observat tresărirea. Nu zărisem imaginea decât pentru o secundă, dar fusese de-ajuns ca să-mi rămână pe retină, ca imprimată cu fierul roşu. Am deschis din nou dosarul.

Mă aşteptasem să nu mai aibă părul; nu e nevoie de o temperatură prea ridicată ca să ardă. Însă nu mă aşteptasem să-i ardă şi buzele. Dinţii, strălucitor de albi în fotografia de la şcoală, ieşeau acum din osul maxilarului, îngălbeniţi de foc. Zăcea pe partea dreaptă, expunând vederii ţesuturile topite rămase din urechea ei stângă, obraz şi nas. Faţa nu-i mai era decât o mască neagră, afumată, de piele carbonizată. În timpul arderii, muşchii gâtului i se contractaseră, răsucindu-i capul, ca şi cum ar fi privit peste umărul stâng purtând expresia grotescă a unui ţipăt mimat. Avea picioarele îndoite în poziţie fetală şi carnea de pe coapse şi pulpe se contopise cu osul, friptă şi contractată, ca păstrama de vită. Labele ambelor picioare îi arseseră, rămânând doar nişte cioturi. Degetele mâinii drepte i se curbaseră către încheietura mâinii, care i se îndesase între biceps şi piept. Toate articulaţiile i se încordaseră pe măsură ce căldura focului îi zbârcise cartilajele şi

tendoanele.

Îmi dădeam seama unde căzuse bucata de tablă peste ea, apărându-i partea de sus a trupului de cele mai devastatoare efecte ale focului. Mi-am înghiţit nodul din gât şi am trecut la fotografia următoare, în care Crystal fusese întoarsă pe spate, cu trupul ţeapăn curbat. Medicul legist îi ţinea încheietura mâinii stângi într-una din mâinile lui cu mănuşi de latex. Mâna stângă a fetei fusese prinsă sub corp şi asta îi protejase mai bine pielea. Între degetul mare şi arătătorul celeilalte mâini, medicul legist ţinea unghia ruptă, arătând că se potrivea cu celelalte unghii de la mâna stângă. Era unghia, falsă, găsită pe treptele dintre casa lui Carl şi magazia lui.

Am închis dosarul. Oare familia lui Crystal văzuse pozele? Trebuie să le fi văzut. Părinţii luaseră parte la proces. Fotografiile erau probe, probabil fuseseră mărite destul de mult ca să fie văzute de toată lumea dintr-o sală mare de tribunal. Cum o fi fost să stea acolo şi să le privească, să vadă cum fusese mutilată frumoasa lor fiică? Cum putuseră să nu sară peste bara care despărţea publicul de inculpat ca să-i sfâşie gâtul? Dacă ar fi fost sora mea, ar fi fost nevoie de mai mult decât un aprod bătrân înarmat cu un baston de cauciuc ca să mă oprească.

Am răsuflat adânc şi am deschis din nou dosarul la poza lui Crystal de la şcoală. Mi-am simţit inima domolindu-şi bătăile şi respiraţia revenind la normal. „Uau!” mi-am spus. Nu mai avusesem niciodată o reacţie atât de viscerală la vederea unei fotografii. Suprapunerea imaginii majoretei frumoase şi pline de viaţă peste cea a cadavrului carbonizat mă făcea să mă bucur că Iverson putrezise zeci de ani în închisoare şi să regret că în Minnesota e interzisă pedeapsa cu moartea. Dacă fotografiile avuseseră un asemenea efect asupra mea, probabil că, la vederea lor, reacţia juraţilor fusese similară. Carl n-avusese nicio şansă să iasă din sala tribunalului ca om liber. Condamnarea lui reprezenta puţinul pe care-l putea face juriul ca să răzbune moartea lui Crystal.

În clipa aceea mi-a sunat telefonul, întrerupându-mi gândurile. Am recunoscut prefixul 507 al Austinului, dar nu şi numărul.

— Alo? am spus.

— Joe? a întrebat o voce de bărbat.

— Da.

— Sunt Terry Bremer.

— Salut, domnule Bremer.

Am zâmbit la auzul numelui familiar. Era al proprietarului casei cu două

apartamente în care locuiau mama şi Jeremy, în care locuisem şi eu. La gândul acela, mi-a dispărut zâmbetul.

— S-a întâmplat ceva?

— Am avut aici un mic incident, a răspuns proprietarul. Fratele tău a încercat să încălzească o bucată de pizza în prăjitorul de pâine.

— El e bine?

— E teafăr, cred. S-au declanşat detectoarele de fum. Doamna Albers, vecina de apartament, a intrat să vadă ce se întâmplă, fiindcă alarma nu se mai oprea. L-a găsit pe fratele tău ghemuit în camera lui. E speriat de-a binelea. Se leagănă înainte şi înapoi, şi-şi freacă mâinile una de alta.

— Mama unde e?

— Nu e aici. Fratele tău a spus ceva despre o reuniune la care a plecat ieri. Încă nu s-a întors.

Am simţit nevoia să lovesc ceva. Mi-am strâns pumnul şi l-am tras către spate, cu ochii la o mică porţiune netedă a peretelui, care cerea să fie pocnită. Dar ştiam că n-aş fi reuşit decât să-mi învineţesc încheieturile degetelor şi să-mi pierd banii din contul pentru daune. Cu siguranţă nici n-aş fi făcut-o pe mama să se maturizeze, nici nu l-aş fi scos pe Jeremy din starea lui de panică. Am respirat adânc, m-am uitat în jos şi mi-am descleştat pumnul.

M-am întors spre Lila, care mă privea îngrijorată. Auzise destul din conversaţie ca să ghicească ce se petrecuse.

— Du-te, a spus.

Am dat din cap, mi-am înşfăcat haina şi cheile şi m-am îndreptat spre uşă.

Capitolul 15

Crăcănat şi cu o cutie de tutun de mestecat în buzunarul de la spate, Terry Bremer era proprietarul unei săli de bowling, a două baruri şi a vreo douăzeci de case din Austin. Era unul dintre tipii care ar fi putut conduce o corporaţie multinaţională, dacă pe peretele lui s-ar fi aflat o diplomă de la Şcoala de Afaceri Harvard în locul celei de la liceul din Austin. Pentru un proprietar, era de treabă, prietenos şi inimos. El îmi dăduse prima slujbă de paznic la localul său micuţ numit Clubul Piedmont. Se întâmplase la vreo două săptămâni după ce împlinisem optsprezece ani. Trecuse pe la noi să-şi ia chiria – pe care mama o tocase cu o săptămână în urmă, cu ocazia vizitei unui cazinou indian. În loc să ţipe şi să amenințe că ne dă afară, mă angajase ca să păzesc uşa, să curăţ mesele şi să car butoaie din pivniţă. Pentru mine fusese un târg avantajos, fiindcă îmi umpluse buzunarele şi mă învăţase cum să mă port cu beţivi furioşi şi cu idioţi. Tot în avantaj ieşea şi Terry Bremer, fiindcă, dacă mama toca banii de chirie, el pur şi simplu îi reţinea din salariul meu.

— Mama încă nu s-a întors? am întrebat când am intrat în apartament.

Domnul Bremer stătea chiar dincolo de prag, ca o santinelă care-şi aşteaptă schimbul ca să poată părăsi postul.

— Nu, a răspuns, şi, după cum arată lucrurile pe-aici, n-a mai dat pe-acasă de ieri.

Şi-a scos şapca şi şi-a trecut palma peste pielea netedă a capului chel.

— Trebuie să-ţi spun, Joe, că doamna Albers a fost cât pe ce să cheme serviciile sociale. Jeremy ar fi putut să dea foc casei.

— Înţeleg, domnule Bremer, n-o să se mai…

— Nu-mi pot permite să fiu dat în judecată, Joe, fiindcă mama ta îl lasă singur aşa. Dacă el dă foc casei, eu sunt dat în judecată. Mama ta nu poate lăsa un retardat singur acasă.

— Nu e retardat, m-am răstit. E autist.

— N-am vrut să jignesc pe nimeni, Joe. Dar înţelegi ce vreau să spun. Acum, când tu eşti la facultate, aici nu e nimeni care să ţină lucrurile pe linia de plutire.

— O să vorbesc cu ea, am spus.

— Nu pot permite să se repete asta, Joe. Dacă se mai întâmplă, îi dau afară.

Domnul Bremer şi-a pus haina, a şovăit, ca şi cum ar fi vrut să continue discuţia, să se asigure că s-a făcut înţeles, dar, pesemne răzgândindu-se, s-a

îndreptat spre uşă.

L-am găsit pe Jeremy în camera lui.

— Salut, amice, am spus.

S-a uitat la mine şi a început să zâmbească, însă zâmbetul i s-a stins în clipa următoare, ochii i s-au întors spre un colţ al încăperii şi a căpătat expresia îngrijorată din momentele când viaţa devenea pentru el de neînţeles.

— Am auzit că-n seara asta ai avut parte de o mică întâmplare palpitantă, am adăugat.

— Salut, Joe, mi-a răspuns el.

— Ai încercat să-ţi pregăteşti singur cina?

— Poate am încercat să-mi fac pizza.

— Ştii că nu poţi s-o faci în prăjitorul de pâine, nu-i aşa?

— Poate n-am voie să folosesc cuptorul când nu e mama acasă.

— Apropo, ea unde e?

— Poate a avut o reuniune.

— Asta ţi-a spus? Ţi-a spus că pleacă la o reuniune?

— Poate a spus că trebuie să plece la o reuniune cu Larry.

— Cu Larry? Cine e Larry?

Jeremy şi-a întors din nou privirea spre colţul încăperii, însemna că i-am pus o întrebare pentru care nu avea răspuns. Nu l-am mai întrebat nimic. Era aproape ora 22. Lui îi plăcea să fie în pat la ora aceea, aşa că l-am pus să se spele pe dinţi şi să se pregătească. Stând în cadrul uşii dormitorului său, am aşteptat să-şi pună pijamaua. Când şi-a scos puloverul, i-am văzut pe spate urma palidă a unei vânătăi.

— Stai aşa, amice, i-am cerut, apropiindu-mă ca să mă uit mai bine la ceea ce credeam că văzusem.

Lungă de vreo cincisprezece centimetri şi de lăţimea unei cozi de mătură, vânătaia începea de sub omoplat şi se întindea până la şira spinării.

— Ce-i asta?

Jeremy s-a uitat spre colţul încăperii şi n-a răspuns. Mi-am simţit sângele din obraji înfierbântându-se şi am respirat adânc ca să mă calmez, fiindcă Jeremy se închidea în el, dacă mă înfuriam. I-am zâmbit, ca să ştie că n-avea probleme.

— Cum ai căpătat vânătaia? am întrebat.

A continuat să fixeze colţul încăperii cu privirea şi să tacă.

M-am aşezat împreună cu el pe marginea patului, cu coatele pe genunchi, şi am mai aşteptat puţin, ca să mă conving că eram calm.

— Jeremy, am spus, e foarte important ca noi doi să nu avem secrete unul faţă de altul. Sunt fratele tău. Am venit aici pentru tine. N-ai intrat în nicio belea. Dar nu poţi păstra secrete faţă de mine. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Poate…

Ochii i-au zvâcnit de la un punct fix la altul, ca şi cum s-ar fi străduit să decidă ce să facă.

— Poate m-a lovit Larry.

Mi-am încleştat pumnii, însă faţa mi-a rămas calmă.

— Vezi? am spus. N-ai făcut nimic rău. N-ai intrat în nicio belea. Cum te-a lovit?

— Poate m-a lovit cu telecomanda.

— Te-a lovit cu telecomanda? Cu telecomanda de la televizor? De ce?

Jeremy şi-a ferit din nou privirea. Îi pusesem cu o întrebare prea mult. Aş fi vrut să-mi las mâinile pe umerii lui şi să-i dau de înţeles că totul era OK, dar nu poţi face aşa ceva cu Jeremy. I-am zâmbit, i-am spus să se culce şi i-am urat vise plăcute. I-am pornit filmul, i-am stins lumina şi i-am închis uşa. Oricine o fi fost acel Larry, trebuia să am o discuţie cu el.

Capitolul 16

A doua zi era duminică. M-am trezit înaintea lui Jeremy şi am făcut clătite. După ce am mâncat, ne-am dus în oraş să-i cumpăr un telefon mobil, unul ieftin, din cele care îţi permit să adaugi minute când ai nevoie de ele. După ce ne-am întors în apartament, am înregistrat numărul meu de telefon ca număr unic din agenda lui. I-am arătat cum să mă sune, cum să deschidă mobilul, cum să-mi găsească numărul, cum să apese butonul de apel. Nu mai avusese telefon niciodată, aşa că am exersat. I-am spus să ascundă mobilul în spatele comodei din camera lui. Pe urmă am jucat dame şi l-am lăsat să câştige două partide ca să-i distrag atenţia de la mobil. Apoi i-am cerut să-l caute şi să mă sune, ca să fiu sigur că ţine minte ce are de făcut. S-a descurcat bine.

— Dacă încearcă vreodată cineva să-ţi facă rău… am spus. Dacă acel Larry te mai loveşte sau îţi face ceva asemănător, mă suni. Acum ai telefonul tău. Mă suni. OK, Jeremy?

— Poate te sun cu noul meu telefon, a spus, zâmbind cu mândrie.

După masa de prânz, am jucat din nou dame, apoi am pus filmul lui preferat. În timp ce el viziona, eu priveam pe fereastră, spre stradă, aşteptând să apară mama. Mă uitam şi la ceas; trebuia s-ajung la muncă, la Molly, la ora 19. Ultima dată când lipsisem, Molly îmi spusese că n-o să mă mai învoiască a doua oară şi că, dacă n-o să apar, o să fiu concediat. Mama îşi lăsase mobilul în sertarul măsuţei ei de toaletă; ştiu asta pentru că de-acolo l-am auzit sunând când am încercat să vorbesc cu ea. Ca s-ajung la timp în Oraşele Gemene, trebuia să plec din Austin la 16.30.

— Mama a spus când se-ntoarce de la reuniune? l-am întrebat pe Jeremy după ce am văzut limbile ceasului trecând de ora 15.

Şi-a desprins privirea de ecran şi s-a străduit din greu să se concentreze, cu ochii mişcându-i-se încet într-o parte şi în alta, ca şi cum ar fi citit rândurile de pe o pagină.

— Poate n-a spus, a zis.

Am găsit un pachet de cărţi şi am început un joc de Solitaire pe măsuţa din încăpere. Am pierdut de trei ori într-o succesiune rapidă, fiindcă nu reuşeam să fiu atent decât către aleea din faţa casei. Când ceasul nu mai avea mult până la ora 16, am început să-mi derulez în minte lista opţiunilor. Puteam să-l iau din nou pe Jeremy în apartamentul meu, dar, când eram la muncă sau la facultate putea să dea de vreo belea la fel de uşor ca acasă. Aş fi putut s-o rog

pe Lila să-i poarte de grijă, însă nu era răspunzătoare pentru el – aşa cum nu eram nici eu. Puteam să-l las singur acolo, dar dacă făcea din nou probleme, Bremer şi-ar fi pus ameninţarea în practică, i-ar fi dat şi pe el, şi pe mama afară. Sau puteam să lipsesc încă o dată de la Molly şi să-mi pierd slujba. Am amestecat iarăşi cărţile şi le-am întins pentru un joc nou de Solitaire.

La 15.55, mama a parcat maşina pe alee. Am dat televizorul mai tare, ca s-acopăr strigătele care ar fi putut veni din curtea din faţă, apoi m-am îndreptat spre uşă.

— Unde-ai fost? am întrebat, scrâşnind din dinţi.

Nu ştiu dacă a năucit-o tonul vocii mele, prezenţa mea în apartamentul ei sau votca dublă de la prânz, dar s-a holbat la mine de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

— Joey, a zis. Nu ţi-am văzut maşina.

Un bărbat înalt, cu părul cărunt şi ţepos, al cărui corp era de forma unui popic, stătea în spatele ei, cu buza de sus arcuită, ca şi cum ar fi mârâit. L-am recunoscut pe Larry. Cu vreun an în urmă, îl dădusem afară din Clubul Piedmont, fiindcă se îmbătase şi pălmuise o femeie.

— L-ai lăsat pe Jeremy singur, am spus. Era cât pe ce să dea foc casei. Unde naiba ai fost?

— Ei, stai aşa, a zis Larry, făcându-şi loc pe lângă mama. Nu-i vorbi mamei tale de parcă…

A ridicat mâna dreaptă, ca şi când ar fi vrut să mă-mpungă în piept. Exact asta n-ar fi trebuit să facă. Înainte de a apuca să mă atingă cu degetul, mi-am pus mâna dreaptă de-a latul pieptului său, l-am înşfăcat de dosul mâinii şi mi-am curbat degetele în jurul părţii dinspre degetul mic al palmei lui. Cu o singură mişcare rapidă i-am îndepărtat braţul de mine, i l-am răsucit în sensul acelor de ceasornic şi l-am făcut să cadă în genunchi. Figura se numeşte trântire prin blocarea încheieturii mâinii. Mi-a arătat-o unul dintre obişnuiţii localului Piedmont, un poliţist pe nume Smiley. A fost întotdeauna favorita mea.

Rotind foarte puţin, l-am făcut pe Larry să se strângă ghem, cu faţa la câţiva centimetri de pământ, cu braţul adus la spate şi ridicat spre cer şi cu încheietura mâinii răsucită între degetele mele. A fost nevoie de toată stăpânirea de sine de care eram în stare ca să nu-i trag un şut în dinţi. M-am aplecat spre el şi l-am prins de un smoc de păr. S-a chircit de durere, cu urechile înroşite şi faţa congestionată. În spatele meu, mama striga cu glas ascuţit nişte aiureli, încercând să-mi explice c-a fost un accident şi că, în

adâncul sufletului său, Larry e un tip de treabă. Rugăminţile i s-au evaporat în aerul din jur, fără să le dau mai multă importanţă decât zgomotului îndepărtat al traficului.

Am apăsat nasul şi fruntea lui Larry pe pietrişul aleii.

— Ştiu ce i-ai făcut fratelui meu, am spus.

N-a răspuns, aşa că l-am ciupit de acel punct al încheieturii unde zvâcneşte pulsul, şi a gemut.

— Dă-mi voie să-ţi explic clar, am adăugat. Dacă te mai atingi o singură dată de Jeremy, vin după tine şi-o să plăteşti cum nici nu ţi-ai imaginat vreodată că se poate. Nimeni nu se-atinge de fratele meu. Ai priceput?

— Du-te dracului!

— Răspuns greşit, am spus, săltându-i faţa de pe pavaj şi izbindu-l destul de tare ca să-i rămână un semn şi să-i dea sângele. Am întrebat dacă ai priceput.

— Da, a răspuns el.

L-am săltat în picioare smucindu-l şi l-am îmbrâncit înspre stradă. S-a îndreptat către bordură ţinându-se de nasul şi de fruntea însângerate şi a murmurat ceva pe care nu l-am putut auzi. Mi-am îndreptat atenţia către mama.

— M-a sunat domnul Bremer.

— Ne-am dus la cazinou, a zis ea. Am lipsit doar câteva zile.

— Ce-a fost în capul tău? Nu-l poţi lăsa singur câteva zile.

— Acum are optsprezece ani, a spus ea.

— N-are optsprezece, am contrazis-o. N-o să aibă niciodată optsprezece ani. Asta e ideea. Şi când o să împlinească patruzeci, o să se poarte tot ca un copil de şapte ani. Ştii asta.

— Am şi eu dreptul să mă distrez puţin, nu?

— Eşti mama lui, pentru numele lui Dumnezeu. Cuvintele mele musteau de dispreţ. Nu poţi s-o ştergi pur şi simplu de-acasă de câte ori ai chef.

— Iar tu eşti fratele lui, a ripostat ea, încercând să-şi consolideze cât de cât poziţia, dar asta nu te opreşte să fugi de-acasă. Nu-i aşa, studentule?

Am tăcut până când clocotul din piept mi s-a domolit, transformându-se într-o fierbere mocnită, şi am privit-o pe mama dur şi inexpresiv, ca metalul pe timp de iarnă. M-am îndreptat spre maşina mea, atent la Larry când am trecut pe lângă el, în aşteptarea unui pretext ca să-l mai pocnesc o dată.

Când am demarat, l-am văzut pe Jeremy la fereastra din faţă. I-am făcut cu mâna, însă nu mi-a răspuns. Stătea neclintit, uitându-se la mine. Pentru restul

lumii, chipul său ar fi părut lipsit de expresie, dar eu ştiam că nu era aşa. Era fratele meu şi eu eram fratele lui; şi numai eu puteam să văd tristeţea din spatele calmului ochilor săi albaştri.

Capitolul 17

În dimineaţa următoare, o bătaie în uşă m-a trezit dintr-un coşmar.

În vis, eram din nou la liceu, participam la un campionat de wrestling şi încercam să pun în practică o manevră simplă de eliberare. Când m-am smuls din strânsoarea tipului care mă cuprinsese de mijloc, o altă mână m-a înşfăcat de piept şi încă una m-a tras de braţ. Am scăpat cu greu de amândouă, numai ca să apară alte două mâini, aşa cum cresc capetele unei hidre. Curând, n-am mai putut decât să mă zvârcolesc şi să ţip, atacat cu violenţă de mâini care trăgeau de mine şi se străduiau să mă rupă-n bucăţi. În momentul acela m-a trezit zgomotul. Am avut nevoie de ceva timp ca să scap de norul de somn din cap. Am rămas în pat, în capul oaselor, neştiind sigur ce auzisem, aşteptând şi ascultând – apoi s-a auzit altă bătaie. Nu mi se păruse. Mi-am pus în grabă o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou, am deschis uşa şi am dat cu ochii de Lila, cu două căni cu cafea şi un dosar.

— Am citit jurnalul, a spus, trecând pe lângă mine şi întinzându-mi una dintre cele două căni. Bei cafea, nu?

— Da, beau, am răspuns.

Am înşfăcat o şapcă de baseball dintr-un cârlig fixat în perete, mi-am acoperit părul ciufulit în timpul somnului şi am urmat-o pe Lila, care se îndrepta spre canapeaua mea. Cu două zile în urmă când plecasem în grabă la Austin, o lăsasem în apartamentul meu, cu cutia cu dosare. Ea luase câteva acasă, inclusiv pe cel etichetat „jurnal”, ca să le răsfoiască în lipsa mea.

— I-am citit jurnalul azi-noapte, a zis.

— Jurnalul lui Crystal?

Lila s-a uitat la mine ca la un idiot. În apărarea mea, pot spune că eram încă buimac de somn. Ea şi-a reluat firul gândurilor.

— Jurnalul începe în mai 1980, a zis, punându-şi notiţele pe măsuţă, în faţa mea. În primele luni, e plin de rahaturile adolescentine obişnuite. Într-o zi e entuziasmată fiindcă va merge la liceu, iar în ziua următoare asta o sperie. În cea mai mare parte, e o puştoaică fericită. Din iunie până în septembrie, a scris de cincisprezece ori despre Carl, de obicei numindu-l „perversu’ de alături” sau „Scârbosu’ Carl”.

— Ce scrie despre el?

Lila însemnase câteva pagini cu etichete galbene. A întors foile până la prima, pe care era scris 15 iunie:

15 iunie – Exersam în curtea din spate şi l-am văzut pe Scârbosu’ Carl uitându-se la mine de la fereastra lui. I-am făcut semnul ăla, cu degetul mijlociu în sus, şi nu s-a clintit. Ce pervers!

— Exact cum a spus procurorul, a subliniat Lila, trecând la eticheta următoare. „Se uită din nou la mine. S-a holbat tot timpul, cât mi-am făcut exerciţiile zilnice.” Mai este unul…

Lila a întors paginile până la un alt pasaj marcat.

— Uite aici:

8 septembrie – Scârbosu’ Carl m-a urmărit din nou de la fereastră. Nu purta cămaşă. Fac pariu că nu purta nici chiloţi.

Lila s-a uitat la mine, aşteptând să spun ceva.

Am ridicat din umeri.

— Înţeleg de ce i-a plăcut procurorului jurnalul.

Cred că ea se aştepta la o reacţie mai puternică din partea mea, însă am trecut mai departe.

— Ce altceva ai mai găsit?

— Cea mai mare parte a lunii august a fost liniştită, a răspuns Lila. Când a început şcoala, l-a cunoscut pe tipul ăla, Andrew Fisher, la cursul de dactilografie. A scris totul despre planul ei de a-l face s-o invite la reuniunea de la şcoală – ceea ce s-a şi întâmplat. Pe urmă, pe la jumătatea lunii septembrie, însemnările au devenit mai sumbre. Uite una:

19 septembrie – Parcare pe alee, cu Andy. Tocmai când lucrurile începeau să devină interesante, Carl Scârbosu’ s-a apropiat şi s-a uitat pe geam, de parc-ar fi fost Lurch[13]*, sau cam aşa ceva. Aş fi putut să mor.*

— Da, e exact cum le-a spus procurorul juraţilor, am comentat. Carl i-a surprins trecând la fapte pe alee.

— Două zile mai târziu, a început să scrie despre ceva, un lucru rău care i se întâmplase, dar a scris cifrat.

— Cifrat?

— Da. Există câteva pasaje în care-a folosit un cifru, adică a folosit numere în loc de litere.

Lila a scos din dosar un teanc de pagini. Marcase însemnările cifrate cu verde.

— Uite aici.

22 septembrie – O zi groaznică – 15,26,2,5,11,8,9,1,24,1,28,7,28,20,24,27,3,30,11,11. Sunt moartă de frică. E foarte grav.

— Ce înseamnă? am întrebat.

— N-am spus că e vorba de un cifru? a zis Lila. Poate aşa voia Crystal să se asigure că, dacă tatăl ei vitreg îi găseşte vreodată jurnalul, n-o să fie expediată la o şcoală particulară.

— Da, dar e cifrul unei fete de paisprezece ani. Ai încercat să-nlocuieşti numerele cu litere?

— Adică A se înlocuieşte cu unu, B cu doi, ceva de genul ăsta?

Lila şi-a dat ochii peste cap şi a smuls din blocnotes paginile pe care făcuse încercări.

— Am încercat alfabetul luat de la început; apoi luat de la sfârşit către început. Am încercat şi să-l deplasez, astfel încât să înceapă cu A ca doi, apoi trei, şi aşa mai departe. Am încercat şi să asociez numărul care apare cel mai des cu litera E, cu litera A sau cu litera I, cele mai des folosite litere din alfabet[14]. Am căutat indicii în jurnalul ei. N-am obţinut nimic altceva decât aiureli.

— N-ai încercat online? am întrebat-o. Cred că există site-uri care sparg coduri.

— M-am gândit şi la asta. Crystal n-a lăsat spaţii între cuvinte, aşa că n-avem decât şiruri de numere. Nimic din tot ce-am găsit pe internet nu a funcţionat. Există opt miliarde de combinaţii posibile între numere şi litere.

— Opt miliarde? m-am mirat. Drăcia dracului!

— Exact. Probabil are o cheie scrisă pe undeva, sau poate a memorat o asociere dintre litere şi numere. Oricare ar fi adevărul, nu reuşesc să descifrez nimic.

Lila a răsfirat însemnările pe masă.

— Nu sunt decât şapte însemnări cifrate şi ultima e din ziua în care a fost ucisă. Le-am adunat laolaltă, a spus, aşezând o listă peste paginile din jurnal.

21 septembrie – O zi groaznică –

15,26,2,5,11,8,9,1,24,1,28,7,28,20,24,27,3,30,11,11. Sunt moartă de frică. E foarte grav.

28 septembrie – 17,18,5,11,2,3,8,9,1,11,12,7,28,20,24,27,3,30,11,11. Dacă nu fac ce vrea, o să le spună tuturor. O să-mi distrugă viaţa.

30 septembrie – 3,5,31,9,28,26,12,1,24,32,28,26,17,18,28,26,5,14,15,3. Îl urăsc. Mi-e greaţă.

8 octombrie – 17,18,15,26,13,30,24,3,1,9,2,5,11,17,24,3,7,28,2,24,27,3,30,11,11,4,15,3,2 Continuă să mă ameninţe. 13,30.24.3.1.2.7.31.3.28.28.26.8.26.30.3.

9 octombrie – 11,2,3,5,17,3,12,27,26,11,17,18,28,24,2,3,13,30,26,12. M-a silit. Vreau să mă sinucid. Vreau să-l omor.

17 octombrie – 17,18,5,2,3,29,26,1,1,2,7,31,3,28,17,11,15,15,7,2,6. 3,31,7,1,12,6,30,26,12,3,27. 5,2,3,17,26,30,26,12

29 octombrie – 24,13,11,7,27.17,18,5,9,13,11,7,27, 24,3,16,3. Aşa a spus doamna Tate. A spus că diferenţa de vârstă dintre noi înseamnă c-o să ajungă sigur la închisoare. Azi se termină. Sunt atât de fericită!

— Ziua în care a fost ucisă e 29 octombrie, a spus Lila.

— De unde ştim că vorbeşte despre Carl?

— Există zeci de pagini în care vorbeşte despre Carl, spunând că e pervers şi că o urmăreşte de la fereastra lui, a răspuns Lila. S-a furişat şi a tras cu ochiul când făcea sex cu Andy. Faptul că ameninţările au început imediat după asta nu e o coincidenţă.

— Decriptarea ar putea să schimbe totul.

— Există şi însemnări necodificate, a subliniat Lila. Uită-te la asta, din 22 septembrie, a doua zi după cea „groaznică”, în care a fost surprinsă cu Andy Fisher.

22 septembrie – Dacă află ei, o să fiu distrusă. Mă vor trimite la

şcoala catolică. Adio majorete, adio viaţă.

— Nu ţi se pare că sună puţin cam dramatic? am întrebat. Vreau să zic că şi la şcolile catolice au majorete, nu?

Lila mi-a aruncat o privire sceptică.

— E clar că nu înţelegi cum gândeşte o adolescentă. Orice poate însemna sfârşitul lumii. E sentimentală până la sinucidere. S-a întrerupt, parcă distrasă de un gând. Apoi a continuat. Unele lucruri chiar par să reprezinte sfârşitul lumii.

— Cine e doamna Tate? am întrebat, cu ochii la ultima însemnare.

— N-ai citit transcrierea, nu-i aşa? a zis Lila, cu un aer exasperat.

— Am citit-o într-o oarecare măsură, am răspuns. Dar nu-mi aduc aminte de doamna Tate.

— Era consilieră şcolară.

Lila a scos din cutie unul dintre dosarele care conţineau transcrierea şi l-a răsfoit până a ajuns la mărturia doamnei Tate.

— Uite, a adăugat ea.

Mi-a întins dosarul şi am început să citesc.

Î: Şi, în ziua aceea, când v-aţi întâlnit cu Crystal Hagen, ce o preocupa, despre ce a vorbit?

R: A fost foarte ambiguă. Voia să ştie dacă sexul oral e sex. Adică dacă atunci când te sileşte cineva să-i faci sex oral înseamnă că te-a violat.

Î: A spus de ce o interesa subiectul?

R: Nu. N-a spus. Repeta întruna că întreabă pentru o prietenă. În meseria mea, mă lovesc des de aşa ceva. Am încercat să scot mai mult de la ea. Am întrebat-o dacă o forţează cineva să-i facă sex oral. N-a răspuns. Pe urmă m-a întrebat dacă atunci când persoana respectivă te face să i te supui ameninţându-te, fiindcă altfel va dezvălui un secret despre tine, înseamnă că te-a forţat.

Î: Şi ce i-aţi spus?

R: Că se consideră c-a fost constrânsă. Pe urmă m-a întrebat: „Şi dacă tipul e mai în vârstă?”

Î: Ce i-aţi răspuns?

R: În calitate de consilieri şcolari, învăţăm tot ce spune legea în privinţa asta. I-am spus că, dată fiind vârsta ei, dacă un bărbat are cu

doi ani mai mult, nici măcar nu contează dacă a fost sau nu constrânsă. Consimţământul ei nu contează. Dacă un bărbat mai vârstnic face sex cu o fată de paisprezece ani, e viol. I-am explicat că, dacă i se întâmplă aşa ceva, trebuie să-mi spună mie, sau poliţiei, sau părinţilor ei. Şi că dacă se-ntâmplă aşa ceva, bărbatul va ajunge la puşcărie.

Î: Şi care a fost reacţia ei?

R: A zâmbit cu gura până la urechi. Apoi mi-a mulţumit şi a ieşit din birou.

Î: Sunteţi sigură că această conversaţie a avut loc pe data de 29 octombrie, anul trecut?

R: A avut loc în ziua în care a fost ucisă Crystal. Sunt sigură.

Am închis dosarul cu transcrierea.

— Prin urmare, Crystal a plecat acasă, a scris în jurnal, apoi s-a dus să-l înfrunte pe Carl?

— Fie a fost aşa, fie a avut jurnalul cu ea la şcoală, a răspuns Lila. Are sens, nu? Crystal ştia că era în avantaj. Viaţa lui urma să fie distrusă, nu a ei.

— Şi, în aceeaşi zi în care ea plănuieşte să pună capăt întregii poveşti, Carl îşi cumpără o armă?

— Poate plănuia şi el să pună capăt. Poate plănuise de la bun început s-o ucidă în ziua aia.

M-am holbat la paginile codificate, simţindu-mă insultat de secretul lor.

— Aş vrea să putem sparge cifrul, am spus. Nu-mi vine să cred că avocatul apărării nu s-a străduit mai mult s-o facă.

— S-a străduit, m-a contrazis Lila.

A scos din dosar o foaie de hârtie şi mi-a întins-o. Era copia unei scrisori către Ministerul Apărării. Data dovedea că fusese trimisă cu două luni înainte de proces. Era semnată de avocatul lui Carl, John Peterson. Ruga Ministerul Apărării să-l ajute să descopere cifrul din jurnal.

— Ministerul Apărării a trimis vreun răspuns? am întrebat.

— Eu n-am găsit niciunul. Şi nu există nicio referire la vreo decriptare a însemnărilor.

— Dar ar fi fost de crezut că vor muta pământul din loc ca să descopere cifrul înainte de proces.

— Dacă nu cumva…

Lila s-a uitat la mine şi a ridicat din umeri.

— Dacă nu cumva Carl ştia deja ce vor descoperi. Poate n-a vrut să fie

descifrate însemnările fiindcă ştia că vor fi ultimul cui în sicriul său.

Capitolul 18

A doua zi am sunat-o pe Janet şi am aranjat o întâlnire cu Carl în aceeaşi seară. Voiam să-i pun întrebări despre jurnal şi despre cifru. Voiam să ştiu de ce o parte atât de importantă a cazului construit de procuror scăpase neinvestigată. Voiam să îi văd faţa în clipa când avea să-mi spună că ştie sau nu la ce se referise Crystal când scrisese în jurnal „azi se termină”. Voiam să-i testez sinceritatea. Dar mai întâi trebuia să vorbesc cu Berthel Collins. Am încercat de mai multe ori să dau de el şi i-am lăsat mesaj de fiecare dată. Când a telefonat în sfârşit, eram deja în maşină, în drum spre Hillview.

— Cu ce te pot ajuta, Joe? m-a întrebat.

— Vă mulţumesc că m-aţi sunat, domnule Collins. Am găsit ceva ciudat în dosarul procesului şi am o întrebare.

— A trecut o grămadă de timp de-atunci, dar o să mă străduiesc să-ţi răspund.

— Există un jurnal. Jurnalul lui Crystal Hagen. Conţine texte cifrate. Vă aduceţi aminte?

Collins a păstrat câteva clipe tăcerea, apoi a răspuns cu voce joasă, sobră:

— Da, mi-aduc aminte.

— Ei bine, am găsit o scrisoare prin care domnul Peterson a cerut ajutorul Ministerului Apărării pentru decriptare. Ce s-a întâmplat pe urmă?

O altă pauză, apoi a venit răspunsul.

— Peterson a semnat scrisoarea, dar eu am scris-o. A fost una dintre contribuţiile mele la caz. În 1980 n-aveam computere personale, cel puţin nicidecum ca astea, de azi. Ne-am gândit că Ministerul Apărării trebuie să aibă tehnologia necesară pentru spargerea unui cod, aşa că Peterson m-a însărcinat pe mine să iau legătura cu ei. Am petrecut mai multe ore încercând să dau de cineva care să se ocupe de cererea mea. După câteva săptămâni, am găsit un tip care-a zis c-o să vadă ce se poate face.

— Şi ce s-a întâmplat? Aţi primit vreun răspuns?

— Nu. La noi, lucrurile se mişcau cu viteza luminii, iar colaborarea cu Ministerul Apărării era ca înotul prin melasă. Nu ştiu dacă ai văzut asta în dosar, dar Iverson a cerut un proces urgent.

— Proces urgent? Cum adică?

— Un inculpat are dreptul să ceară să-i fie adus cazul în faţa instanţei după cel mult şaizeci de zile de la punerea sub acuzare. Solicităm rareori aşa ceva,

pentru că, cu cât se amână mai mult un caz, cu atât e mai bine pentru apărare. Facem mai multe descoperiri, avem timp pentru o cercetare completă, pe cont propriu, martorii devin mai puţin demni de încredere. Iverson n-avea niciun motiv să ceară un proces urgent, dar a făcut-o. Eram de faţă când Peterson a încercat să-l convingă să-şi retragă cererea. Aveam nevoie de timp ca să ne pregătim. Trebuia să primim răspunsul de la Ministerul Apărării. Lui Iverson puţin îi păsa. Ţi-aduci aminte că ţi-am spus că nu ne-a ajutat, că se uita la propriul lui caz ca la televizor? Despre asta vorbesc.

— Dar ce s-a întâmplat la Ministerul Apărării? De ce n-au spart cifrul?

— Pentru ei, noi nu eram o prioritate. S-a întâmplat înainte de naşterea ta, dar în anul ăla, 1980, iranienii aveau cincizeci şi doi de ostatici americani. Era şi an electoral. Toată lumea se concentra asupra crizei, nu reuşeam să găsesc pe nimeni care să stea de vorbă cu mine sau care să mă sune când aşteptam un răspuns. Pachetul pe care l-am trimis la ei a dispărut într-un soi de gaură neagră. După proces, i-am sunat ca să le spun că e prea târziu, că nu mai e nevoie să se ocupe de cifrul nostru. Nici n-aveau idee despre ce cifru vorbeam.

— Procurorul a încercat vreodată să spargă cifrul?

— Nu cred. Adică, de ce-ar fi făcut-o? Toate raţionamentele conduceau către Iverson. N-avea nevoie de descifrare. Ştia că juraţii vor citi în jurnal ceea ce le spusese el să citească.

Am intrat în parcarea de la Hillview, am parcat maşina şi mi-am lăsat capul pe tetieră. Mai aveam o ultimă întrebare, dar ezitam. O parte din mine nu voia să-l creadă pe Carl monstrul despre care vorbise procurorul. Însă doream să ştiu adevărul.

— Domnule Collins, am o prietenă care crede că, de fapt, Carl nu voia să fie decriptat jurnalul. Crede că el ştia că l-ar fi incriminat. E adevărat?

— Prietena ta e perspicace, a răspuns el, meditativ. Am purtat şi noi aceeaşi discuţie, cu treizeci de ani în urmă. Cred că John Peterson era de aceeaşi părere cu prietena ta. Am avut senzaţia că nu prea dorea să fie găsită cheia cifrului, că tocmai de-asta m-a pus pe mine să mă ocup. Atunci eram un referent juridic neînsemnat. Cred că John voia o dovadă că ne-am dat silinţa, dar nu şi să primească rezultatul, pentru că… ei bine… Collins a răsuflat adânc şi a oftat. Adevărul e că uneori e dificil să te străduieşti din răsputeri să aperi un om despre care ştii că e ucigaşul victimei, a concluzionat el.

— L-aţi întrebat vreodată pe Carl despre cifrul din jurnal?

— Bineînţeles. Cum spuneam, John a încercat să-l convingă să-şi retragă

cererea prin care solicita un proces urgent. Şi ăsta a fost unul dintre argumentele noastre – c-am fi putut obţine dovezi favorabile descifrând jurnalul.

— Ce-a spus Carl?

— E greu de explicat. Cei mai mulţi tipi care se ştiu vinovaţi acceptă o înţelegere de pledoarie. El a refuzat pledoaria pentru crimă de gradul doi. Iar majoritatea tipilor nevinovaţi caută să întârzie procesul cât mai mult cu putinţă ca să se poată pregăti mai bine apărarea pentru cazul lor. El a cerut un proces de urgenţă. Noi încercam să găsim cheia cifrului, iar el părea să lucreze împotriva noastră. Trebuie să-ţi spun, Joe, că după părerea mea, Carl Iverson a vrut s-ajungă la închisoare.

Capitolul 19

În salon, m-am îndreptat spre Carl şi m-am aşezat pe scaunul de lângă el, iar o scurtă privire în lateral a fost singurul semn că-mi remarcase sosirea. A vorbit câteva clipe mai târziu.

— Frumoasă zi.

— Da, este, am răspuns.

Am ezitat înainte de a începe interviul. Nu voiam să continuăm de unde rămăseserăm – să vorbim despre ziua în care primise ordinul de recrutare. Voiam să aflu, în schimb, ce îl îndemnase să ceară un proces de urgenţă şi de ce păruse să nu dorească descifrarea jurnalului. Bănuiam că, alegând aceste subiecte, aveam să-i stric ziua, aşa că am încercat să conduc treptat conversaţia către ceea ce mă interesa.

— Azi am stat de vorbă cu Berthel Collins, am spus.

— Cu cine?

— Cu Berthel Collins; a fost unul dintre avocaţii tăi.

— Avocatul meu a fost John Peterson. A murit cu ani în urmă, sau cel puţin aşa am auzit.

— Collins a lucrat la cazul tău ca referent juridic.

Carl a căzut pe gânduri câteva clipe, încercând să-şi amintească de Collins.

— Cred, a spus apoi, că-mi amintesc de un puşti care era de faţă la unele dintre vizite. A trecut atât de mult timp de-atunci. Acum e avocat?

— E şeful biroului avocatului din oficiu din Minneapolis, am răspuns.

— Bravo lui. Şi despre ce ai vorbit cu domnul Collins?

— Încerc să decodific mesajele cifrate din jurnalul lui Crystal Hagen.

Carl nu şi-a luat ochii de la balconul apartamentului de vizavi. N-a părut impresionat de aducerea în discuţie a jurnalului, părea să considere vestea la fel de lipsită de importanţă ca un râgâit.

— Vasăzică acum eşti detectiv, nu?

— Nu, am spus, dar îmi plac enigmele dificile. Iar asta pare o provocare în toată puterea cuvântului.

— Vrei o enigmă interesantă? a întrebat. Uită-te la fotografii.

Nu era direcţia spre care voiam să se îndrepte discuţia noastră.

— Am văzut fotografiile, am zis, în timp ce imaginile cadavrului lui Crystal Hagen îmi treceau fulgerător prin faţa ochilor minţii. Am fost cât pe ce să vărs. Nu sunt interesat să le revăd.

— Oh… nu. Nu fotografiile alea, a spus, răsucindu-se în scaun ca să se uite la mine pentru prima oară de când sosisem, apoi a pălit brusc, de parcă i s-ar fi făcut greaţă. Îmi… îmi pare foarte rău că a trebuit să vezi fotografiile alea.

Privind cum căpăta expresia sobră a unui om de treizeci de ani, mi-am dat seama că, după atâta vreme, încă mai păstra vie amintirea fotografiilor de la proces.

— Fotografiile alea sunt groaznice. N-ar fi trebuit să le privească nimeni. Nu, vorbesc despre fotografiile incendiului, dinainte de sosirea poliţiei. Pe alea le-ai văzut?

— Nu, am răspuns. Ce e cu ele?

— Când erai copil, ai citit vreodată o revistă *Highlights*?

— *Highlights?*

— Da, le găseai în sălile de aşteptare, la doctor şi la dentist. Erau reviste pentru copii.

— Nu pot spune c-am văzut vreuna.

Carl a zâmbit şi a dat din cap.

— Ei bine, aveau în ele nişte imagini, două imagini care păreau identice, dar între care existau mici diferenţe. Jocul îţi cerea să găseşti deosebirile, anomaliile.

— A, sigur. Am făcut aşa ceva în şcoala primară.

— Dacă-ţi plac enigmele şi ghicitorile, caută fotografiile făcute înainte şi după sosirea pompierilor şi uită-te la ele. Joacă jocul ăla. Vezi dacă poţi descoperi anomalia. E greu de observat. Mie mi-au trebuit câţiva ani ca s-o remarc – dar, pe de altă parte, n-am avut avantajul pe care-o să-l ai tu. Îţi dau un indiciu, deosebirea după care te uiţi s-ar putea să se uite la tine.

— Ai avut fotografiile la închisoare?

— Avocatul meu mi-a trimis copii după majoritatea chestiilor din dosar. Am avut tot timpul din lume să le citesc după ce m-au condamnat.

— De ce propriul tău caz te-a interesat mai mult după ce te-au condamnat? am întrebat.

Carl s-a uitat la mine de parcă ar fi văzut o mutare de şah ieşită din comun. Poate şi-a dat seama unde voiam s-ajung cu întrebările mele – probabil nu prea subtil înlănţuite.

— Ce vrei să spui?

— Collins mi-a spus că ai cerut un proces de urgenţă.

A căzut pe gânduri câteva clipe, apoi a răspuns.

— E adevărat.

— De ce?

— E o poveste lungă.

— Collins a zis că-şi doreau mai mult timp, dar tu ai insistat să înceapă procesul.

— Da. Aşa e.

— Crede că ai vrut s-ajungi la închisoare.

N-a zis nimic, doar şi-a întors din nou privirea spre fereastră.

Am insistat.

— Vreau să ştiu de ce nu te-ai străduit mai mult să scapi de închisoare.

A ezitat înainte de a-mi răspunde.

— Am crezut c-aşa o să alung coşmarul.

„Ei, acum ajungem undeva”, mi-am spus.

— Coşmarul?

L-am privit ţinându-şi răsuflarea şi înghiţind un nod. Pe urmă a vorbit cu voce joasă, calmă, care părea să vină de undeva, din adâncul sufletului.

— Am făcut lucruri… lucruri cu care am crezut c-o să pot trăi… dar m-am înşelat.

— E declaraţia ta de muribund, am spus, încercând să-i pătrund în gânduri şi sperând că-i pot uşura catharsisul. De-asta îmi spui povestea ta, ca să scapi de greutatea care-ţi apasă pieptul.

I-am văzut în ochi capitularea, dorinţa de a-mi povesti. Aş fi vrut să ţip la el să mărturisească, dar în schimb mi-am şoptit cuvintele, sperând să nu-l sperii, făcându-l să se închidă în sine.

— O să te ascult. Îţi promit că n-o să te judec.

— Ai venit aici să-mi oferi iertarea păcatelor, nu?

Vocea abia dacă îi era mai pronunţată decât o şoaptă.

— Nu iertarea, am spus. Dar s-ar putea să te ajute dacă-mi povesteşti ce s-a întâmplat. Se zice că mărturisirea e bună pentru suflet.

— Aşa se zice, nu? Şi-a îndreptat din nou, pe îndelete, privirea spre mine. Şi eşti de acord cu ceea ce se zice?

— Bineînţeles, am răspuns. Cred că, atunci când te apasă ceva… să-i vorbeşti cuiva despre asta poate fi o idee bună.

— Atunci să-ncercăm, a spus. Vrei să testăm ideea asta?

— Cred că ar trebui.

— Atunci povesteşte-mi despre bunicul tău, a zis.

Am simţit în piept o bufnitură care m-a năucit. Mi-am ferit privirea de a lui în timp ce încercam să-mi liniştesc gândurile.

— Ce-i cu bunicul meu?

Carl s-a aplecat în faţă. Apoi a spus, cu aceeaşi voce blândă şi şoptită de mai înainte:

— În ziua când ne-am cunoscut, l-am menţionat în trecere. Te-am întrebat cum a murit, şi ai îngheţat. Ceva te-a împovărat din greu. Am văzut asta în ochii tăi. Îmi povesteşti ce s-a întâmplat cu el?

— A murit când aveam unsprezece ani. Atât şi nimic mai mult.

Carl a păstrat tăcerea vreme îndelungată, lăsând greutatea ipocriziei mele să mă gârbovească. Pe urmă a oftat şi a ridicat din umeri.

— Înţeleg, a zis. Pentru tine nu sunt decât un proiect şcolar.

Hrănită de propria mea vinovăţie, o voce tulburătoare a început să-mi vibreze în cap, îmi şoptea, încerca să mă convingă să-i spun secretul meu lui Carl. De ce să nu i-l dezvălui, mă îndemna. Avea să-l ia cu el în mormânt, peste numai câteva săptămâni. În plus, aş fi recompensat cu buna mea credinţă confesiunea pe care urma să mi-o facă. Însă o altă voce, mai timidă, sublinia că buna-credinţă n-are nicio legătură cu nevoia de a-i dezvălui lui Carl secretul. Voiam să-i povestesc.

El a adăugat, privindu-şi mâinile:

— Nu e nevoie să-mi spui. Aşa ceva n-a făcut niciodată parte din înţelegerea noastră…

— L-am văzut pe bunicul murind, am răbufnit eu.

Cuvintele mi-au fugit din gând şi mi s-au năpustit printre buze înainte de a apuca să le opresc.

Carl s-a uitat la mine, uluit că-l întrerupsesem.

Aidoma unui plonjor de pe stâncă, renunţând la siguranţa oferită de acel loc înalt, un singur moment de curaj sau de nesăbuinţă a declanşat o acţiune ireversibilă. A fost rândul meu să mă uit pe fereastră, aşa cum îl văzusem pe Carl făcând de nenumărate ori, şi să-mi adun toate detaliile din memorie. Am vorbit după ce gândurile mi s-au limpezit suficient.

— N-am mai povestit nimănui, dar a murit din vina mea.

Capitolul 20

Nimic altceva despre bunicul Bill nu mi se întipărise în memorie atât de clar ca mâinile lui, ca nişte labe puternice de buldog, cu degetele butucănoase, de grosimea piuliţelor pentru roţile de automobile, atât de agile când lucra la motoraşele pe care le repara. Îmi amintesc cum îmi ţinea mâna într-a lui când eram mic şi cum asta mă făcea să simt că totul o să fie bine. Îmi amintesc cum umbla prin lume cu o răbdare desăvârşită, lucrând cu atenţie până încheia cu succes orice lucru pe care-l făcea, indiferent dacă îşi ştergea ochelarii sau o ajuta pe mama să treacă printr-o zi proastă. În cele mai vechi amintiri ale mele, şoaptele lui înăbuşeau ţipetele mamei şi mâna lui pe umărul ei putea domoli o furtună. Mama fusese dintotdeauna bipolară – nu e ceva de care te molipseşti brusc, ca gripa – însă, când trăia bunicul Bill, valurile nu se înălţau niciodată atât de sus, încât să se înspumeze.

Mie îmi spunea adesea poveşti despre cum pescuia pe râul Minnesota, sus, lângă Mankato, unde copilărise şi unde îşi umplea barca până la refuz cu somni şi şalăi, şi visam la ziua în care voi putea merge cu el la pescuit. Ziua aceea a venit când aveam unsprezece ani. Bunicul a împrumutat o barcă de la un prieten şi am pornit de la debarcaderul din Judson în josul râului, purtaţi de curentul lui lin, dar puternic, cu gândul să ajungem într-un loc de staţionare din Mankato înainte de căderea nopţii.

În primăvara aceea, când se topise zăpada, râul ieşise din matcă, însă în iulie, când am mers noi la pescuit, se retrăsese. Inundaţia lăsase în urmă o mulţime de plopi negri smulşi din rădăcini şi împrăştiaţi care-ncotro pe fundul apei, cu crengile ca nişte degete scheletice ieşind la suprafaţă. Bunicul Bill ţinea motorul bărcuţei de pescuit în ralanti, ca să poată ocoli copacii când era necesar. Din când în când, auzeam lemnul frecându-se de aluminiu, dacă o creangă ascunsă aproape de suprafaţa apei atingea carena. Sunetul m-a înspăimântat la început, dar bunicul Bill se purta de parcă ar fi fost ceva tot atât de firesc ca foşnetul frunzelor de deasupra noastră când adia vântul. Asta m-a făcut să mă simt în siguranţă.

În prima oră am prins primul meu peşte şi m-am luminat la faţă de parcă ar fi venit Crăciunul. Nu mai fusesem niciodată la pescuit şi m-a încântat senzaţia pe care o simţeam când zvâcnea undiţa şi imaginea peştelui pe care-l scoteam din apă în timp ce el se zbătea şi plescăia apa. Eram pescar. Ziua unduia sub albastrul senin al cerului, iar bunicul prindea destul de puţini

peşti, chiar mai puţini decât mine. Cred că o vreme a pescuit fără momeală, ca să mă lase să-l întrec.

Până la amiază, aveam o cantitate mulţumitoare de peşte. Bunicul mi-a spus s-arunc ancora, ca să ne putem lăsa undiţele în apă în timp ce ne mâncăm prânzul. Ancora era fixată de prova bărcii, unde stăteam eu, şi s-a târât o vreme pe fundul apei până ce s-a înfipt şi ne-a oprit în mijlocul râului. Ne-am spălat pe mâini cu apă dintr-un bidon, apoi bunicul Bill a scos sendvişuri cu şuncă şi brânză din punga de plastic de la magazin. Au fost cele mai gustoase pe care pusesem gura vreodată şi ne-am stins setea cu câte o bere fără alcool, dulce şi rece. A fost un prânz fabulos, savurat în mijlocul râului, la apogeul unei zile perfecte.

După ce a terminat de mâncat, bunicul a făcut ghemotoc punga în care avusese sendvişuri le şi a pus-o cu grijă în punga mai mare, de la magazin, care devenea astfel sacul nostru de gunoi. După ce şi-a băut berea, tot acolo a pus şi sticla goală, cu aceleaşi mişcări lente. Apoi mi-a dat punga mie, ca să-i pot urma exemplul.

— Barca trebuie păstrată curată întotdeauna. Nu lăsa nici gunoaie pe jos, nici cutia cu scule deschisă. Aşa se-ntâmplă accidentele.

L-am ascultat doar cu o ureche, sorbind din sticla mea de bere.

După ce am golit-o, bunicul mi-a spus să ridic ancora – un alt lucru pe care nu-l mai făcusem niciodată. El îşi îndreptase deja atenţia asupra motorului, îl pregătea de pornire pompând benzină cu o bilă mică, pe care-o mişca în ţeavă înainte şi înapoi. Mi-am lăsat sticla goală să cadă pe fundul bărcii fără să mă uit. Mi-am spus c-o s-o arunc la gunoi mai târziu. Am înşfăcat parâma de nailon a ancorei şi am tras. Ancora nu s-a mişcat. Am tras mai tare şi am simţit cum se deplasează barca, fără ca ancora să se clintească. Barca avea etrava plată, aşa că m-am proptit cu tălpile în ea şi am tras tot punând o mână în faţa alteia, ceea ce ne-a apropiat de ancoră încetul cu încetul, până când n-am mai putut înainta. Bunicul Bill a văzut cum mă străduiam şi m-a sfătuit să trag de parâmă în stânga şi în dreapta, ca să slăbesc ancora, dar aceasta nu voia şi pace să se lase trasă la suprafaţă.

Pe urmă l-am auzit pe bunicul în spatele meu, foindu-se pe bancheta lui. Am simţit barca legănându-se. Când m-am uitat peste umăr, l-am văzut venind spre mine ca să m-ajute. A păşit peste bancheta care ne despărţea şi a pus piciorul jos exact pe sticla mea goală. I s-a sucit glezna şi a călcat într-o parte. S-a dezechilibrat şi a căzut pe spate, lovindu-se la coapsă de marginea bărcii. Dădea din braţe încercând să-şi recapete echilibrul, dar n-a reuşit decât

să-şi întoarcă faţa către apă în clipa când i-a izbit suprafaţa. Când a căzut în apă, m-a stropit din cap până-n picioare.

L-am strigat când a dispărut în râul întunecat. L-am mai strigat de două ori înainte de a ieşi la suprafaţă, întinzându-şi mâna ca să se prindă de barcă şi ratându-i marginea la mustaţă. A doua lui încercare n-a fost nicidecum mai reuşită. Îl prinsese curentul şi îl îndepărta de mine în timp ce eu stăteam ca prostul, cu parâma ancorei în mână, fără să-mi dau deloc seama că, dacă i-aş fi dat drumul, barca ar fi plutit în josul râului, pe lângă bunicul, pe o distanţă de cel puţin vreo şase metri. Până când a ieşit iarăşi la suprafaţă, fusese purtat mult prea departe de barcă, n-ar mai fi ajuns cu mâna la ea nici dacă aş fi dat drumul parâmei.

Am ţipat şi l-am rugat, şi l-am implorat să înoate. Totul se întâmpla atât de repede.

Pe urmă lucrurile s-au înrăutăţit de-a binelea. Bunicul a început să se zvârcolească în apă, biciuind-o cu braţele care încercau să se agaţe de suprafaţă, în vreme ce, în adâncul întunecat, ceva îl prinsese de picior. Ulterior, şeriful avea să-i spună mamei că bunicului i se agăţase o cizmă între crengile unui copac uscat.

L-am privit împotrivindu-se curentului care-l trăgea la fund, încercând să rămână la suprafaţă. Cu fermoarul deschis, vesta de salvare îl trăgea de braţe, ţinându-i-le deasupra capului, pe când cizma înţepenită îl trăgea în jos. Abia atunci mi-a dat prin cap să las parâma din mână. Apoi am vâslit cu braţele până când parâma s-a întins până la refuz cu un pocnet şi a oprit barca la vreo nouă metri în amonte de bunicul. L-am văzut înfigându-şi unghiile şi sfâşiind vesta de salvare ca să scape de ea. Nu eram în stare să mă mişc. Nu eram în stare să gândesc. Am stat aşa, uitându-mă şi ţipând, până când mişcările bunicului au încetat şi a început să plutească, flasc, în voia curentului.

I-am spus lui Carl povestea mea, înecându-mă cu lacrimile pe care refuzam să le las să curgă şi făcând pauze dese ca să-mi domolesc zbuciumul din piept. Abia când am terminat am observat că-şi pusese mâna pe braţul meu, încercând să mă liniştească. Spre surprinderea mea, n-am simţit nevoia să mă îndepărtez de el.

— Ştii, n-a fost vina ta, a spus.

— Cum aş putea să ştiu aşa ceva? am ripostat. E marea minciună pe care tot încerc să mi-o spun de zece ani încoace. Aş fi putut să pun sticla în punga cu gunoi. Aş fi putut să dau drumul parâmei ancorei când a căzut bunicul. În cutia cu scule aveam un cuţit; aş fi putut să tai parâma, să eliberez barca şi să-

l salvez. Crede-mă, am revăzut totul în minte de un milion de ori. Aş fi putut face altfel o sută de lucruri. Dar n-am făcut nimic.

— Nu erai decât un copil, a zis Carl.

— L-aş fi putut salva. Am avut de ales între a încerca şi a privi. Şi am ales ce nu trebuia. Totul se rezumă la asta.

— Dar…

— Vreau să încheiem discuţia, m-am răstit.

Janet m-a bătut pe umăr şi m-am întors cu o tresărire.

— Îmi pare rău, Joe, a spus ea, dar orele de vizită s-au încheiat.

M-am uitat la ceasul de pe perete şi am văzut că era 20.10. Vorbisem pe durata întregii vizite, mă simţeam secătuit. Capul mi se învârtea în timp ce amintirea acelei zile cumplite se învolbura şi nu-mi mai dădea pace; Carl Iverson o dezlegase de parâmele de care stătuse ancorată atâta timp. Mă simţeam înşelat, fiindcă nu vorbiserăm deloc despre el. Şi, în acelaşi timp, aveam o senzaţie de uşurare fiindcă îi dezvăluisem cuiva secretul meu.

M-am ridicat şi i-am cerut scuze lui Janet fiindcă stătusem mai mult decât era permis. Pe urmă am dat din cap către Carl în loc de „la revedere” şi m-am îndreptat spre uşă. Înainte de a ieşi din salon m-am uitat înapoi, la el. Stătea nemişcat, cu faţa spre reflexia lui din geamul întunecat şi cu ochii strâns închişi, ca şi cum s-ar fi străduit să scape de o suferinţă profundă, şi m-am trezit întrebându-mă dacă îl chinuia din nou cancerul sau era vorba de altceva.

Capitolul 21

Ca să mă liniştesc, pe drumul spre casă am ascultat muzică rock clasică la boxele uzate ale maşinii mele. Am cântat alături de o duzină de artişti care-au fermecat publicul cu câte-o melodie de succes până ce am reuşit să-mi scot din minte gândurile negre, înlocuindu-le cu jocul sugerat de Carl. Ideea unei enigme pe care trebuia să o dezleg mă intriga, fireşte, însă gândul că aveam un nou pretext ca să-mi petrec timpul cu Lila mă făcea să mă simt mai bine. Odată întors în apartamentul meu, am căutat în cutie şi am găsit două dosare cu fotografii ale magaziei în flăcări. Am avut nevoie de o jumătate de oră ca să mă conving că găsisem ceea ce trebuia, apoi mi-am îndesat dosarele sub braţ şi i-am bătut Lilei la uşă.

— Îţi plac jocurile? am întrebat-o.

— Depinde, a spus. La ce te-ai gândit?

Răspunsul m-a luat prin surprindere şi, pentru o secundă, am avut impresia că desluşesc un zâmbet de început de flirt. Aproape că am uitat de ce venisem. Am zâmbit şi eu şi m-am bâlbâit.

— Am adus nişte fotografii, am spus.

A părut uşor nedumerită, apoi mi-a făcut semn cu capul spre masa ei din sufragerie.

— Cei mai mulţi tipi aduc flori, a zis.

— Eu nu sunt precum cei mai mulţi tipi, am ripostat. Sunt special.

— N-am argumente contra, a spus.

Am înşirat pe masă fotografiile, şapte în total. În primele trei se vedea focul dezlănţuit, scăpat de sub control, fără niciun pompier la faţa locului. Fuseseră prost încadrate, fără să se ţină cont de direcţia luminii, iar una era de-a dreptul neclară. Cele patru din al doilea set, în care apăreau pompieri ce se luptau cu focul, fuseseră făcute de un fotograf mai priceput. În prima, pompierii scoteau un furtun din maşină, pe fundalul magaziei în flăcări. A doua surprindea momentul în care jetul de apă izbea pentru prima oară magazia. În celelalte două, pompierii împroşcau cu apă din două părţi. Pe una dintre acestea din urmă o văzusem în articolul de ziar de la bibliotecă.

— Ei, şi care e jocul? a întrebat Lila.

— Fotografiile astea, de aici… am spus. Sunt din dosarul cu mărturia unui oarecare Oscar Reid. Locuia vizavi de Carl şi de familia Lockwood. El a văzut flăcările şi a sunat la 911. În timp ce-i aştepta pe pompieri, a înşfăcat un

aparat foto Instamatic vechi şi a făcut nişte poze.

— În loc să – nu ştiu! – să înşface un furtun cu apă?

— I-a spus detectivului că s-a gândit c-o să-i poată vinde vreunui ziar una dintre fotografii.

— Un adevărat suflet caritabil, a comentat Lila. Şi astea?

A arătat spre celelalte patru fotografii.

— Astea au fost făcute de un fotoreporter, Alden Cain. A auzit apelul către pompieri mulţumită unei staţii de recepţie şi a alergat la faţa locului pentru câteva fotografii.

— OK, a zis ea. Deci ce căutăm?

— Ţii minte că, la şcoala primară, învăţătorii ne dădeau fotografii care păreau identice, dar nu erau? Şi noi trebuia să găsim diferenţele?

— Ăsta e jocul?

— Da, am spus, punând fotografiile unele lângă altele. Ce vezi?

Le-am studiat amândoi cu atenţie. În primele, flăcările ieşeau printr-o fereastră a magaziei care dădea către alee şi către fotograf. Acoperişul era încă intact şi vălătuci de fum negru, gros, ieşeau prin golurile unde se sprijineau pe pereţi grinzile de cinci pe zece. În fotografiile de mai târziu, focul se înălţa învârtejindu-se în trombă printr-o gaură din acoperiş. Pompierii sosiseră şi tocmai începuseră să împroaşte flăcările cu apă. Cain stătuse aproape în acelaşi loc ca Reid, fiindcă unghiul sub care se vedea magazia şi fundalul era aproape identic.

— Nu văd nicio deosebire, în afară de pompierii din jur, am spus.

— Nici eu, a zis Lila.

— Carl a spus să ne uităm la lucruri care ar trebui să fie la fel în toate pozele, aşa că nu lua în seamă focul înteţit între timp.

Ne-am uitat la fotografii cu mai multă atenţie, în căutarea oricărei modificări a fundalului. În afară de faptul că focul extins o lumina mai tare, casa lui Carl arăta la fel în oricare dintre fotografii. Pe urmă am studiat casa familiei Lockwood din fotografiile lui Reid: o locuinţă muncitorească simplă, cu un singur etaj, o verandă mică în spate, trei ferestre sus şi două jos, câte una de fiecare parte a uşii din spate. Am privit-o şi în fotografiile lui Cain. Era şi ea mai puternic luminată de flăcări, dar altminteri nu se schimbase nimic. M-am tot uitat de la o poză la alta, întrebându-mă dacă nu cumva Carl îmi jucase o farsă.

Pe urmă, Lila a făcut descoperirea. A ridicat de pe masă două fotografii, una a lui Cain şi una a lui Reid, şi le-a studiat.

— Aici, a spus, la fereastra din dreapta uşii din spate a casei lui Lockwood.

Am luat pozele din mâna ei şi m-am uitat la fereastra aia, când la una, când la alta, până ce am văzut în sfârşit diferenţa. Fereastra din dreapta uşii din spate avea jaluzele orizontale. În poza lui Reid, o acopereau de sus până jos. În cea făcută mai târziu, de Cain, erau săltate cu câţiva centimetri. Mi-am apropiat fotografia de ochi şi am văzut ceva de forma unui cap şi poate chiar şi faţa cuiva care se uita prin porţiunea descoperită.

— Ce dracu'? am exclamat. Cine e aici?

— Bună întrebare, a remarcat Lila. S-ar părea că cineva trăgea cu ochiul prin partea de jos a ferestrei.

— Era cineva în casă? am întrebat. Şi se uita la foc?

— Mie aşa mi se pare.

— Cine?

Mi-am dat seama că Lila se străduia să-şi aducă aminte mărturiile membrilor familiei Lockwood.

— Putem număra posibilităţile pe degetele unei singure mâini.

— Mai degrabă pe degetele unei mâini mutilate, am spus.

— O mână mutilată? a întrebat Lila, părând nedumerită.

— Păi, ştii… adică îi lipsesc nişte degete… deci rămân mai puţine posibilităţi.

M-am silit să chicotesc.

Lila şi-a dat ochii peste cap şi a trecut din nou la treabă.

— Tatăl vitreg al lui Crystal, Douglas Lockwood, a spus că el şi fiul său au fost în seara aia la atelier, la franciza lor auto. El s-a ocupat de hârtii, iar Danny de refacerea unui automobil. A zis că au ajuns acasă abia după ce focul fusese stins.

Am adăugat ceea ce mi-am adus aminte.

— Iar mama lui Crystal lucra în schimbul de noapte la Dillard's Café.

— Aşa e, a spus Lila, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze că stăpâneşte amănuntele mai bine decât mine. Şeful ei, Woody, i-a confirmat declaraţia.

— Şeful ei, Woody? Asta e invenţia ta.

— Caută în dosare, a zâmbit Lila.

— Nu mai rămâne decât prietenul lui Crystal, cum îl cheamă?

— Andrew Fisher, a răspuns ea. A susţinut c-a adus-o pe Crystal de la şcoală, a oprit pe alee şi a plecat imediat după ce fata a coborât din maşină.

— Şi la ce ne conduc toate astea? am întrebat.

Lila şi-a acordat un minut de gândire, apoi a început să numere pe degete.

— Văd patru posibilităţi: prima, pe fereastră de fapt nu se uită nimeni, dar trebuie să cred ceea ce văd cu ochii mei, deci asta cade.

— Şi eu văd că trage cineva cu ochiul.

— A doua, e vorba de Carl Iverson…

— De ce ar fi ucis-o Carl în casa lui ca să privească pe urmă focul din casa ei?

— N-am spus că sunt probabilităţi – doar posibilităţi. E posibil ca Iverson să se fi dus în casa familiei Lockwood după ce a aprins focul. Poate ştia de jurnal şi voia să-l găsească. Deşi pentru el n-ar fi avut sens s-aprindă focul înainte de a găsi jurnalul.

— Absolut niciun sens.

— A treia, în casă era un bărbat misterios, unul la care poliţia nu s-a gândit niciodată, un om căruia n-o să-i găsim numele în dosarele din cutie.

— Şi a patra?

— Poate că cineva a minţit când a depus mărturie.

— Cineva, cum ar fi… Andrew Fisher?

— E o posibilitate, a încuviinţat Lila, răsuflând sfidătoare.

Îmi dădeam seama că nu voia să renunţe la convingerea că ucigaşul lui Crystal Hagen era Carl Iverson, însă vedeam şi că era deschisă oricărei posibilităţi, lăsându-se atrasă de ideea că era posibil să se fi făcut, cu treizeci de ani în urmă, o greşeală cumplită. Am păstrat amândoi tăcerea o vreme, neştiind ce concluzie să tragem după descoperirea noastră şi fără să facem nicio aluzie la trepidaţia pe care-o simţeam sub picioare. Era ca şi cum am fi văzut amândoi barajul fisurându-se, dar nu înţelegeam ramificaţiile fisurii. N-avea să mai treacă mult timp până la apariţia spărturii prin care urma să năvălească torentul.

Capitolul 22

Când m-am întors la Hillview, îmi revenisem deja pe deplin după confesiunea despre moartea bunicului şi mă simţeam revigorat de misterul fotografiilor. Carl îmi era dator cu o mărturisire – sau cel puţin aşa vedeam eu lucrurile. Îmi spusesem povestea, dezvăluind de ce mă credeam vinovat, iar el trebuia să-mi răspundă acum la întrebările legate de o situaţie reală.

După înfăţişare, părea mai sănătos decât îl văzusem până atunci. În locul halatului albastru-tern, purta o cămaşă roşie de flanel, iar obrajii lui supţi fuseseră bărbieriţi recent. M-a întâmpinat cu un zâmbet indiferent, de genul celui pe care-l afişezi când dai nas în nas cu fosta ta prietenă la o petrecere. Era rândul lui să-şi deschidă sufletul. Cred că ştiam amândoi unde trebuia să ajungem. Pentru tema mea de la cursul de engleză se apropia termenul lucrării de la jumătatea semestrului. Trebuia să scriu despre o cotitură importantă din viaţa lui Carl şi să-i predau profesorului opera mea într-o săptămână. Venise timpul să-şi dezgroape morţii, şi el ştia asta.

— Salut, Joe.

Carl şi-a fluturat mâna, indicându-mi fotoliul de lângă el.

— Uită-te la asta, a spus, arătând cu degetul pe fereastră.

M-am uitat la balcoanele apartamentelor de vizavi, însă n-am văzut nimic schimbat.

— La ce? am întrebat.

— La ninsoare. Ninge.

Pe drum am observat că ningea uşor, dar asta numai ca să mă întreb dacă maşina mea putea să-i mai supravieţuiască unei ierni din Minnesota. Caroseria era atât de ciuruită de rugină încât, după fiecare ploaie, apa de pe străzi se îmbiba în mocheta din portbagaj, umplând interiorul de un miros rânced, de cârpă de vase murdară. Spre norocul meu, încă nu ninsese destul de mult ca să se depună zăpada.

— Te bucuri că ninge? am întrebat.

— Mi-am petrecut treizeci de ani în închisoare, dintre care o mare parte la izolare. Am avut rareori ocazia să văd cum ninge. Ador zăpada.

Urmărea cu privirea fiecare fulg care plutea pe lângă fereastră, era uşor înălţat de vânt şi apoi cădea la loc, dispărând în iarbă. I-am oferit câteva minute de linişte, în care să savureze ninsoarea. În cele din urmă, el a fost cel care a început conversaţia.

— Virgil a trecut pe-aici în dimineaţa asta. Mi-a povestit că voi doi aţi stat serios de vorbă.

— Aşa e.

— Şi ce-a avut Virgil de spus?

Mi-am scos reportofonul micuţ din buzunarul de la spate şi l-am pus pe braţul fotoliului meu, destul de aproape de Carl ca să-i înregistreze vocea.

— Mi-a spus că eşti nevinovat. Că n-ai ucis-o pe Crystal Hagen.

Carl mi-a cântărit câteva clipe cuvintele înainte de a întreba:

— L-ai crezut?

— Ţi-am citit dosarul de la tribunal. Am citit transcrierea procesului şi jurnalul lui Crystal.

— Înţeleg.

Carl şi-a desprins privirea de fereastră ca să şi-o îndrepte către covorul ponosit din faţa lui.

— Virgil ţi-a spus de ce crede cu atâta tărie în nevinovăţia mea?

— Mi-a povestit cum i-ai salvat viaţa în Vietnam. Mi-a spus că te-ai năpustit către focul de baraj al inamicului – c-ai îngenuncheat între el şi cei care se străduiau să-l ucidă. A spus c-ai rămas acolo până când tipii din Viet Cong au fost respinşi.

— Nu poţi să nu-l iubeşti pe acest Virgil.

Carl a chicotit pe muteşte.

— De ce? am întrebat.

— O să meargă în mormânt crezându-mă nevinovat datorită celor întâmplate în ziua aia, deşi a înţeles totul pe dos.

— Nu i-ai salvat viaţa?

— Oh, ba da, presupun că i-am salvat-o, dar nu pentru asta m-am grăbit s-ocup poziţia aia.

— Nu înţeleg.

Amintirea acelei zile din Vietnam i-a dat zâmbetului său o tentă melancolică.

— Pe-atunci eram catolic. Educaţia pe care am primit-o interzicea sinuciderea. Se număra printre păcatele capitale. Preotul spunea că, dacă te sinucizi, te duci direct în iad, fără să mai conteze nimic altceva. Iar Biblia mai spune şi că nu există sacrificiu mai mare decât jertfirea vieţii ca s-o salvezi pe a fratelui tău. Şi Virgil era fratele meu.

— Aşa că, în ziua aia, când l-ai văzut căzând…

— M-am gândit că era şansa mea. Aveam să trec în faţa lui şi să primesc

glonţul care ar fi trebuit să-l ucidă pe el. Era un mod de a împuşca doi iepuri dintr-o lovitură. Puteam să-i salvez viaţa, sfârşind-o în acelaşi timp pe a mea.

— Dar nu prea ţi-a reuşit, nu-i aşa? l-am îmboldit eu.

— A fost partea care-a stricat totul. În loc să primesc un glonţ în cap, mi-au dat două medalii, Inima Purpurie şi Steaua de Argint. Toată lumea m-a crezut curajos. Eu nu voiam decât să mor. Vezi tu, încrederea lui Virgil, ca şi loialitatea lui faţă de mine, se bazează pe o minciună.

— Prin urmare, singura persoană care te crede nevinovat se înşală? am întrebat, împingând discuţia cu o subtilitate fără nimic forţat, pe panta dorită de mine.

Afară, fulguiala uşoară se preschimbase într-o ninsoare ca-n poveşti, cu fulgi pufoşi, mari cât floricelele de porumb, învârtejindu-se în cercuri. Am pus întrebarea pe care voiam s-o pun şi am primit tăcerea drept unic răspuns. Aşa că, hotărât să nu mai scot niciun cuvânt, am privit ninsoarea, lăsându-l pe Carl să-şi adune şi să-şi pună gândurile în ordine, rând pe rând, în căutarea răspunsului.

— Mă întrebi dacă am asasinat-o pe Crystal Hagen, a spus într-un târziu.

— Întreb dacă ai asasinat-o, sau dacă ai ucis-o, sau dacă, într-un fel sau altul, i-ai cauzat moartea. Da, asta te întreb.

De undeva, din spatele meu, am auzit ticăitul unui ceas numărând secundele în timp ce Carl şovăia din nou.

— Nu, a răspuns, aproape în şoaptă. N-am făcut-o.

Mi-am lăsat capul în piept, dezamăgit.

— În ziua în care te-am cunoscut – ziua în care mi-ai predicat toată aiureala aia despre sinceritate – mi-ai spus că eşti şi asasin, şi ucigaş. Ţii minte? Ai spus că a ucide oameni nu e totuna cu a-i asasina şi că tu ai făcut şi una, şi alta. Credeam că asta e confesiunea ta de muribund, şansa de a te spăla de păcate. Şi acum îmi spui că n-ai provocat moartea ei în niciun fel?

— Nu m-aştept să mă crezi. La naiba, nici măcar avocatul meu nu m-a crezut.

— Am citit dosarul, Carl. Am citit jurnalul. Ai cumpărat o armă în ziua aia. Fata te numea pervers, fiindcă te holbai mereu la ea.

— Ştiu foarte bine care-au fost dovezile, Joe, a ripostat el, rostindu-şi cuvintele cu răbdarea unui gheţar. Ştiu ce s-a folosit împotriva mea la tribunal. Am retrăit istorisirea acelei poveşti în fiecare zi din ultimii treizeci de ani, dar asta nu schimbă faptul că n-am ucis-o pe fata aia. N-am cum să ţi-o dovedesc, nici ţie, nici altcuiva. Nici măcar n-am de gând să-ncerc s-o

dovedesc. Intenţionez doar să-ţi spun adevărul. Poţi să mă crezi sau nu. Pentru mine nu contează.

— Şi cum rămâne cu cealaltă poveste din Vietnam? am întrebat.

Carl mi-a aruncat o privire uşor surprinsă, apoi a spus, ca şi cum ar fi vrut o dovadă că nu blufez:

— Ce poveste ar fi asta?

— Virgil a zis că e povestea ta şi numai tu poţi să mi-o spui. A zis că dovedeşte că n-ai ucis-o pe Crystal Hagen.

Carl s-a gârbovit în scaunul cu rotile. Şi-a dus un deget la buze, iar mâna lui tremura uşor. Exista o altă poveste; acum eram sigur de asta, aşa că am insistat.

— Ai promis c-o să-mi spui adevărul. Nu poate fi vorba de adevăr, dacă nu-mi dezvălui întreaga poveste. Vreau să ştiu totul.

Carl a privit iarăşi dincolo de fereastră, dincolo de zăpadă şi dincolo de balcoanele apartamentelor de vizavi.

— O să-ţi povestesc despre Vietnam, a zis. O să decizi singur dacă o să afli ceva care e sau nu o dovadă. Dar îţi promit că va fi adevărul.

În următoarele două ore n-am scos niciun cuvânt; abia am îndrăznit să respir. L-am ascultat pe Carl Iverson întorcându-se în trecutul din amintirile lui – întorcându-se în Vietnam. Când a terminat, m-am ridicat, i-am strâns mâna şi i-am mulţumit. Pe urmă m-am dus acasă şi am scris acea parte a poveştii lui Carl Iverson care a marcat un punct de cotitură în viaţa lui.

Capitolul 23

Joe Talbert
Engleză 317
Biografie: tema *Punct de cotitură*

În ziua de 23 decembrie a anului 1967, soldatul clasa întâi Carl Iverson a pus pentru prima oară în viaţa lui piciorul pe pământ străin în oraşul Da Nang din Republica Vietnam, unde a coborât dintr-un avion Lockheed C-141 folosit pentru transportul trupelor. În cazarma unde erau găzduiţi temporar soldaţii sosiţi ca înlocuitori, el a făcut cunoştinţă cu un alt TNN – Tip al Naibii de Novice – pe nume Virgil Gray, sosit din Baudette, Minnesota. Carl fiind din South St. Paul, cei doi erau practic vecini, dacă nu dădeai importanţă faptului că distanţa dintre Baudette şi South St. Paul era echivalentul unui drum cu maşina prin şase state de pe coastă. Întâmplarea a făcut să fie repartizaţi în acelaşi pluton şi trimişi la aceeaşi bază de artilerie pe culmea unui deal prăfos, tot atât de estetic ca un fund de babuin, din marginea de nord-vest a văii Que Son.

Comandantul de pluton al lui Carl, un subofiţer spurcat la gură, pe nume Gibbs, ascundea câteva cicatrice psihologice grave sub o mască a cruzimii. Clocotea de dispreţ atât pentru ofiţeri, cât şi pentru gradele inferioare, critica ordinele şi îi trata pe TNN ca pe nişte şobolani infestaţi cu ciumă. Însă cea mai mare parte a brutalităţii sale era rezervată pentru vietnamezi: pentru gălbejiţi. Ei erau sursa tuturor relelor din lumea lui Gibbs şi îl exasperau jumătăţile de măsură ale ofiţerilor în ceea ce privea stârpirea lor.

La sosirea lui Carl şi Virgil în noua lor casă, Gibbs i-a luat deoparte ca să le explice că războiul de uzură purtat de preşedintele Johnson însemna că „noi trebuie să ucidem de-ai lor în număr mai mare decât pot ucide ei de-ai noştri”. Era o strategie bazată pe numărătoarea cadavrelor. Generalii le făceau cu ochiul coloneilor, care le dădeau câte un ghiont maiorilor şi căpitanilor, care şopteau la urechile locotenenţilor, care dădeau din cap către sergenţi, care, la rândul lor, le dădeau soldaţilor ordine invariabile.

— Dacă vedeţi un asiatic care fuge, a spus Gibbs, e fie din Viet Cong, fie simpatizant VC. Orice-ar fi, nu staţi cu sula-n mână. Împuşcaţi-l pe micul nemernic.

După patru luni în ţara aceea, Carl avusese parte de război cât să-i

ajungă o viaţă. Pregătise ambuscade, privise soldaţi din VC dizolvându-se în vapori de sânge când apăsa pe detonatorul unei mine Claymore şi ţinuse de mână un tip căruia nu-i ştia numele în timp ce urla, dându-şi ultima suflare, cu picioarele smulse din talie de o Betty Săltăreaţă[15]. Se obişnuise cu bâzâitul neîntrerupt al ţânţarilor, dar nu şi cu mortierele cu care Charlie[16] trăgeau în ei, la întâmplare, în toiul nopţii. Îşi sărbătorise primul Crăciun fără zăpadă intrând târâş într-o bortă de păianjen[17].

Fisurarea lumii lui Iverson (din a cărui cauză avea să-şi dorească să moară în Vietnam) a început în 1968, într-o dimineaţă paşnică de iarnă de la începutul lunii februarie. Nori luminoşi acopereau orizontul înainte de răsărit şi nemişcarea domnea asupra văii din jur, camuflând hidoşenia întâmplărilor ce îşi aşteptau rândul. Strălucirea cerului îi aducea aminte de o dimineaţă petrecută în cabana bunicului său din pădurile din nord, o dimineaţă dintr-un trecut îndepărtat, când a ucide sau a fi ucis era o noţiune inexistentă în viaţa lui.

Luptele îl împovăraseră, îl făcuseră să se simtă bătrân. S-a sprijinit de un morman de saci cu nisip, a azvârlit un muc de ţigară într-un tub de cartuş de dimensiunile unui termos, şi-a aprins altă ţigară şi a privit răsăritul.

— Salut, Hoss[18], a spus Virgil, călcând cu paşi apăsaţi pe pământul bătătorit al potecii.

— Salut, Virg.

Carl continua să privească orizontul, unde culoarea chihlimbarului părăsea cerul, parcă scurgându-se lent printr-o sită.

— La ce te uiţi?

— La lacul Ada.

— Poftim?

— Am văzut exact acelaşi răsărit de soare deasupra lacului Ada, când aveam şaisprezece ani. Stăteam pe veranda din spate a cabanei bunicului. Jur că era acelaşi cer roşu.

— Eşti la mare depărtare de lacul Ada, Hoss.

— Sunt conştient de asta. În toate modurile posibile.

Virgil s-a aşezat lângă Carl.

— Nu te lăsa copleşit, omule. Peste opt luni o să fim în avion. Vor trece cât ai clipi. O să plecăm de-aici. O să fim di di mau[19].

Carl s-a lăsat pe spate, rezemat de sacii cu nisip, şi a tras din ţigară.

— Nu simţi, Virg? Nu simţi că alunecă lucrurile?

— Ce să simt că alunecă, Hoss?

— Nu ştiu cum să explic. E ca şi cum de fiecare dată când intru în jungla aia, simt că stau pe un hotar, unul dincolo de care ştiu că nu trebuie să trec. Şi îmi urlă ceva în cap, ca un soi de banshee[20] care se învârteşte în jurul meu, trăgând de mine şi batjocorindu-mă fiindcă nu traversez hotarul. Şi ştiu că, dacă aş face-o, aş deveni Gibbs. Aş spune: dă-i în mă-sa, nu-s decât nişte gălbejiţi, să-i ia naiba pe toţi.

— Da, a zis Virgil. Ştiu. Simt şi eu asta. În ziua când a cumpărat Levitz ferma[21], am vrut să-i îngrop în gunoi pe toţi gălbejiţii din provincia asta.

— Levitz?

— Tipul tăiat în două de Betty aia.

— Oh… aşa îl chema? N-am ştiut.

— Dar, Hoss, odată ce-ajungi acolo nu se cheamă că te întorci, a adăugat Virgil. Puştiul de şaisprezece ani care-a privit răsăritul de pe veranda bunicului n-o să mai fie în locul ăla.

— Uneori mă-ntreb dacă e acolo acum.

Virgil s-a întors spre el, astfel încât Carl să vadă în privirea lui cât de serios vorbea.

— N-am fost întrebaţi dacă vrem să venim aici, a spus, şi, cel mai adesea, nu suntem întrebaţi cum am vrea să plecăm. Dar putem hotărî cât de mare e partea din sufletul nostru pe care-o lăsăm în urmă, în mizeria asta. Nu uita niciodată lucrul ăsta. Încă mai avem de ales.

Carl a întins mâna şi Virgil i-a strâns-o.

— În privinţa asta, îţi dau dreptate, partenere, a spus Carl. Trebuie să plecăm de-aici fără să ne pierdem cu firea.

— E tot ce trebuie să facem, a încuviinţat Virgil.

O altă pereche de bocanci a tropăit pe poteca dinspre latrină, îndreptându-se spre grămada lor de saci cu nisip.

— Salut, băieţi! a strigat Tater Davis.

Davis, un voluntar veritabil din Tennessee, sosise în compania lor imediat după Crăciun şi se ataşase de Virgil ca o răţuşcă orfană. Mic de statură, avea pielea de culoarea piersicii, plină de pistrui şi urechi clăpăuge, ca ale jucăriei numite Domnul Cap de Cartof. Părinţii îl botezaseră Ricky, însă Virgil îl striga Cap de Cartof. Şi tot plutonul îl imitase, până într-o zi când Ricky rămăsese pe poziţie în timpul unui schimb urât de focuri; de-atunci i se spunea simplu, Tater[22].

— Şefu’ zice să fim gata să di di curând, a zis mărunţelul.

— Nu te teme, Tater, nu pleacă nimeni fără tine, a răspuns Carl.

— Da, a adăugat Virgil, Şefu’ ştie că fără tine nu pot câştiga războiul.

Tater le-a răspuns înălţându-şi obraji într-un zâmbet prostesc.

— Ce-a vrut Şefu’ să spună când a zis că ne pregătim să mergem azi în ţara indienilor?

Carl şi Virgil au schimbat o privire plină de subînţelesuri.

— N-ai învăţat istorie la şcoală? a întrebat Virgil.

— Am renunţat la şcoală. Nu mă interesa nimic din tot ce spuneau acolo.

— Ai auzit vreodată de Generalul Sheridan[23], sau de Mackenzie[24]? a întrebat Carl.

Tater i-a aruncat o privire lipsită de expresie.

— Dar de Custer[25], înainte de nefericitul incident de la Little Bighorn?

Nicio reacţie.

— Ei, a spus Carl, e de-ajuns să spunem că, înainte de a cuceri noi vestul, acolo locuia un alt grup de oameni, pe care a trebuit să-i facem să plece.

— Bine, dar ce legătură are cu Vietnamul? a întrebat Tater.

— Păi, colonelul a decis că e necesar să ne extindem zona de foc-liber, i-a explicat Virgil. Singura problemă e că în locul ăla se află un sat – noi îi spunem Oxbow – care trebuie mutat. Fiindcă nu poţi avea un sat într-o zonă de foc-liber. Într-un astfel de teritoriu, trebuie să poţi trage în tot ce mişcă.

— Aşa că ne pregătim să mutăm oamenii de-acolo? a întrebat Tater.

— O să-i încurajăm să găsească un loc mai bun pentru satul lor, a răspuns Carl.

— Cam aşa cum am făcut cu indienii, a adăugat Virgil.

Carl a tras ultimul fum din ţigară, a aruncat-o în tubul de cartuş de calibru .105 şi s-a ridicat în picioare.

— Probabil n-ar trebui să-i lăsăm pe amicii noştri să ne-aştepte.

Cei trei bărbaţi şi-au pus rucsacurile în spate, şi-au agăţat puştile automate M16 de umăr şi s-au îndreptat către primul elicopter care-a spulberat calmul dimineţii cu zgomotul rotoarelor sale.

Zburând repede şi jos, elicopterele Huey au dus în scurt timp soldaţii în zona de aterizare, la marginea unei păşuni unde bivolii de apă se amestecau cu vacile galbene, stând umăr la umăr. La vreo sută de metri în susul apei era o colibă de paie, alături de un şopron cu acoperişul înclinat, care ţinea loc şi de iesle. La încă o sută de metri mai încolo, erau grupate colibele din cătunul cu numele de cod Oxbow.

— Voi doi veniţi cu mine, a zis Gibbs şi a arătat către Carl şi Virgil. Restul primului pluton o ia pe drum. Îndepărtaţi tot ce vă stă în cale. Adunaţi-i pe asiatici în mijlocul satului şi aşteptaţi-l pe locotenentul Maas.

Gibbs i-a condus pe Carl şi Virgil către coliba de pe câmp, cea cu ieslea, în timp ce toţi ceilalţi soldaţi au plecat pe drumul de ţară către Oxbow. Când au ajuns la jumătatea drumului dintre locul aterizării şi colibă, un petic din iarba elefantului de la marginea câmpiei s-a clintit, părând să fi prins viaţă. Carl s-a pregătit să tragă, proptindu-şi patul armei în umăr şi îndreptând ţeava spre iarba în mişcare.

— Foc, Iverson! a strigat Gibbs.

Carl şi-a lipit degetul de trăgaci, dar l-a ridicat o clipă mai târziu. Un smoc de păr negru tresălta prin iarba înaltă, alergând către colibă.

— Scapă! a zbierat Gibbs. Trage dracului!

Carl şi-a pus din nou degetul pe trăgaci şi l-a ridicat din nou când o adolescentă a ieşind din iarbă, – alergând spre casa ei.

— Nu e decât o fată, domnule sergent, a zis, lăsându-şi arma în jos.

— Ţi-am dat un ordin.

— Nu e soldat.

— Fuge, şi asta-nseamnă că e din Viet Cong.

— Domnule sergent, fuge la ea acasă.

Gibbs s-a repezit la Carl.

— Iverson, ţi-am dat un ordin. Dacă mai refuzi vreodată să execuţi vreunul, îţi trag un glonţ în cap. M-ai auzit?

Pe la colţurile gurii i se scurgea zeamă de tutun în timp ce-şi revărsa furia asupra lui Carl. Fata, care nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, a intrat în coliba ei şi Carl a auzit-o vorbind cu cineva dinăuntru în strania limbă vietnameză, care suna spart şi cu care el se obişnuise deja, de parcă ar fi fost un cântec familiar, cu versuri de neînţeles. Gibbs şi-a îndreptat atenţia către colibă şi a stat câteva clipe pe gânduri.

— Voi doi împuşcaţi vacile alea, a zbierat pe urmă. Şi ardeţi hambarul. Eu mă ocup de colibă.

Virgil şi Carl s-au uitat unul la altul. Manualul de teren conţinea câteva pagini care nu-ţi erau de niciun folos, în afara cazului când te ştergeai cu ele la fund. Dar existau şi instrucţiuni care se cereau respectate. Una dintre ele spunea să nu intri niciodată într-o colibă de unul singur.

— Domnule sergent? a întrebat Virgil.

— Ei, fir-ar să fie! s-a răstit Gibbs la Virgil. Ai de gând să-mi faci şi tu

probleme? V-am dat un ordin. Împuşcaţi vacile alea.

— Am înţeles, domnule.

Carl şi Virgil au intrat pe păşune, şi-au dus puştile la umăr şi au început să tragă în vitele nevinovate, împuşcându-le în cap. Peste mai puţin de un minut erau moarte toate şi Carl şi-a îndreptat atenţia către colibă. În depărtare, a văzut restul plutonului scoţând sătenii din colibe, ducându-i pe drumul de ţară şi mânându-i către centrul satului. Gibbs nu se vedea nicăieri.

— Ceva nu e-n ordine, a zis Carl.

— Unde-i sergentul? a întrebat Virgil.

— Despre asta vorbeam. N-ar fi trebuit să dureze atât de mult.

Cei doi bărbaţi s-au îndreptat spre colibă cu puştile pregătite de tragere. Virgil s-a oprit ca să-l acopere pe Carl, care s-a furişat spre uşă, având grijă să calce doar pe iarba moale, ca să nu-i scrâşnească sub tălpi nisipul de pe poteca bătătorită. Şi-a controlat răsuflarea, ascultând gemetele înăbuşite care veneau dinapoia peretelui de paie. A dat din cap cât a numărat până la trei, apoi s-a năpustit înăuntru.

— Isuse Cristoase!

Carl a alunecat când s-a oprit brusc, săltându-şi ţeava armei în sus, şi a fost cât pe ce să iasă de-a-ndărătelea pe uşa deschisă.

— Domnule sergent! Ce dracu'?

Gibbs o imobilizase pe fată, cu genunchii pe scândurile podelei, cu pieptul apăsat pe patul şubred de bambus, şi cu aproape toate hainele rupte şi smulse. Şi stătea în genunchi în spatele ei, cu pantalonii în vine, iar fesele lui palide şi păroase se încordau la fiecare izbitură.

— Interoghez o simpatizantă a Viet Congului, a spus, peste umăr.

Îndoise braţele fetei la spate, strângându-i încheieturile ambelor mâini într-un singur pumn, şi se aplecase deasupra ei, apăsând-o pe pat cu greutatea lui. Ea se străduia din greu să respire cu plămânii striviţi de corpul voluminos al bărbatului. În colţul colibei, un bătrân zăcea într-o rână, fără viaţă, cu un şanţ de dimensiunea unui pat de puşcă de-a latul nasului şi al obrazului stâng şi cu sângele prelingându-i-se din orbita goală.

Gibbs şi-a încheiat erupţia cu o rotire furioasă, apoi şi-a ridicat pantalonii. Fata nu s-a clintit.

— E rândul tău, i-a spus sergentul lui Carl.

Carl nu putea să vorbească. Nu putea să se mişte.

Gibbs a făcut un pas spre el.

— Iverson, îţi spun s-o interoghezi pe această simpatizantă a Viet Congului. E un ordin.

Carl se străduia din răsputeri să nu verse. Fata şi-a ridicat capul destul de mult ca să-l întoarcă şi să se uite la el, iar buzele ei tremurau de frică, sau de furie, sau şi de una şi de alta.

— M-ai auzit? a zbierat Gibbs, scoţându-şi revolverul din toc şi încărcând un glonţ pe ţeavă. Am spus că e un ordin.

Carl se uita la chipul fetei, la deznădejdea din ochii ei. L-a auzit pe Gibbs armându-şi pistolul de calibrul .45, însă nu i-a dat atenţie. Avea s-o sfideze pe acea banshee. Avea să plece din Vietnam cu tot cu suflet sau avea să moară cu el intact.

— Nu, domnule, a spus.

Lui Gibbs i s-au înroşit ochii. Şi-a înfipt ţeava armei în tâmpla lui Carl.

— Ai refuzat să te supui unui ordin direct. Eşti un om mort.

— Domnule sergent, ce faceţi? a strigat Virgil, din cadrul uşii.

Gibbs s-a uitat la el, apoi din nou la Carl.

— Domnule sergent, asta nu e o soluţie, a zis Virgil. Gândiţi-vă bine.

Gibbs a rămas cu pistolul la tâmpla lui Carl, gâfâind cu nările dilatate, ca un cal călărit fără milă. Apoi s-a îndepărtat de Carl, cu arma încă îndreptată spre capul lui.

— Ai dreptate, a spus. Există o soluţie mai bună.

Şi-a pus pistolul în tocul de sub braţ şi a scos un cuţit din teaca prinsă de coapsă. S-a întors spre fata care zăcea goală, jumătate pe pat şi jumătate pe podea. Şi-a înfipt mâna în părul ei şi a săltat-o în genunchi dintr-o smucitură.

— Data viitoare când o să-ţi ordon să-mpuşti un asiatic…

A tras cuţitul peste gâtul ei, tăind adânc cartilaje şi-n carne, iar sângele a împroşcat bocancii lui Carl.

— Să faci bine să te supui.

Fata a zvâcnit şi a fost cuprinsă de spasme, când sângele i-a umplut plămânii. Ochii i s-au dat peste cap şi Gibbs i-a lăsat corpul flasc să cadă pe podea.

— Acum ardeţi coliba asta.

Sergentul a păşit peste cadavru, apropiindu-şi faţa de a lui Carl.

— E un ordin.

A ieşit din colibă, însă Carl nu se putea clinti.

— Haide, Hoss.

Virgil l-a tras pe Carl din colibă, de unde a ieşit cu spatele.

— Ăsta nu e Alamo[26] al nostru. Nu trebuie să ne pierdem cu firea. Ţi-aduci aminte?

Carl s-a frecat la ochi cu mânecile cămăşii. Virgil s-a îndreptat spre iesle cu bricheta în mână.

Înspre nord, ardea tot satul; acum refugiaţi, sătenii mergeau în şir, ca nişte deţinuţi condamnaţi la moarte, pe drumul care avea să-i scoată din zona de foc-liber. Carl şi-a scos din buzunar bricheta Zippo şi a atins flacăra de ramurile uscate de palmier şi de iarba elefantului din care era construită coliba. În două secunde, focul a înghiţit acoperişul de paie şi fumul a început să se înalţe, dens ca apa.

Carl făcea ultimul pas afară din colibă în timp ce focul nesăţios se prelingea de pe acoperiş ca să acopere cele două trupuri de pe podea. Şi atunci a văzut ceva care i-a îngheţat inima în piept. Mâna fetei s-a deschis; şi-a întins degetele spre el, chemându-l. Îi tremurau în timp ce se străduia să-şi întindă braţul. Pe urmă degetele ei s-au chircit la loc când acoperişul în flăcări s-a prăbuşit peste ea.

Capitolul 24

Am privit-o pe Lila cât mi-a citit tema, i-am văzut faţa crispându-se când a ajuns la viol şi ochii fixându-mă cu neîncredere după ce a aflat că mâna fetei se mişcase în timp ce coliba în flăcări se prăbuşea peste ea.

— Acum poţi să înţelegi de ce e Virgil atât de ferm convins de nevinovăţia lui Carl.

— Toate astea sunt adevărate? a întrebat Lila şi a ridicat mâna în care îmi ţinea lucrarea.

— Până la ultimul cuvânt, am răspuns. Virgil a confirmat. Era de faţă. A spus că, după ziua aia, Carl n-a mai fost niciodată acelaşi.

— Uau! a şoptit Lila. Ai remarcat că fata aia din Vietnam a ars în coliba ei, aşa cum a ars Crystal în magazie?

— Asta e concluzia pe care-ai tras-o tu?

— Pare mai mult decât o simplă coincidenţă, nu crezi?

— Sergentul lui i-a pus pistolul la tâmplă. Carl prefera să moară în loc să violeze fata. Despre asta e povestea. Cum ar putea bărbatul din Vietnam să fie cel care-a omorât-o pe Crystal Hagen? Dacă ar fi fost într-adevăr un violator şi un criminal, s-ar fi lăsat dominat de partea lui întunecată cât a fost în război.

— Crezi că e nevinovat? m-a întrebat Lila, pe un ton mai degrabă iscoditor decât dezaprobator.

— Nu ştiu, am răspuns. Încep să cred că da. Vreau să spun că e posibil, nu?

Lila mi-a cântărit îndelung întrebarea înainte de a răspunde, recitind în acest timp ultima parte a lucrării mele, adică partea în care Carl refuză să execute ordinul lui Gibbs. Pe urmă a lăsat foaia jos.

— Să presupunem, de dragul discuţiei, că nu Carl e ucigaşul. Ce înseamnă asta?

Am stat o clipă pe gânduri.

— Că a făcut-o altcineva.

— Bineînţeles că asta înseamnă. Dar cine a făcut-o?

— Ar putea fi oricine, am răspuns. Ar putea fi un tip oarecare, aflat în trecere, care a văzut-o singură acasă.

— Nu cred.

— De ce?

— Ne-o spune jurnalul. Presupun că e posibil s-o fi omorât un tip oarecare.

Dar, dacă jurnalul are o noimă, Crystal era ameninţată. Un tip o silea să facă nişte chestii. Ceea ce înseamnă că-şi cunoştea atacatorul.

— Dacă nu e nici Carl, am spus, niciun tip oarecare, atunci…

— Dacă nu e Carl, m-a întrerupt Lila, şi ăsta-i un mare „dacă”, atunci mai rămân Doug, tatăl vitreg, Danny, fratele vitreg, şi Andy, iubitul ei. Îi numărase pe degete. Ar putea totuşi fi cineva de care nu ştim, un tip pe care Crystal îl cunoştea, dar despre care n-a scris în jurnal – dacă nu cumva apare în partea criptată.

— Avem dosarul, am spus. Avem toate probele legate de cazul ăsta. Poate reuşim să-i dăm de cap.

Lila şi-a tras picioarele sub ea şi s-a răsucit pe canapea, ca să stea cu faţa la mine.

— Cazul a fost investigat de poliţişti şi de detectivi, de oameni care-şi câştigă existenţa făcând aşa ceva. N-avem cum să-i dăm de cap. Au trecut treizeci de ani.

— Ipotetic vorbind, am spus, dacă ne-am ocupa noi de cazul lui Crystal, de unde am începe?

— Dacă ar fi treaba mea, a răspuns Lila, aş începe cu iubitul ei.

— Cu Andy Fisher?

— E ultima persoană care-a văzut-o în viaţă.

— Şi ce l-am întreba?

— Foloseşti întruna pluralul, a zis Lila zâmbind sceptic. Aici nu e vorba de „noi”. Tu eşti cel care stă în faţa plutonului de execuţie.

— Nu ştiu dacă ai luat asta în considerare, dar aici tu eşti aia inteligentă, am glumit eu.

— Ceea ce înseamnă că tu eşti ăla frumos?

— Nu, tot tu eşti, am spus, urmărind-o ca să nu-i ratez reacţia – un zâmbet, poate un semn cu ochiul, ceva care să-mi dea de înţeles că nu i-a scăpat complimentul meu.

Nimic.

Mă învârteam în jurul ei de când o văzusem prima oară pe coridor, încercând să trec de zidul pe care-l înălţase în jurul ei, care mă ţinea la un braţ distanţă şi pe care îl dărâmase pentru Jeremy din ziua în care se cunoscuseră. Aş fi vrut s-o văd râzând şi distrându-se împreună cu mine, aşa cum o făcea cu Jeremy. Dar toate complimentele mele subtile şi toate încercările de a o amuza fâsâiau ca artificiile ude. Mă gândisem la o abordare mai directă, una care să-mi ofere cu siguranţă un răspuns sau altul; aveam de gând să-i dau

întâlnire. Când i-am spus, în glumă, că e frumoasă, am înţeles brusc că momentul e la fel de potrivit ca oricare altul. M-am ridicat şi m-am dus la bucătărie, fără alt motiv decât să trag de timp ca un laş.

Odată ce am pus o mică distanţă între noi, mi-am început discursul, poticnindu-mă.

— Ştii… mă gândeam… adică… cred că ar trebui să ieşim împreună.

Am lăsat cuvintele să-mi scape şi am luat-o prin surprindere, buzele i s-au deschis ca şi cum ar fi vrut să vorbească, apoi a ezitat, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să spună.

— Adică să mergem la o întâlnire? a zis.

— Nu e nevoie să-i spunem aşa.

— Joe, nu sunt…

S-a uitat în jos, la măsuţă, umerii i s-au gârbovit şi s-a prins cu degetele de materialul pantalonilor de trening.

— Asta nu trebuia să fie decât o cină cu spaghete, ai uitat? Atât şi nimic mai mult.

— Putem merge la un restaurant italian. O să fie doar o cină cu spaghete.

În cameră s-a lăsat tăcerea. Am remarcat că, în aşteptarea răspunsului ei, îmi ţineam răsuflarea. Într-un târziu, s-a uitat la mine şi a spus:

— Pot primi credite în plus la facultate dacă merg să văd o piesă de teatru pentru cursul de literatură americană. Se joacă în weekendul cu Ziua Recunoştinţei. Pot să fac rost de două bilete pentru vineri. Nu e o întâlnire; e vorba doar de credite în plus. Asta îţi propun. Eşti de acord?

— Ador piesele de teatru, am răspuns.

Adevărul era că nu văzusem niciuna, în afară de parodiile şi scenetele puse în scenă în liceu, la întrunirile care precedau concursurile sportive.

— Cum se numeşte piesa?

— *Menajeria de sticlă*[27].

— Minunat, am spus. Avem întâlnire… adică… nu e o întâlnire.

Capitolul 25

Am dat de urma lui Andy Fisher mulţumită unei liste a foştilor elevi de pe pagina de Facebook a liceului său. Andy, care acum prefera rezonanţa mult mai matură a numelui Andrew, moştenise de la tatăl său o agenţie de asigurări, al cărei birou se găsea într-un strip mall din partea de est a oraşului Golden Valley, Minnesota.

Nu îmbătrânise frumos. Buclele adolescentine îi dispăruseră, înlocuite de o chelie ca o tonsură, pornită dinspre ceafă spre fruntea îngrădită de un singur smoc de păr, rar ca un gard din ţăruşi vechi. Talia i se bomba, împingându-se într-o curea de piele uzată, iar ridurile întunecate de sub ochi deveniseră cearcăne permanente. Stătea într-un birou cu lambriuri ieftine, cu pereţii acoperiţi de trofee modeste de vânătoare şi de pescuit.

Când am intrat, a venit să ne întâmpine în zona pustie de la recepţie, întinzând mâna ca s-o strângă pe a mea.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat, cu entuziasm de comerciant. Nu, staţi, lăsaţi-mă să ghicesc. S-a uitat prin geamul vitrinei la automobilul meu Accord ruginit şi a zâmbit. Vreţi să cumpăraţi o maşină nouă şi aveţi nevoie de o cotare a asigurărilor.

— De fapt, am spus, speram că ne puteţi vorbi despre Crystal Hagen.

— Crystal Hagen? s-a mirat el, iar zâmbetul i-a dispărut. Cine sunteţi?

— Mă numesc Joe Talbert. Sunt student la Universitate, iar ea este… ăă…

— Colega lui, Lila, a spus ea.

— Scriem o poveste despre moartea lui Crystal, am adăugat.

— De ce? A trecut atât de mult timp.

Pentru o clipă, a părut aproape trist, apoi şi-a alungat amintirile.

— Am lăsat totul în urmă. Nu-mi place să vorbesc despre asta, a adăugat el.

— E important, am insistat eu.

— De ce-ar fi important? E o poveste veche. L-au prins pe tip: Carl Iverson. Locuia în casa de lângă ea. Acum cred c-ar trebui să plecaţi.

Ne-a întors spatele şi s-a îndreptat spre biroul lui.

— Şi dacă v-am spune că, după părerea noastră, Carl Iverson ar putea fi nevinovat?

Lila a scăpat cuvintele fără să se gândească. Ne-am uitat unul la altul şi ea a ridicat din umeri. Fisher s-a oprit în uşa biroului său, a respirat adânc, dar

nu s-a întors spre noi.

— Nu vă cerem decât un strop din timpul dumneavoastră, am spus eu.

— De ce nu scap de asta niciodată? a şoptit Andrew pentru sine, continuându-şi drumul.

Nu ne-am lăsat duşi. El s-a aşezat la birou, înconjurat de capete de animale moarte, fără să ne dea atenţie. Am aşteptat. Pe urmă, fără să-şi salte privirea, a ridicat două degete şi ne-a făcut semn să intrăm. Ne-am aşezat pe scaunele clienţilor, în faţa biroului, vizavi de Fisher, fără să ştim exact cum să-ncepem discuţia. Pe urmă a vorbit el.

— Încă mai sunt nopţi în care-mi apare în vise, aşa cum era atunci – dulce… tânără. Pe urmă visul devine sumbru, suntem în cimitir. Şi ea se scufundă în pământ şi mă strigă. Mă trezesc scăldat într-o sudoare rece.

— Vă strigă? am întrebat. De ce? Doar n-aţi făcut nimic rău. Nu-i aşa?

S-a uitat la mine cu răceală.

— Cazul ăla mi-a dat viaţa peste cap.

Probabil trebuia să fiu mai înţelegător, dar m-a călcat pe nervi când l-am auzit suspinând în stilul „bietul de mine”.

— A cam dat peste cap şi viaţa lui Crystal Hagen, am spus. Nu credeţi?

Andrew şi-a ridicat degetul mare şi arătătorul, arătându-mi o distanţă de vreo doi-trei centimetri.

— Fiule, cam atât te desparte de-un şut în fund care să te-arunce afară.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru dumneavoastră, s-a amestecat Lila, pe un ton liniştitor, ştiind că mierea are mai multe şanse s-atragă ursul.

— Aveam şaisprezece ani, a zis Andrew. N-avea importanţă că nu făcusem nimic rău. Lumea mă trata ca pe-un lepros. Deşi îl arestaseră pe Iverson ăla, circula zvonul c-aş fi ucis-o eu.

I-au zvâcnit muşchii fălcilor când i s-au înroşit brusc obrajii.

— În ziua când au îngropat-o, m-am dus s-arunc o mână de ţărână pe sicriu… după ce l-au coborât în groapă. Mama ei m-a săgetat cu o privire atât de rece, încât am încremenit – de parcă eu aş fi omorât-o.

Colţurile gurii i s-au lăsat în jos, ca şi cum ar fi fost gata să plângă. A avut nevoie de câteva clipe ca să-şi revină.

— N-o să uit niciodată privirea aia – acuzaţia din ochii ei. E ceea ce-mi amintesc cel mai bine când mă gândesc la ziua înmormântării lui Crystal.

— Deci oamenii credeau c-aţi ucis-o dumneavoastră, am spus.

— Oamenii sunt idioţi, a ripostat el. În plus, dacă aş fi avut de gând s-omor pe cineva, ar fi fost nemernicul ăla de avocat al apărării.

— Avocatul apărării? m-am mirat.

— El a alimentat zvonul. I-a spus juriului că eu am ucis-o. Ticălosul ăla. A apărut în ziare. Aveam şaisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu.

— Aţi fost ultimul om care-a văzut-o în viaţă, am zis.

Andrew m-a privit, a mijit ochii şi, pentru o clipă, am crezut că am stricat totul.

— Am citit mărturia de la proces, am adăugat.

— Atunci ştiţi că am adus-o acasă cu maşina, apoi am plecat. Era în viaţă când ne-am despărţit.

— Aşa e, a spus Lila. Aţi lăsat-o pe alee şi, dacă-mi aduc bine aminte, aţi declarat că era singură acasă.

— N-am spus niciodată că era singură; am spus că nu cred că mai era cineva acasă. E o diferenţă. Locul mi s-a părut pustiu, atâta tot.

— Ştiţi unde era tatăl ei vitreg? a întrebat Lila. Sau fratele ei vitreg?

— De unde să ştiu eu?

Lila s-a uitat peste notiţele ei, pretinzând că-şi împrospătează memoria.

— Ei bine, conform mărturiei lui Doug Lockwood – tatăl vitreg al lui Crystal – el şi Danny erau la atelierul de recondiţionat maşini vechi când s-a săvârşit crima.

— Aşa o fi fost, a spus Andrew. Bătrânul conducea un atelier unde repara şi vindea maşini vechi. Scosese autorizaţii de dealeri şi pentru mama lui Crystal, şi pentru Danny, ca să poată conduce şi ei orice maşină de pe stoc. Nu era nevoie decât să-i pună plăcuţele de înmatriculare ale comerciantului.

— Şi Danny era dealer?

— Numai pe hârtie. Şi-a luat autorizaţia imediat ce-a împlinit optsprezece ani. Era unul dintre puştii ăia cu două posibilităţi, ca să zic aşa. Data naşterii lui se nimerise lângă linia despărţitoare, putea să fie sau cel mai mic copil din clasa lui, sau cel mai mare în vârstă, dacă-l mai ţineau acasă un an. Pe el l-au mai ţinut, a spus Andrew şi s-a lăsat pe spătarul scaunului. Eu l-am considerat întotdeauna un dobitoc.

— De ce? am întrebat.

— Păi, în primul rând, cei din familia aia se certau o grămadă. Mama lui Crystal şi tatăl ei vitreg ţipau mereu unul la altul şi de obicei era vorba despre Danny. Lui Danny nu-i plăcea că taică-su se însurase cu mama lui Crystal. După cum povestea Crystal, Danny o trata pe mama ei ca pe-un rahat – ca şi cum ar fi ieşit în calea lui ca să provoace neînţelegeri. Şi mai erau şi maşinile.

— Maşinile? a întrebat Lila.

— Fiindcă taică-su avea atelierul ăla, Danny putea să ia orice maşină să vină cu ea la şcoală. Când a intrat în ultimul an de liceu, tatăl lui i-a dat un Grand Prix vişiniu drept cadou de Crăciun în avans. Era o maşină superbă, dar… adică… una e să te dai mare într-o maşină pe care-ai cumpărat-o şi-ai reparat-o tu, fiindcă asta spune ceva despre tine. E maşina ta – ai dobândit-o din munca ta. Dar el se plimba prin oraş de parcă ar fi fost mare sculă, într-o maşină primită de la tăticul lui. Nu ştiu. Aşa nu era decât un dobitoc.

— Tatăl vitreg cum era? a întrebat Lila.

— Un adevărat fanatic ţăcănit, a răspuns Andrew. Se purta ca un tip foarte credincios, dar mie mi se părea că se folosea de Biblie ca să-şi susţină toate punctele de vedere. Mama lui Crystal a aflat o dată că bătrânul se dusese la un club de striptease. Iar el s-a apucat să-i spună cum s-a dus Iisus printre prostituate şi vameşi – de parcă asta ar fi însemnat că e OK să-ndese el dolari în chiloţi tanga.

— Cum se înţelegea cu Crystal? am întrebat eu.

Andrew s-a cutremurat uşor, de parcă tocmai ar fi gustat dintr-un păstrăv care nu fusese bine prăjit.

— Fata aia îl ura. Obişnuia s-o ridiculizeze folosind versete din Biblie. De cele mai multe ori, ea nici n-avea idee ce-i spunea. O dată i-a zis c-ar trebui să fie recunoscătoare fiindcă el nu e Ieftae. Pe ăsta l-am căutat.

— Ieftae… Asta e din Biblie?

— Da, din cartea Judecătorilor. Şi-a sacrificat fiica lui Dumnezeu, ca să câştige o luptă. Cine-i spune aşa ceva unei adolescente?

— Aţi vorbit vreodată cu Danny sau cu Doug despre ceea ce s-a întâmplat în ziua aia? a întrebat Lila.

— N-am vorbit niciodată cu nimeni. Le-am dat poliţiştilor o declaraţie şi am încercat să pretind că nu s-a întâmplat nimic. N-am mai vorbit despre asta până la proces.

— Aţi asistat la proces? am întrebat.

— Nu. Mi-am depus mărturia şi am plecat.

S-a uitat în jos, spre birou, aşa cum îşi fereşte Jeremy privirea de mine când nu vrea să-mi răspundă la o întrebare.

Am insistat.

— Nu v-aţi mai întors deloc, niciodată?

— Am fost acolo la pledoariile finale. Am chiulit de la şcoală ca să văd sfârşitul procesului. Credeam că juriul o să dea verdictul imediat, ca la televizor.

Am încercat să-mi amintesc dacă citisem în transcriere pledoaria finală.

— Presupun că, în pledoaria lui, procurorul a vorbit despre jurnalul lui Crystal.

Sângele s-a scurs brusc din obrajii lui Andrew şi faţa i s-a făcut galbenă ca lămâia.

— Mi-aduc aminte de jurnal, a spus, de data asta în şoaptă. Nici măcar nu ştiusem că ţinea un jurnal, am aflat abia în ziua când procurorul a rezumat faptele pentru juriu.

— Procurorul a susţinut că domnul Iverson o obliga pe Crystal să-i facă anumite lucruri… de natură sexuală, pentru că vă surprinsese împreună… ştiţi.

— Mi-aduc aminte.

— Crystal v-a spus vreodată ceva despre asta? am întrebat. Despre faptul că fuseseră ţi văzuţi, sau că domnul Iverson o ameninţa? Întreb pentru că mie toată povestea asta nu mi s-a părut foarte logică. Procurorul a tot repetat-o. Juriul s-a lăsat convins, dar dumneavoastră aţi fost acolo. Asta s-a întâmplat?

Andrew s-a aplecat în faţă, frecându-şi ochii cu palmele, cu degetele în sus, către creştetul chel. Şi-a tras degetele încet peste frunte, peste ochi, în josul obrajilor; pe urmă le-a împreunat şi le-a îndoit în dreptul buzelor, dându-le forma unei turle. Şi-a plimbat privirea de la Lila la mine, probabil întrebându-se dacă să ne spună sau nu ceea ce cântărea atât de greu în mintea lui.

— Ţineţi minte că v-am spus că mă trezesc scăldat într-o sudoare rece? a zis, în cele din urmă.

— Da, am răspuns eu.

— E din cauza jurnalului. Procurorul l-a înţeles greşit. A înţeles totul greşit.

Lila s-a aplecat spre el.

— Povestiţi-ne, l-a îndemnat, cu voce dulce, consolatoare, vrând să-l convingă să-şi descarce sufletul.

— Nu m-am gândit că avea importanţă; adică… n-ar fi trebuit să aibă. N-am ştiut, înainte de a merge la proces şi de a auzi pledoaria finală, tot ce s-a spus despre faptul că domnul Iverson ne-a surprins, pe Crystal şi pe mine…

Andrew a tăcut. Încă se mai uita în direcţia noastră, dar se ferea să ne privească în ochi, ca şi cum i-ar fi fost ruşine că păstrase un anumit secret.

— Ce anume despre dumneavoastră şi Crystal? a întrebat Lila.

— A fost adevărat, a răspuns el. Ne-a surprins într-adevăr. Crystal era stânjenită şi nervoasă din cauza asta. Dar, la proces, procurorul i-a acordat

prea mare importanţă, a afirmat că ea îşi credea viaţa distrusă fiindcă fuseserăm prinşi făcând… ei, ştiţi voi. I-a spus juriului că pe 21 septembrie, Crystal a scris în jurnal c-a avut o zi foarte proastă. Că ea intrase în panică fiindcă domnul Iverson o şantaja, sau cam aşa ceva. Însemnarea aia n-avea nicio legătură cu faptul că fuseserăm surprinşi făcând sex.

— De unde ştiţi? am întrebat.

— Pe 21 septembrie a fost ziua de naştere a mamei. Crystal m-a sunat în noaptea aia. Voia să ne întâlnim. Am refuzat-o. N-am avut de ales. Eram la petrecerea aniversară a mamei. Crystal îşi ieşise din minţi.

— V-a spus de ce se panicase? am întrebat.

— Da.

Andrew s-a întrerupt, şi-a rotit scaunul, a scos dintr-un bufet din spatele lui un pahar mare şi o sticlă mică de scotch, şi-a turnat trei degete în pahar şi a băut jumătate. Pe urmă a pus paharul şi sticla pe birou, şi-a încleştat degetele şi a continuat.

— Tatăl vitreg al lui Crystal avea în atelierul lui câteva maşini într-adevăr extraordinare, dar una le întrecea pe toate: un Pontiac GTO model 1970, de culoarea bronzului, cu eleron în spate. Andrew a mai luat o înghiţitură de scotch. Într-o noapte de pe la jumătatea lui septembrie, am stat de vorbă cu Crystal despre maşina aia. I-am spus cât de mult îmi doream să conduc un astfel de automobil, cât de nedreaptă era viaţa… Ştiţi, chestii fireşti pentru un licean. Iar ea a spus c-am putea lua maşina pentru o plimbare. Ştia unde îşi ţinea tatăl vitreg cheile de rezervă ale biroului şi în ce loc din birou se aflau cheile maşinilor. Nu trebuia decât să punem pe urmă totul la loc. Aşa că ne-am dus cu jaful meu de Ford Galaxy 500 la atelierul tatălui ei şi acolo totul a mers exact cum spusese ea. Am găsit cheile Pontiacului GTO şi l-am luat pentru o plimbare.

— Eraţi în anul doi de liceu? a întrebat Lila.

— Da. Dar sunt şi eu unul dintre cei cu data naşterii la limită, ca Danny. Îmi luasem permisul de conducere în august, imediat ce împlinisem şaisprezece ani.

— Furt de maşini? am întrebat eu. De-asta era Crystal atât de întoarsă pe dos?

— S-a întâmplat ceva mai rău, a răspuns el, apoi a inspirat adânc şi a lăsat aerul să iasă într-un oftat. Cum spuneam, aveam permisul cam de o lună şi nu mai condusesem niciodată o maşină atât de puternică. Nu mă puteam împiedica să gonesc nebuneşte de la un semafor la altul. Ne-am distrat de

minune până când…

Şi-a terminat băutura lingându-şi ultimele câteva picături de pe buze şi a continuat.

— Zburam pe Central Avenue, probabil cu o sută zece kilometri la oră. Dumnezeule, ce idiot eram! A explodat un cauciuc. Am încercat să păstrez direcţia, dar am traversat benzile de circulaţie şi am derapat, lovind o maşină din lateral; era o maşină de patrulare a poliţiei – goală, parcată în faţa unui magazin cu delicatese. Mai târziu, am citit în ziar că poliţiştii erau în spatele magazinului, cercetau o spargere, aşa că habar n-au avut că ne izbiserăm de maşina lor.

— A fost cineva rănit? a întrebat Lila.

— Nu purtam centuri de siguranţă. Ne-am lovit amândoi destul de rău. Mie volanul mi-a învineţit pieptul, iar Crystal a căzut cu faţa pe bord. Şi-a spart ochelarii…

— Ochelarii? m-au mirat eu. Crystal purta ochelari? Am văzut fotografiile de la proces. Nu avea ochelari.

— De obicei purta lentile de contact. Dar uneori i se iritau ochii şi atunci îşi punea ochelarii. Şi iată care a fost treaba aia groaznică pentru care a intrat în panică. Când s-a produs accidentul, i-a sărit o lentilă. Ne-am dat seama abia mai târziu. Atunci şi-a înşfăcat imediat ochelarii de pe podea şi am fugit amândoi cât ne-au ţinut picioarele. Când ne-am dat seama că lentila dispăruse, nu ne mai puteam întoarce. Ne-a luat cam o oră ca s-ajungem la maşina mea. Eu am avut ideea să spargem o fereastră a atelierului, ca să se creadă că a intrat cineva şi a furat cheile Pontiacului GTO. A doua zi, povestea asta s-a difuzat la radio şi la televizor. Era mare tevatură, pentru că loviserăm o maşină a poliţiei.

— Şi de ce era Crystal îngrozită? am întrebat. I-au găsit lentila?

— Nu doar atât. Şi-a ascuns ochelarii sparţi. Intenţionam să cumpărăm o pereche nouă şi voiam să fim siguri că luăm unii cu rame identice. Dar când m-a sunat – de ziua de naştere a mamei – mi-a spus că îi dispăruseră ochelarii. Credea că găsise cineva dovada că noi am furat maşina, am lovit-o şi apoi am fugit. De-asta se panicase.

— Unde îi ascunsese? Acasă? La şcoală?

— Ca să fiu sincer, nu ştiu. Nu mi-a spus niciodată. Pe urmă a devenit ciudată, tristă şi distantă. Nu mai părea dornică să stea prin preajma mea.

Andrew s-a oprit ca să respire din nou adânc, ca să-şi liniştească inima care-i palpita în piept.

— Abia după ce am auzit pledoaria de final – cuvintele din jurnalul ei – mi-am dat seama că fusese… ei… ştiţi.

— Şi n-aţi spus nimănui că jurnalul a fost interpretat greşit? a zis Lila.

— Nu.

Andrew şi-a lăsat privirea-n pământ.

— De ce nu i-aţi spus avocatului apărării? am întrebat eu.

— Cretinul ăla mi-a tăvălit numele prin noroi. Mai degrabă l-aş fi scuipat decât să-i vorbesc. Nu vă puteţi imagina cum e să deschizi un ziar şi să vezi că un oarecare avocat te acuză că ţi-ai violat şi ţi-ai ucis prietena. Din cauza nemernicului ăluia am fost nevoit să fac terapie. În plus, practicam trei sporturi, făceam parte din echipa liceului la toate. Eram destul de bun ca să primesc o bursă pentru baseball la Mankato State. Dacă i-aş fi povestit cuiva că furasem maşina, aş fi fost arestat, suspendat de la liceu, dat afară din echipele sportive. Aş fi pierdut totul. Toată povestea m-a dat peste cap destul de urât.

— V-a dat peste cap? am spus, iar furia mea clocotea dincolo de cuvinte. Am înţeles bine? Ca să nu vă pierdeţi geaca de sportiv, aia cu iniţialele liceului, aţi lăsat juriul să creadă o minciună?

— Împotriva lui Iverson existau o grămadă de dovezi. Ce mai conta că înţeleseseră greşit jurnalul? N-aveam de ce să-mi risc gâtul pentru el. Îmi omorâse prietena… nu?

Andrew s-a uitat de la mine la Lila, aşteptând să-i răspundă unul dintre noi. Am păstrat amândoi tăcerea. L-am privit înghiţind în sec. Am aşteptat să-i reverbereze cuvintele de pereţi şi să se-ntoarcă la el, să-l bată pe umăr ca în *„Inima care-şi spune taina”*, povestirea lui Poe. Am aşteptat, şi eu, şi Lila, fără să scoatem niciun cuvânt, până când şi-a coborât în cele din urmă privirea către tăblia biroului şi a zis:

— Ar fi trebuit să spun cuiva. Ştiu. Am ştiut-o întotdeauna. Cred c-am tot aşteptat momentul potrivit ca să-mi iau asta de pe suflet. Am crezut c-o s-o uit într-o bună zi, dar n-am uitat-o. N-am putut. Cum spuneam, încă mai am coşmaruri.

Capitolul 26

La televizor, oamenii se îmbracă în haine frumoase când merg la teatru, însă eu n-aveam nicio haină frumoasă. Plecasem la facultate cu un singur rucsac plin cu blugi, pantaloni scurţi şi cămăşi, mai ales din cele fără guler. Aşa că, în săptămâna spectacolului, am fost în pelerinaj la un magazin second-hand, unde am găsit o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă cu nasturi. Am găsit şi o pereche de mocasini, dar cusătura de deasupra degetului mare de la piciorul drept era ruptă. Am împins o agrafă pentru hârtie în găurile prin care trecuse aţa, aşa încât să nu se mai vadă gaura, apoi am rupt prin răsucire partea nefolositoare a agrafei.

La 18.30 eram gata de plecare, însă nu-mi puteam împiedica palmele să transpire. Când a deschis Lila uşa, am fost uluit. Un pulover roşu îi îmbrăţişa pieptul şi linia taliei, dezvăluind curbe pe care nu ştiusem că le are, iar o fustă neagră, lucioasă, îi strângea şoldurile şi îi aluneca în josul coapselor, netedă precum ciocolata topită. Era fardată, aşa cum n-o mai văzusem până atunci, şi obrajii, buzele şi ochii ei îmi cereau, deopotrivă şi în tăcere, să le acord atenţie. Era ca şi cum aş fi şters praful de pe o fereastră despre care nu ştiusem că era murdară. M-am străduit cu greu să nu zâmbesc cu gura până la urechi. Aş fi vrut s-o înşfac, s-o strâng în braţe şi s-o sărut. Mai presus de orice, îmi doream să-mi petrec timpul cu ea, plimbându-ne, stând de vorbă şi urmărind o piesă de teatru.

— Ei, arăţi foarte bine, a spus.

— Şi tu la fel.

Am zâmbit, mulţumit fiindcă hainele mele la mâna a doua fuseseră considerate acceptabile.

— Mergem? am adăugat, arătând către capătul coridorului.

Pentru un sfârşit de noiembrie în Minnesota, seara era frumoasă pentru plimbare – patru grade, cer senin, fără vânt, fără ploaie, fără lapoviţă, fără ninsoare – ceea ce era bine, fiindcă Rarig Center, unde se juca piesa, se afla la o distanţă de zece cvartale. Drumul nostru trecea prin Northrop Mall, cea mai veche şi cea mai mare parte a campusului, apoi pe pasarela care trecea peste fluviul Mississippi.

Aproape toţi studenţii plecaseră acasă, în vacanţa de Ziua Recunoştinţei. Mă gândisem să mă duc şi eu, să-l văd pe Jeremy, dar pare întotdeauna mai uşor să cobori decât să urci. O întrebasem pe Lila de ce nu se dusese să

sărbătorească împreună cu ai ei. Clătinase pur şi simplu din cap şi nu-mi răspunsese. Până şi eu ştiam că asta-nsemna s-o las baltă. În plus, preferasem să privesc partea bună a lucrurilor – campusul fiind atât de pustiu, plimbarea noastră părea mai intimă, aducând mai mult cu o întâlnire. Mergeam cu mâinile în buzunare şi cu cotul cât mai departe de trup, în caz că Lila s-ar fi hotărât să mă ia de braţ. N-a făcut-o.

Până în seara aceea, nu ştiusem nimic despre *Menajeria de sticlă.* Dacă aş fi ştiut, poate că n-aş fi mers la spectacol – chiar dacă astfel aş fi ratat întâlnirea mea cu Lila.

În prima scenă, a apărut un tip pe nume Tom, care a început să ne vorbească. Locurile noastre se aflau chiar pe mijlocul sălii şi, de la bun început, a părut să mă aleagă pe mine drept punct central al atenţiei sale. Mai întâi m-am gândit că e grozav să-şi spună replicile ca şi cum mi-ar fi vorbit mie, personal. Pe urmă, pe măsură ce se desfăşura acţiunea, le-am cunoscut pe sora lui, Laura, a cărei introversiune debilitantă mi s-a părut bizar de familiară, pe mama lui, Amanda, care trăia într-o lume imaginară, aşteptând sosirea unui salvator din afară – a unui peţitor – care îi va salva de ei înşişi. Am simţit un firicel de sudoare prelingându-mi-se pe piept în timp ce pe scenă se mişcau viziuni ale propriei mele familii debusolate.

Către sfârşitul primului act, mi-am auzit pe scenă mama, sub înfăţişarea Amandei, ocărându-l pe Tom:

— Tu nu te gândeşti decât la tine şi numai la tine.[28]

L-am văzut pe Tom agitându-se în cuşcă, în apartamentul familiei, ţinut captiv de dragostea pentru sora lui. În teatru, temperatura creştea cu fiecare replică.

În pauză am simţit nevoia să beau apă, aşa că am ieşit în foaier, împreună cu Lila.

— Ei… ce părere ai despre piesă până acum? a întrebat ea.

Am simţit o uşoară senzaţie de greaţă în piept, însă am zâmbit politicos.

— E minunată, am spus. Nu ştiu cum reuşesc să memoreze atâtea replici. Eu n-aş putea niciodată să fiu actor.

— E vorba de mai mult decât de memorarea replicilor, a zis ea. Nu-ţi place felul în care te atrag în acţiune, în care te fac să împărtăşeşti sentimente?

Am mai luat o înghiţitură de apă.

— E uimitor, am spus.

Aş fi avut de adăugat multe altele, dar mi-am păstrat gândurile pentru mine.

Când s-au stins luminile pentru al doilea act, mi-am pus mâna pe braţul scaunului dintre noi, cu palma în sus, sperând că Lila o să vrea s-o acopere cu a ei – o speranţă în cel mai bun caz jalnică. În piesă, peţitorul şi-a făcut apariţia şi am început să sper într-un sfârşit fericit. M-am înşelat; totul s-a făcut praf. S-a dovedit că peţitorul era deja logodit cu o altă femeie. Pe scenă au erupt furia şi învinuirile, iar Laura s-a retras din nou în lumea ei de mici figurine, în menajeria ei de sticlă.

Actorul care juca rolul lui Tom a venit în partea din faţă a scenei, şi-a strâns gulerul hainei marinăreşti în jurul gâtului, şi-a aprins o ţigară şi i-a povestit publicului cum a plecat din St. Louis, lăsându-şi mama şi sora în urmă. Am simţit un nod în gât şi o gheară în piept şi mi s-a tăiat răsuflarea. Ăştia sunt actori, mi-am spus. Un tip recită replici învăţate pe dinafară. Atâta tot. Tom se plângea că încă mai aude glasul Laurei şi-i vede faţa în sticluţele colorate, de parfum. În timp ce vorbea, l-am văzut pe Jeremy uitându-se la mine pe fereastră, când plecasem de acasă ultima oară, fără să se mişte, fără să-şi fluture mâna în semn de rămas-bun, acuzându-mă din priviri, implorându-mă să nu plec.

Pe urmă, nemernicul de pe scenă s-a uitat drept la mine şi a spus:

— Laura, am încercat să te dau uitării, să te las în urma mea. Dar îţi sunt mai aproape decât aş fi vrut.[29]

Nu mi-am putut împiedica lacrimile să se prelingă pe obraji. N-am ridicat mâna să le şterg. Aş fi atras atenţia asupra emoţiilor mele. Şi atunci am simţit degetele Lilei împletindu-se delicat cu ale mele. Nu m-am uitat la ea; n-am putut. Nici ea nu s-a uitat la mine. Ne-am ţinut pur şi simplu de mână până când bărbatul de pe scenă a tăcut şi durerea din pieptul meu a încetat.

Capitolul 27

După piesă, eu şi Lila ne-am îndreptat spre Seven Corners, un grup de baruri şi birturi din campus, de pe West Bank, numit astfel din cauza unei aglomerări derutante de intersecţii. Pe drum, i-am povestit despre ultima mea călătorie la Austin, i-am spus că-l lăsasem pe Jeremy cu mama şi Larry, i-am povestit despre vânătaia de pe spatele lui şi despre sângele care ţâşnise din nasul bărbatului cu care umbla mama. Am simţit nevoia să-i explic de ce mă răvăşise piesa atât de tare.

— Crezi că Jeremy e în siguranţă? m-a întrebat ea.

— Nu ştiu, am spus.

Dar cred că ştiam. Asta era problema. De aceea mă sfâşiase ultima scenă a piesei aşa cum o făcuse.

— Am greşit fiindcă l-am lăsat acasă? Am greşit fiindcă am plecat la universitate?

Lila n-a răspuns.

— Vreau să spun că nu pot rămâne acasă pentru totdeauna. Nimeni nu-mi poate cere asta. Am dreptul să-mi trăiesc propria viaţă, nu?

— E fratele tău, a zis ea. Îţi place sau nu, asta înseamnă ceva.

Nu era ceea ce voiam s-aud.

— Înseamnă că trebuie să renunţ la facultate şi la tot ce-mi doresc în viaţă?

— Avem cu toţii un bagaj căruia trebuie să-i facem faţă. Nimeni nu trece prin viaţă nevătămat.

— Ţie îţi vine uşor să vorbeşti, am spus.

S-a oprit şi s-a întors spre mine cu o ardoare de obicei rezervată certurilor între îndrăgostiţi.

— Nu-mi vine uşor să vorbesc, a ripostat. Nu-mi vine deloc uşor.

Mi-a întors spatele şi a luat-o din nou la pas, cu obrajii tot mai îmbujoraţi de frigul lui noiembrie. Se apropia un front de aer rece – cel care avea să ne conducă spre îngheţul iernii. Am mers o vreme în tăcere, apoi Lila şi-a trecut braţul pe sub al meu şi mi l-a strâns. Cred că era modul ei de a-mi spune că dorea să schimbăm subiectul, ceea ce îmi convenea.

Am găsit un bar cu câteva mese libere şi muzica la un nivel al decibelilor care avea să ne permită să stăm de vorbă. Am inspectat încăperea cu privirea, căutând masa cea mai liniştită şi am ochit un separeu îndepărtat de zona zgomotoasă. După ce ne-am aşezat, m-am străduit să găsesc un subiect banal.

— Prin urmare, eşti în anul trei? am întrebat-o.

— Nu, doar în anul doi.

— Dar ai douăzeci şi unu de ani, nu?

— Am stat un an acasă înainte de a veni la facultate.

Chelneriţa a venit să ne ia comanda. Eu am cerut un Jack & Coke, iar Lila un 7 Up.

— Ei, dar ştiu că-ţi plac băuturile tari, am spus.

— Nu beau, a zis Lila. Obişnuiam cândva, dar n-o mai fac.

— Mă simt oarecum ciudat când beau singur.

— Nu sunt adepta abstinenţei. N-am nimic împotriva alcoolului. E doar o hotărâre pe care-am luat-o.

În timp ce chelneriţa ne punea băuturile pe masă, un strigăt puternic s-a auzit din colţul barului, unde beţivii din jurul mesei se luau la întrecere ca să-şi facă vocea auzită într-o dezbatere lipsită de sens despre fotbal. Chelneriţa şi-a dat ochii peste cap. M-am uitat peste umăr la un grup de indivizi care se împingeau şi se înghionteau în acel mod binevoitor care se transformă adesea în încăierare după prea multe pahare de băutură. Şi bodyguardul de la uşă stătea cu ochii pe ei. M-am aşezat din nou în separeul nostru.

După plecarea chelneriţei, eu şi Lila ne-am lansat într-o discuţie despre piesă. Lila vorbea cel mai mult. Era o mare fană a lui Tennessee Williams. Eu sorbeam din băutură, o ascultam vorbind şi apoi râdeam. N-o mai văzusem niciodată atât de entuziasmată, atât de pasionată de un subiect. Cuvintele ei se înălţau, se împleteau într-un arabesc graţios, apoi zvâcneau în ritmuri de jazz. Nu mi-am dat seama cât de captivat eram de discuţia noastră până când Lila a tăcut brusc, la jumătatea unei fraze, fixând cu privirea ceva de deasupra umărului meu stâng. Orice ar fi fost, o făcuse să încremenească în tăcere.

— Oh, Dumnezeule, a spus o voce din spatele meu. E Nash Obraznica.

M-am întors şi l-am văzut pe unul dintre tipii de la masa zgomotoasă stând în picioare, la aproape un metru de separeul nostru, în mână cu o bere care se clătina odată cu el. A arătat spre Lila cu cealaltă mână, strigând cu voce răsunătoare:

— Nash Obraznica. Să fiu al naibii dacă-mi vine să cred. Mă ţii minte?

Lilei i-a pierit sângele din obraji şi-a început să respire sacadat. Se uita fix la paharul pe care-l strângea cu degete tremurătoare.

— Eh? Nu-ţi aduci aminte? Poate asta o să te-ajute.

Şi-a pus o mână între picioare, cu palma în jos ca şi cum ar fi ţinut o minge de bowling. Pe urmă a început să-şi mişte şoldurile, înainte şi înapoi. Şi-a

schimonosit faţa, muşcându-şi buza de sus şi lăsându-şi capul pe spate.

— Oh, da! Oh, da! Suntem obraznici!

Lila a început să tremure – nu mi-am dat seama dacă de furie sau de frică.

— Ce-ai zice de-o călătorie pe aleea amintirilor? a zis nătărăul, zâmbindu-mi mie. Nu mă deranjează s-o împart, întreab-o.

Lila s-a ridicat şi a fugit din bar. Nu ştiam dacă ar fi fost bine s-alerg după ea sau să-i las timp să-şi revină. În clipa aceea nătărăul a vorbit din nou, însă cu mine.

— Ai face bine să te duci după ea, tipule. E pradă uşoară.

Mi-am simţit pumnul strângându-se. Pe urmă mi l-am destins.

Când am început să lucrez la Clubul Piedmont, un alt bodyguard, pe nume Ronnie Grant, mi-a arătat o mişcare pe care-o numea „păcăleşte-l în stil Ronnie” şi care, aidoma iluziilor unui magician, se baza pe abaterea atenţiei. M-am ridicat, m-am uitat la nătărău şi i-am zâmbit larg, cu căldură. Stătea la trei paşi distanţă de mine. I-am făcut pe toţi trei cu nonşalanţă, apropiindu-mă ca şi cum aş fi vrut să-l salut, cu braţele întinse într-un gest prietenesc. Mi-a zâmbit şi el, de parcă am fi împărtăşit o glumă ştiută doar de noi doi. „Fă-l să lase garda jos.”

La al doilea pas, mi-am ridicat degetele mari într-un semn aprobator şi am râs scurt, împreună cu el, adresându-i un zâmbet care l-a dezarmat, şi i-a distras atenţia. Era cu aproape zece centimetri mai înalt decât mine şi probabil mă depăşea în greutate cu vreo douăzeci de kilograme, depozitate mai ales în burdihanul proeminent. Am avut grijă să rămână cu ochii la faţa mea şi cu creierul năucit de bere la aparenta noastră bună înţelegere. Nu mi-a văzut braţul drept coborând către talie, cu cotul îndoit.

La al treilea pas am dat peste el, proptindu-mi talpa piciorului drept între tălpile lui. Mi-am trecut mâna stângă sub subsuoara lui dreaptă până sub omoplat, l-am prins de cămaşă, mi-am îndoit braţul drept şi i-am tras un pumn în stomac din toate puterile. L-am nimerit în carnea flască de sub coşul pieptului. L-am pocnit cu atâta forţă, încât i-am simţit coastele plesnind în jurul încheieturilor degetelor mele. Aerul i-a ţâşnit din piept, de parcă plămânii i-ar fi explodat ca un balon. A dat să se îndoaie de mijloc, dar îl ţineam cu mâna stângă de cămaşă şi de omoplat, aşa că l-am tras spre mine. Au început să i se înmoaie genunchii şi i-am auzit ţiuitul ascuţit al plămânilor în timp ce se străduia să respire.

Şpilul păcălelii în stil Ronnie e subtilitatea. Dacă i-aş fi tras un pumn în falcă, ar fi căzut pe spate, agitându-i pe toţi din jur. Prietenii lui de la masa

zgomotoasă ar fi sărit pe mine într-o clipită. Vreo doi mă priveau deja. Dar, pentru alţii, păream un bun samaritean care ajută un beţiv să se aşeze. L-am dus pe nătărău în separeul unde stătusem cu Lila şi l-am pus pe banchetă exact la timp ca să-l văd vomitând.

Cei doi prieteni de la masa lui au pornit spre noi. Mă observase şi bodyguardul. Am făcut semnul care dă de înţeles, oriunde în lume, că cineva a băut prea mult. Degetul mare şi cel mic întinse, ca să sugereze mânerul unei halbe de bere şi mâna fluturată în sus şi-n jos, cu degetul mare în dreptul buzelor. Bodyguardul a dat din cap şi s-a apropiat, vrând să se ocupe de beţivul care voma. Mi-am şters palmele transpirate de pantaloni, frecându-le de coapse şi am luat-o spre uşă, calm şi paşnic, ca şi cum seara ar fi devenit plictisitoare.

Odată ce m-am văzut afară, am rupt-o la fugă. Individul avea să-şi recapete răsuflarea destul de repede ca să le spună prietenilor săi ce se întâmplase. Şi aveau să vină după mine în număr nicidecum echitabil. M-am îndreptat spre pasarela de pe Washington Avenue, care leagă partea de pe West Bank a campusului de cea de pe East Bank. Înainte de a apuca să trec de primul colţ, din bar au ieşit doi tipi şi m-au văzut. Aveam un avans cam de un cvartal. Unul dintre cei doi avea constituţia unui malac, mare şi puternic, dar încet ca melcul. Însă prietenul lui avea picioare lungi şi părea sprinten. Putea fi o problemă. A strigat ceva, însă şuierul vântului şi sângele care-mi zvâcnea în urechi m-au împiedicat să-i înţeleg cuvintele.

Mi-am dat imediat seama că n-aş fi reuşit să trec pasarela; pe porţiunea aia lungă şi dreaptă, picioare-lungi m-ar fi prins cu siguranţă. În plus, probabil că Lila ajunsese la pasarelă. Dacă o văzuseră în bar, s-ar fi putut s-o recunoască şi să se ia în schimb după ea. Am alergat către un grup de clădiri din jurul Bibliotecii Wilson şi am ajuns la prima, Centrul Humphrey, când mai erau doar şaizeci de metri distanţă între mine şi picioare-lungi. Nu alergasem din toate puterile, ca să creadă că nu pot fugi mai repede. După următorul colţ, am prins mai multă viteză, schimbând mereu direcţia şi ocolind de două ori fiecare clădire în dreptul căreia ajungeam: Heller Hall, Blegen Hall, apoi clădirea Facultăţii de Ştiinţe Sociale şi Biblioteca Wilson. Când am ocolit a doua oară Facultatea de Ştiinţe Sociale, nu l-am mai văzut pe picioare-lungi în spatele meu şi nici nu i-am mai auzit paşii.

Am găsit o parcare, m-am repezit sub o camionetă şi am rămas în aşteptare. Plămânii mei bubuiau şi-i simţeam arzându-mă pe interior de fiecare dată când inspiram şi expiram. Am stat întins pe asfalt ca să-mi recapăt răsuflarea

şi să-mi revin după fugă, uitându-mă de sub camionetă dincolo de parcarea în mare parte pustie, ca să nu-mi scape apariţia vreunui urmăritor. După zece minute, l-am văzut pe picioare-lungi pe Nineteenth Avenue, mergând spre Seven Corners şi spre bar. După ce a dispărut, am răsuflat adânc, m-am ridicat, m-am scuturat de praf şi de pietriş şi am pornit spre pasarelă şi spre apartamentul Lilei, unde speram că mă aşteaptă.

Capitolul 28

Când m-am apropiat de clădire, am văzut o lumină palidă revărsându-se din apartamentul ei. M-am oprit pe veranda de la intrare ca să-mi adun gândurile şi să-mi trag răsuflarea după lunga fugă până acasă. Pe urmă am urcat pe scara îngustă şi am străbătut coridorul ca să bat uşor la uşa ei. Niciun răspuns.

— Lila, am spus, prin uşă. Sunt eu, Joe.

Tot nimic.

Am ciocănit din nou şi, de data asta, am auzit sunetul inconfundabil al zăvorului. Am aşteptat să se deschidă şi uşa, dar asta nu s-a întâmplat, aşa că am întredeschis-o eu şi, prin deschizătura de câţiva centimetri lăţime, am văzut-o pe Lila stând pe canapea, cu spatele la mine şi cu genunchii la piept. Îşi scosese puloverul şi fusta şi purta un trening gri. Am intrat şi am închis cu grijă uşa în urma mea.

— Eşti OK? am întrebat-o.

N-a răspuns. M-am apropiat şi m-am aşezat în spatele ei, cu o mână pe spătarul canapelei şi cu cealaltă atingând-o cu blândeţe pe umăr.

— Ţii minte, a zis, cu voce tremurătoare şi firavă, că ţi-am spus c-am stat un an acasă înainte de a veni la facultate?

A respirat adânc, încercând să se liniştească înainte de a continua.

— Am avut probleme. În liceu s-au întâmplat anumite lucruri de care nu sunt deloc mândră.

— Nu e nevoie să…

— În liceu am fost oarecum… nesăbuită. Mă îmbătăm la petreceri şi făceam rahaturi idioate. Aş vrea să pot spune că din vina anturajului nepotrivit, dar aş minţi. La început au fost chestii prosteşti, dansam pe mese sau mă aşezam în poala unui tip sau a altuia. Ştii, flirtam. Cred că-mi plăcea cum se uitau la mine.

A tăcut ca să-şi adune curajul şi a tras aer în piept ca să expire apoi ca o adiere.

— Pe urmă… a devenit mai mult decât un simplu flirt. În anul trei, mi-am pierdut virginitatea în braţele unui tip care mi-a spus că sunt frumoasă. Pe urmă le-a spus tuturor că sunt uşuratică. După care au urmat mai mulţi tipi şi încă şi mai multe poveşti.

A început să tremure din ce în ce mai tare, fără să se poată controla. Am

cuprins-o cu braţele şi am tras-o lângă mine. Nu s-a împotrivit, însă şi-a îngropat faţa în mâneca mea şi a plâns îndelung. Mi-am pus obrazul pe părul ei şi am ţinut-o în braţe cât a plâns. După o vreme, tremurul a încetat şi a respirat din nou adânc.

— Când am ajuns în anul patru, au început să-mi spună Nash Obraznica. Nu în faţă, dar îi auzeam. Iar partea tristă e că… asta nu m-a oprit. Mă duceam la petreceri, mă îmbătăm şi o sfârşeam în patul unui tip sau pe bancheta din spate a unei rable. Iar când terminau, mă aruncau pur şi simplu pe bordură.

Şi-a frecat partea de sus a braţului, frământând-o aşa cum face Jeremy cu încheieturile degetelor când e supărat. S-a întrerupt din nou, ca să-şi liniştească tremurul vocii.

— Pe urmă, în noaptea de după absolvire, am păţit-o urât la o petrecere. Cineva mi-a pus ceva în băutură. M-am trezit a doua zi dimineaţă pe bancheta din spate a maşinii mele, în mijlocul unei plantaţii de fasole. Nu-mi aminteam nimic. Absolut nimic. Mă durea. Ştiam că fusesem violată, dar nu ştiam nici de cine, nici câţi fuseseră. Poliţia mi-a găsit în organism un drog numit Rohypnol. Se foloseşte când vrei să o violezi pe tipa cu care ieşi la întâlnire. Te împiedică să te aperi, apoi îţi şterge memoria. Şi nimeni altcineva nu şi-a amintit nimic. Dintre cei de la petrecere, nimeni n-a vrut să spună cum am plecat şi cu cine. Cred că nu m-au crezut când am spus c-am fost violată. Peste o săptămână, cineva mi-a trimis o poză de pe un cont fals de e-mail.

Lila a început din nou să tremure şi să respire precipitat. M-a strâns de braţ ca să-şi revină.

— Era o poză cu mine… şi în poză erau doi tipi… feţele lor fuseseră blurate… şi ei… ei…

Vocea i s-a frânt şi a izbucnit într-un plâns de nestăpânit.

Am vrut să spun ceva care să-i alunge durerea, dar ştiam că nu sunt în stare.

— Nu trebuie să-mi mai povesteşti nimic, am zis. Pentru mine nu contează.

Şi-a şters lacrimile cu mâneca şi a adăugat:

— Trebuie să-ţi arăt ceva.

Şi-a ridicat mâna cu un gest nervos, şi-a încleştat-o de gulerul larg al bluzei de trening şi l-a tras în jos, dezvăluind şase cicatrice subţiri – urmele drepte ale unei lame de ras – care îi traversau umărul. Şi-a pus degetele pe ele, ca să-mi atragă atenţia asupra lor. Pe urmă şi-a lăsat capul pe spătarul canapelei, de parcă ar fi vrut să-şi ţină faţa cât mai departe de mine.

— Anul în care am stat acasă, înainte de a veni la facultate… mi l-am petrecut făcând terapie. Vezi tu, Joe, a continuat, cu colţurile buzelor zvâcnindu-i în sus, într-un zâmbet speriat, am probleme.

Mi-am frecat obrazul de părul ei care mă gâdila, molatic, apoi i-am înconjurat talia cu un braţ, mi l-am trecut pe celălalt pe sub genunchii ei îndoiţi şi am ridicat-o de pe canapea. Am dus-o în dormitor, am întins-o pe pat, am învelit-o cu o cuvertură până la umeri, apoi m-am aplecat şi am sărutat-o pe obrazul încreţit de un zâmbet uşor.

— Nu mă sperie problemele, am spus, şi am lăsat cuvintele să i se întipărească în minte înainte de a mă ridica, gata să plec – deşi era ultimul lucru pe care mi-l doream.

Atunci am auzit-o spunând, cu un glas atât de slab, încât abia a ajuns până la mine:

— Nu vreau să fiu singură.

Mi-am ascuns surprinderea în clipa de ezitare dinainte de a ocoli patul ca s-ajung de cealaltă parte a lui. Mi-am scos pantofii, m-am întins lângă Lila şi braţul meu a cuprins-o cu blândeţe. Mi-a strâns mâna şi a tras-o pe pieptul ei, ţinând-o acolo ca pe o jucărie de pluş. Am rămas culcat în spatele ei, respirându-i parfumul, savurându-i bătăile inimii pe care le simţeam ca pe o uşoară zvâcnire în vârfurile degetelor, curbându-mi trupul în jurul trupului ei. Şi, cu toate că se datora suferinţei şi tristeţii Lilei, prezenţa mea în patul ei m-a umplut de o fericire stranie, de o senzaţie de apartenenţă, de un sentiment pe care nu-l mai trăisem niciodată, atât de violent, încât se învecina cu agonia. M-am cufundat în desfătarea pe care mi-o oferea până am adormit.

Capitolul 29

În dimineaţa următoare, m-am trezit în zgomotul uscătorului de păr din baia Lilei. Eram încă în patul ei, încă în pantalonii mei kaki şi în cămaşă, încă nesigur în privinţa legăturii noastre. M-am ridicat în capul oaselor, mi-am verificat colţurile gurii, asigurându-mă că nu am urme de salivă, m-am dat jos din pat şi m-am lăsat călăuzit de mirosul de cafea proaspăt preparată. Înainte de a intra în bucătăria Lilei, m-am oprit în faţa unui poster înrămat şi m-am privit în sticla care îl acoperea. Aveam smocuri de păr zbârlite în toate părţile, de parcă m-ar fi lins o viţică beată. Am încercat să le îmblânzesc împroşcându-le cu apă de la robinetul din bucătărie, exact când a ieşit Lila din baie.

— Îmi cer scuze, a spus. Te-am trezit?

Se schimbase, purta alt tricou, la fel de larg, şi pantaloni de pijama mătăsoşi.

— Nicidecum, am răspuns. Ai dormit bine?

— Minunat.

A venit lângă mine, mi-a pus o mână pe obraz, s-a ridicat pe vârfuri şi m-a sărutat pe buze, un sărut delicat, lent şi cald, atât de tandru, încât l-am simţit dureros. Când a terminat, s-a retras cu câţiva paşi, m-a privit în ochi şi a zis:

— Mulţumesc.

Înainte de a apuca să scot vreun cuvânt, mi-a întors spatele, s-a îndreptat spre bufet şi a scos cu dezinvoltură două căni pentru cafea. Mi-a întins una şi a legănat-o pe cealaltă pe deget până ce filtrul de cafea şi-a terminat magia. Oare îşi dădea seama că gustul sărutării ei îmi zăbovea pe buze, că îmi zvâcnea obrazul acolo unde îl atinseseră degetele ei, că mirosul pielii ei mă atrăgea ca gravitaţia? Curentul care mă paralizase pe mine părea să n-o afecteze pe ea în niciun fel.

Filtrul de cafea a anunţat încheierea programului cu un clinchet şi am umplut cănile, mai întâi pe a ei şi apoi pe a mea.

— Ei, ce-avem la micul dejun?

— A, micul dejun, a zis ea. Aici, la *Chez* Lila, avem un meniu extraordinar. Specialitatea zilei sunt cerealele Cheerios. Sau i-aş putea cere bucătarului-şef să comande cereale Special K.

— Cum, fără clătite?

— Şi, dacă vrei lapte la Cheerios, va trebui să dai o fugă până la magazin.

— Ai vreun ou?

— Am două, dar fără şuncă sau cârnaţi care să meargă cu ele.

— Adu ouăle la mine acasă, am spus. O să fac la repezeală nişte clătite.

Lila a înşfăcat ouăle din frigider şi m-a urmat în apartamentul meu. În timp ce am scos din bufet un castron şi ingredientele, ea s-a dus lângă măsuţa pe care se afla, organizat în teancuri, proiectul Carl Iverson.

— Ei, pe cine urmează să-ncolţim? a întrebat, răsfoind teancurile fără să caute ceva anume.

— Cred c-ar trebui să-l încolţim pe tipul rău, am răspuns.

— Care-i ăla?

— Nu ştiu, am recunoscut în timp ce măsurăm cantităţile de ingrediente şi le puneam în castron. Când mă uit la toate hârtiile alea, mă doare creierul.

— Despre Crystal ştim că a murit în intervalul de timp dintre plecarea lui Andrew Fisher şi sosirea pompierilor. Şi mai ştim că însemnările din jurnal sunt despre o maşină furată, nu despre faptul că a surprins-o Carl Iverson pe alee, cu Andy Fisher. Deci cel care o şantaja pe Crystal trebuie să fi ştiut de automobilul lovit.

— Ar trebui s-avem o listă foarte scurtă.

— Andrew ştia, fireşte, a spus Lila.

— Da, dar nu ne-ar fi povestit asta dacă în jurnal ar fi fost vorba despre el. În plus, jurnalul sugerează c-a aflat altcineva.

— Tăticul Doug conducea atelierul, a zis ea. Poate că n-a luat de bună păcăleala cu furtul maşinii.

— E posibil şi să se fi lăudat Andrew, să fi lăsat să-i scape că el şi Crystal au lovit maşina poliţiei. Vreau să zic că, dacă aş fi făcut eu o ispravă ca asta, aş fi avut o poftă nebună să le povestesc prietenilor. Aş fi fost eroul şcolii.

— Nu, nu cred c-a fost vorba de o coincidenţă.

— Nici eu, am zis.

— În teancurile astea de hârtii trebuie să fie ceva care să ne conducă la adevăr.

— Este.

— Este?

Aşezată pe canapea, Lila s-a aplecat în faţă.

— Bineînţeles. Trebuie să găsim cheia cifrului.

— Ai haz, a comentat ea.

O bătaie în uşă ne-a întrerupt discuţia şi am oprit ochiul de la aragaz pe care începusem să fac clătitele. Primul meu gând a fost că individul din seara

trecută, sau unul dintre prietenii lui, mi-a dat de urmă. Am luat o lanternă din sertarul din bucătărie. Cu ea în mâna dreaptă, mi-am pus piciorul în dreptul uşii, ca să nu se poată deschide cu mai mult de cincisprezece centimetri. Lila s-a uitat la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile. Nu-i povestisem nici ce îi făcusem tipului de la bar, nici că mă urmăriseră prietenii lui. Am deschis uşa şi l-am văzut pe Jeremy pe coridor.

— Hei, amice, ce…?

Am lăsat uşa să se deschidă mai mult şi de cealaltă parte am dat cu ochii de mama.

— Mamă?

— Salut, Joey, a zis ea, împingându-l uşor pe Jeremy înăuntru. Am nevoie să-i porţi de grijă lui Jeremy pentru câteva zile.

A dat să-mi întoarcă spatele şi să plece, dar s-a oprit când a zărit-o pe Lila pe canapea, purtând ceea ce părea să fie o pijama.

— Mamă! Nu poţi s-apari pur şi simplu aici şi să…

— Acum înţeleg, a spus ea. Văd ce se petrece.

Lila s-a ridicat s-o salute pe mama.

— Trăieşti cu mica domnişoară de-acolo şi ne laşi pe fratele tău şi pe mine să ne descurcăm singuri.

Lila s-a lăsat să cadă la loc pe canapea. Am înşfăcat-o pe mama, care intrase pe jumătate în apartament, am silit-o să iasă pe coridor şi am închis uşa în urma noastră.

— Cum îţi permiţi să…?

— Sunt mama ta.

— Asta nu-ţi dă dreptul să-mi insulţi prietena.

— Prietena? Aşa se zice acum?

— Locuieşte alături şi… şi nu sunt dator să-ţi dau explicaţii.

— Bine, a zis mama şi a ridicat din umeri. Fă ce vrei, dar am nevoie să stai cu Jeremy.

— Nu poţi s-apari din senin şi să-l laşi aici. Nu e un pantof vechi, pe care-l arunci de colo-colo.

— Asta păţeşti dacă nu-mi răspunzi când te sun, a ripostat, întorcându-se să plece.

— Unde te duci?

— Mergem la cazinoul Treasure Island.

— Mergeţi?

A ezitat.

— Eu şi Larry.

A pornit în josul scărilor înainte de a apuca să-i reproşez că încă mai umbla cu dobitocul ăla.

— Mă-ntorc duminică! mi-a strigat peste umăr.

Am respirat adânc ca să mă calmez şi m-am întors în apartament zâmbind – de dragul lui Jeremy.

Am terminat de făcut clătite pentru toţi trei şi le-am mâncat în sufragerie. Lila a glumit cu fratele meu, numindu-mă majordomul Jeeves când le-am servit micul dejun[30]. Deşi mă enervam la gândul că mama mi-l lăsase pe Jeremy fără să mă avertizeze, nu puteam să neg că mă bucuram să-l am alături de mine şi de Lila, mai ales după sentimentul de vinovăţie pe care mi-l trezise piesa de teatru. Obişnuiam să-mi dau ochii peste cap când îi auzeam pe unii spunând că le e dor de casă. Nu-mi venea să cred c-aş putea duce dorul apartamentului umed şi rece al mamei, aşa cum nu-mi venea să cred c-o să-mi bat vreodată un cui în gleznă ca să mă distrez. Însă, în dimineaţa aceea, uitându-mă cum râdeau Jeremy şi Lila în timp ce mă numeau Jeeves şi mâncau clătite, mi-am dat seama că o mare parte din mine suferea, nu de dorul apartamentului, ci de dorul fratelui meu.

După micul dejun, Lila s-a dus în apartamentul ei ca să-şi aducă laptopul şi să-şi facă o temă. Eu n-aveam niciun DVD şi nici măcar o tablă de şah, aşa că am jucat cu Jeremy *Go Fish*, folosindu-ne de un pachet modificat de cărţi de joc şi stând pe canapea, cu perna dintre noi pe post de masă.

La un moment dat, Lila lucra la tema ei tastând cu iuţeala unui pianist. Jeremy a lăsat cărţile deoparte ca s-o privească, părând fascinat de mişcările tastelor. După câteva minute, Lila şi-a ridicat privirea, oprindu-se din tastat.

— Poate cred că eşti o dactilografă foarte bună, Lila, a spus fratele meu.

Ea i-a zâmbit.

— Mulţumesc. E frumos din partea ta că mi-o spui. Tu te pricepi?

— Poate am fost la un curs de dactilografie, cu domnul Warner, a răspuns Jeremy.

— Îţi place să tastezi? l-a întrebat Lila.

— Cred că domnul Warner era amuzant, a zis Jeremy şi a zâmbit cu gura până la urechi. Poate că domnul Warner m-a pus să tastez „s-a îmbogăţit vânzând joia whisky şi tequila cu preţ fix”.

Jeremy şi Lila au râs, şi asta m-a făcut şi pe mine să râd.

— Exact, a spus ea. Asta trebuie să tastezi. „S-a îmbogăţit vânzând joia whisky şi tequila cu preţ fix.”

Jeremy a râs cu şi mai multă poftă când a auzit-o.

Lila a început din nou să tasteze la laptopul ei, iar Jeremy s-a întors la partida noastră de *Go Fish*, cerând mereu şi mereu aceeaşi carte, până când aveam s-o trag din pachet. Pe urmă avea să treacă la cartea următoare, pentru a proceda exact la fel.

După câteva minute, Lila s-a oprit din tastat şi şi-a ridicat capul brusc de parcă ar fi muşcat-o o insectă sau ar fi izbit-o o revelaţie.

— Are toate literele alfabetului, a zis.

— Ce anume are ce?

— „S-a îmbogăţit vânzând joia whisky şi tequila cu preţ fix.” Propoziţia conţine toate literele alfabetului, de-aia se foloseşte la cursurile de dactilografie.

— Da, şi? am întrebat.

— Crystal Hagen a început să folosească un cifru în septembrie 1980… în primul ei an de liceu… când a mers la un curs de dactilografie, împreună cu Andy Fisher.

— Doar nu crezi că… am spus.

Lila a scos un carneţel şi a scris propoziţia, apoi a tăiat cu două linii încrucişate toate literele care apăreau a doua oară. Apoi a pus câte un număr sub fiecare dintre cele rămase.

S	-	A		Î	M	B	O	G	Ă	Ţ	I	T		V	Â	N	Z	Â	N	D
1	2	3		4	5	6	7	8	9	10	11	12		13	14	15	16			17

J	O	I	A		W	H	I	S	K	Y		Ş	I		T	E	Q	U	I	L	A
18					19	20			21	22		23				24	25	26		27	

C	U		P	R	E	Ţ		F	I	X
28			29	30				31		32

Am scos jurnalul lui Crystal şi i-am întins Li lei prima foaie cu o frază cifrată de care am dat, cea din 28 septembrie. Ea a început să înlocuiască numele cu litere. „D-J-M-I”… Am ridicat din umeri. Încă o fundătură, m-am gândit. „-A-GĂ-S-I-T-O…” Mi-am îndreptat uşor spatele când am zărit primul cuvânt complet. „C-H-E-L-A-R-I-I”.

— „DJ mi-a găsit ochelarii!”

Lila a scos un strigăt de triumf, arătându-mi notiţele ei.

— Aici scrie „DJ mi-a găsit ochelarii”. Am reuşit – Jeremy a reuşit. Jeremy, ai spart cifrul.

A sărit în picioare şi l-a prins pe Jeremy de mâini, ridicându-l de pe canapea.

— Ai spart cifrul, Jeremy!

A început să ţopăie, motiv pentru care Jeremy a făcut acelaşi lucru, râzând fără să aibă habar de ce era atât de entuziasmat.

— Cine e DJ? am întrebat.

Lila s-a oprit din ţopăit şi ne-am întins amândoi în acelaşi timp către cutia cu dosare, să scoatem transcrierile procesului. Ea a luat-o pe cea a mărturiei lui Douglas Lockwood, iar eu pe cea a lui Danny. Tuturor martorilor li se cerea, pentru început, să-şi spună numele întreg, data naşterii şi numele de familie pe litere. Am dat cu frenezie paginile până ce am ajuns la răspunsurile lui Danny.

— Daniel William Lockwood, am citit. Apoi am închis dosarul şi m-am uitat la Lila. Al doilea prenume e William. În jurnal nu e vorba de Danny.

— Douglas Joseph Lockwood, a spus ea, radioasă, abia reuşind să-şi stăpânească entuziasmul.

Ne-am uitat unul la altul, încercând să înţelegem importanţa colosală a descoperirii pe care tocmai o făcuserăm. D.J. erau iniţialele tatălui vitreg al lui Crystal Hagen. D.J. era cel care-i găsise ochelarii. Iar cel care găsise ochelarii o obliga să facă sex. Şi fusese ucisă de persoana care o obliga să facă sex. Deducţia era uşor de făcut. Găsiserăm criminalul.

Capitolul 30

Pentru că trebuia s-avem grijă de Jeremy, eu şi Lila am aşteptat până luni ca să mergem la poliţie şi să declarăm ce-am descoperit. Între timp, am celebrat toţi trei mica noastră Zi a Recunoştinţei, şi a fost o sărbătoare desăvârşită, cu cartofi piure, merişoare, plăcintă cu dovleac şi găini Cornish, despre care i-am spus lui Jeremy că erau minicurcani. A fost probabil cea mai frumoasă Zi a Recunoştinţei de care eu şi el avuseserăm parte vreodată. Duminică seara, mama a rămas fără bani la cazinou, aşa că a venit să-l ia pe fratele meu. Mi-am dat seama că el nu dorea să plece. A stat pe canapea, ignorând-o până când, în cele din urmă, mama i-a poruncit cu severitate să se ridice. După plecarea lor, eu şi Lila am pus în ordine paginile de jurnal şi pe cele din transcrierea procesului cu care urma să mergem la poliţie a doua zi, după cursuri. Reuşeam cu greu să nu ne scăpăm entuziasmul de sub control.

Divizia Omucideri a Departamentului de Poliţie din Minneapolis avea un birou în clădirea primăriei, o construcţie veche, gen castel, aflată în inima oraşului. Arcadele bogat ornamentate îi dădeau intrării un uşor aer de arhitectură richardsoniană clasică, care dispărea când ajungeai pe coridoarele ce te duceau cu gândul mai degrabă la o baie publică din Roma decât la o renaştere a stilului roman. Până la un metru şi jumătate înălţime, pereţii erau acoperiţi cu plăci de marmură. Deasupra lor, tencuiala dispăruse sub varul a cărui culoare sugera un amestec de fucsii cu supă de roşii. După ce se întindea pe lungimea unui cvartal, coridorul cotea spre stânga, unde mai aveai de străbătut o jumătate de cvartal ca să ajungi la camera 108, care găzduia biroul Diviziei Omucideri.

Eu şi Lila i-am spus recepţionerei din spatele unui geam antiglonţ numele noastre, apoi ne-am aşezat şi am aşteptat. După vreo douăzeci de minute, în sala de aşteptare a intrat un bărbat cu un Glock de 9 mm pe şoldul drept şi cu un ecuson prins de centură în partea stângă. Era înalt, cu pieptul lat şi bicepşii cuiva care s-a plimbat cu bila lanţului în braţe prin curtea închisorii. Însă avea ochi plini de înţelegere, care-i îndulceau înfăţişarea dură, şi vocea blândă, o idee mai înceată decât aş fi crezut. Eu şi Lila eram singurele persoane care aşteptau.

— Joe? Lila? a întrebat, întinzându-ne mâna.

I-am strâns-o amândoi, pe rând.

— Da, domnule, am răspuns eu.

— Sunt detectivul Max Rupert, s-a prezentat el. Mi s-a spus că aveţi informaţii despre un caz de omucidere.

— Da, domnule, am zis. Despre uciderea lui Crystal Hagen.

S-a uitat într-o parte, ca şi cum ar fi citit o listă din capul lui.

— Numele ăsta nu-mi spune nimic.

— A fost ucisă în 1980, a spus Lila.

Rupert a clipit nedumerit de câteva ori, apoi şi-a lăsat capul pe umăr, ca un câine care aude un zgomot neaşteptat.

— Ai spus 1980?

— Ştiu că s-ar putea să ne credeţi ţicniţi, dar acordaţi-ne doar două minute din timpul dumneavoastră. Dacă, pe urmă, o să consideraţi că suntem nedemni de încredere sau ridicoli, o să plecăm. Dar dacă spusele noastre au cât de cât sens, s-ar putea să existe un criminal încă în libertate.

Rupert s-a uitat la ceas, a pocnit din degete şi ne-a făcut semn să-l urmăm. Am trecut printr-o încăpere plină de birouri despărţite de paravane şi am intrat într-o alta, unde nu se aflau decât o masă simplă, metalică, şi patru scaune de lemn. Eu şi Lila ne-am aşezat de aceeaşi parte a mesei şi am deschis mapa noastră legată cu şnur roşu.

— Două minute, a spus Rupert, arătându-şi cu degetul ceasul de la mână. Daţi-i drumul.

— Ăă… Ah.

Spusesem „două minute” fără să mă gândesc c-o să interpreteze asta literalmente şi, în primul moment, am fost năucit. Apoi mi-am adunat gândurile.

— În octombrie 1980, o fată de paisprezece ani, pe nume Crystal Hagen, a fost violată şi ucisă. Trupul i-a fost ars în magazia de scule a lui Carl Iverson, vecinul ei de alături, care a fost condamnat pentru această crimă. Una dintre dovezile cheie a fost un jurnal intim.

Am arătat către mapă, şi Lila a scos jurnalul.

— Iată jurnalul lui Crystal, a spus, aşezându-şi palma peste pagini. Procurorul s-a folosit de anumite pasaje ca să sugereze că inculpatul Carl Iverson o urmărea şi că a silit-o să facă sex cu el. S-a folosit de însemnările din jurnal ca să obţină condamnarea lui Iverson. Însă aici există câteva fraze cifrate.

Lila a deschis dosarul la primul mesaj cifrat.

— De unde-l aveţi? a întrebat Rupert, apoi a luat jurnalul şi a început să-l răsfoiască. Vedeţi numerele astea?

Ni le-a arătat, imprimate în partea de jos a fiecărei pagini.

— Paginile sunt numerotate cu o stanţă Bates. Jurnalul a fost folosit ca probă pentru rezolvarea cazului.

— Exact asta vă povesteam, am zis. Le avem de la avocatul lui Iverson. Sunt de la proces.

— Uitaţi-vă la cifrul ăsta, a spus Lila, arătându-i lui Rupert paginile cu textul cifrat. Crystal a început să folosească un cifru în septembrie 1980. Nu foarte des, doar din când în când. Pentru proces nu s-a făcut decriptarea.

Rupert a răsfoit puţin jurnalul, uitându-se la foile cu fraze cifrate ceva mai mult timp decât la celelalte.

— OK… Şi? a zis.

— Şi… am repetat eu şi m-am uitat la Lila. Noi am spart cifrul. Ei, de fapt, ea l-a spart.

Am arătat spre Lila, care a scos din dosarul ei o foaie cu toate însemnările cifrate, urmate de textul decriptat. A pus-o în faţa detectivului Rupert.

21 septembrie – O zi groaznică – 15,26,2,5,11,8,9,1,24,1,28,7,28,20,24,27,3,30,11,11. Sunt moartă de frică. E foarte grav.

21 septembrie – O zi groaznică – nu-mi găsesc ochelarii. Sunt moartă de frică. E foarte grav.

28 septembrie – 17,18,5,11,2,3,8,9,1,11,12,7,28,20,24,27,3,30,11,11. Dacă nu fac ce vrea, o să le spună tuturor. O să-mi distrugă viaţa.

28 septembrie – DJ mi-a găsit ochelarii. Dacă nu fac ce vrea, o să le spună tuturor. O să-mi distrugă viaţa.

30 septembrie – 3,5,31,9,28,26,12,1,24,32,28,26,17,18,28,26,5,1,4,15,3. Îl urăsc. Mi-e greaţă.

30 septembrie – Am făcut sex cu DJ cu mâna. Îl urăsc. Mi-e greaţă.

8 octombrie – 17,18,15,26,13,30,24,3,1,9,2,5,11,17,24,3,7,28,20,2,4,27,3,30,11,11,4,15,3 Continuă să mă ameninţe. 13,30,24,3,1,2,7,31,3,28,28,26,8,26,30,3.

8 octombrie – DJ nu vrea să-mi dea ochelarii înapoi. Continuă să mă ameninţe. Vrea s-o fac cu gura.

9 octombrie – I-am dat lui DJ ce-a vrut. M-a silit. Vreau să mă sinucid. Vreau să-l omor.

17 octombrie – 17,18,5,2,3,29,26,1,1,2,7,31,3,28,17,11,15,15,7,26. 3,31,7,1,12,6,30,26,12,3,27.5,2,3,17,26,30,26,12

17 octombrie – DJ m-a pus s-o fac din nou. A fost brutal. M-a durut.

29 octombrie – 24,13,11,7,27.17,18,5,9,13,11,7,27,24,3,16,3. Aşa a spus doamna Tate. A spus că diferenţa de vârstă dintre noi înseamnă c-o să ajungă sigur la închisoare. Azi se termină. Sunt atât de fericită!

29 octombrie – E viol. DJ mă violează. Aşa a spus doamna Tate. A spus că diferenţa de vârstă dintre noi înseamnă c-o să ajungă sigur la închisoare. Azi se termină. Sunt atât de fericită!

— Ce-i povestea asta cu ochelarii pierduţi? a întrebat Rupert.

I-am povestit discuţia noastră cu Andrew Fisher, i-am spus cum el şi Crystal furaseră maşina, cum o loviseră şi cum lăsaseră în urmă dovada faptei, adică lentila ochelarilor ei.

— Înţelegeţi, am adăugat, cel care a găsit ochelarii probabil ştia de maşina furată şi de lentilă. Ştia că o are cu ceva la mână, că e în avantaj şi că o poate face să… ştiţi, să i se supună.

Rupert s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a ridicat privirea în tavan.

— Aşadar acest Carl a fost condamnat, în mare parte, în baza însemnărilor din jurnal?

— Da, am răspuns. Procurorul le-a spus juraţilor că Iverson a surprins-o pe Crystal într-o postură compromiţătoare şi s-a folosit de asta ca s-o oblige să facă sex cu el.

— Fără să descifrezi însemnările, n-ai de unde şti cu certitudine cine o viola, a adăugat Lila.

— Aveţi idee cine e DJ? a întrebat Rupert.

— E tatăl vitreg al fetei, a zis Lila. Se numeşte Douglas Joseph Lockwood.

— Şi credeţi că e vorba de el pentru că-l cheamă Douglas Joseph?

— Şi de-asta, am spus, şi fiindcă el se ocupa de atelierul din care furase Crystal maşina, aşa că putea şti de lentilă. Probabil poliţiştii care investigau furtul au pomenit de ea când au trecut pe la firmă.

— Mai avem şi fotografiile astea, a completat Lila, şi a scos poza cu jaluzelele trase şi cea în care cineva se uita pe fereastră, deşi n-ar fi trebuit să fie nimeni acasă.

Rupert a scos o lupă dintr-un sertar şi le-a studiat cu mare atenţie pe amândouă. Pe urmă le-a pus pe masă, şi-a unit mâinile, deget cu deget, şi a început să le lovească uşor unele de altele.

— Ştiţi în ce închisoare se află Iverson? ne-a întrebat.

— Nu e în închisoare, am răspuns. E pe moarte, bolnav de cancer, aşa că a fost eliberat condiţionat şi se află într-un azil de bătrâni din Richfield.

— Deci nu încercaţi să-l scoateţi din închisoare?

— Domnule Rupert, am zis. Carl Iverson o să fie mort peste câteva săptămâni. Mi-ar plăcea să-i reabilitez numele înainte să se întâmple asta.

— Nu aşa merg lucrurile. Nu vă cunosc. Nu cunosc cazul. Aţi venit aici cu o poveste despre un jurnal şi despre un cifru, şi vreţi să-l graţiez pe acest Iverson. Nu sunt Papa. Cineva trebuie să scoată dosarul vostru de la subsol, să-l citească şi să vadă dacă mi-aţi spus o poveste care se apropie cât de cât de adevăr. Şi apoi, chiar dacă e adevărată, cine poate spune dacă aveţi dreptate în privinţa acestui DJ? N-am idee ce alte dovezi mai există. Poate jurnalul nici nu contează. Poate pentru poza asta există o explicaţie. Îmi cereţi să redeschid o anchetă de acum treizeci de ani, când un tip a fost condamnat de un juriu, fapt care-l pune mai presus de îndoielile rezonabile. Mai mult decât atât, tipul nici nu mai e la închisoare; stă la azil.

— Dar, dacă avem dreptate, am insistat eu, există un criminal care în ultimii treizeci de ani ar fi trebuit să stea închis.

— Citiţi ziarele? a întrebat Rupert. Ştiţi câte omucideri am avut anul ăsta?

Am clătinat din cap.

— Treizeci şi şapte până acum; treizeci şi şapte de persoane ucise anul ăsta. Şi nouăsprezece anul trecut. N-avem destui oameni ca să rezolvăm cazuri de crimă de acum treizeci de zile, darămite de acum treizeci de ani.

— Dar noi am rezolvat deja cazul, am spus. Tot ce aveţi de făcut e să verificaţi.

— Nu e chiar atât de simplu, a zis Rupert şi a început să adune hârtiile, ca şi cum ar fi vrut să ne dea de înţeles că întâlnirea s-a terminat. Dovezile trebuie să fie destul de convingătoare pentru ca şeful meu să redeschidă

cazul. Pe urmă, şeful trebuie să-l convingă pe procurorul districtual că au dat-o în bară acum treizeci de ani şi au condamnat pe cine nu trebuia. După care trebuie să mergem la tribunal şi să convingem juriul să anuleze sentinţa. Spuneţi că acest Iverson mai are de trăit doar câteva săptămâni. Chiar dacă eu vă cred – ceea ce nu afirm – tot nu i se poate anula sentinţa cât mai e în viaţă.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Eu şi Lila fuseserăm atât de entuziasmaţi când spărseserăm cifrul. Adevărul sărise din pagină şi strigase la noi. Carl era nevinovat, o ştiam. Bănuiam şi că detectivul Rupert ştia adevărul, ceea ce făcea scuza „suntem prea ocupaţi” greu de înghiţit. Cunoşteam dosarul lui Carl destul de bine ca să ştiu ce resurse imense folosiseră când îl crezuseră vinovat. Iar acum – când noi îi puteam dovedi nevinovăţia – întregul sistem ruginea. Părea atât de nedrept! Rupert mi-a înapoiat teancul de hârtii.

— Nu e corect, am obiectat. Nu sunt un ţicnit, n-am venit să vă spun că Iverson e nevinovat fiindcă am avut o viziune când mă uitam în castronul cu cereale sau fiindcă mi-a spus-o un câine. Am adus dovezi. Şi dumneavoastră n-o să faceţi nimic pentru că n-aveţi destui oameni? E aiurea.

— Ei, aşteaptă…

— Nu, aşteptaţi dumneavoastră, l-am întrerupt. Dacă aţi fi crezut că sunt ridicol şi de-asta m-aţi fi dat afară, v-aş fi înţeles. Dar să-mi spuneţi că nu veţi face investigaţii fiindcă aveţi prea mult de lucru?

— Nu asta am spus…

— Atunci o să verificaţi?

Rupert a ridicat mâna, cerându-mi prin gestul său să tac. Pe urmă s-a uitat gânditor la dosarul din faţa mea. Apoi şi-a lăsat mâna în jos şi s-a aplecat spre masă.

— Uite cum facem, a spus. Am un prieten care se ocupă de Proiectul Nevinovăţia.

S-a căutat în buzunar, a scos o carte de vizită şi a scris pe spatele ei un nume.

— Se numeşte Boady Sanden, a adăugat apoi. E profesor de Drept la Universitatea Hamline.

Mi-a întins cartea de vizită.

— Eu o să scot vechiul nostru dosar din arhivă, presupunând că e încă acolo, iar voi o să luaţi legătura cu Boady. Poate v-ajută el. În ceea ce mă priveşte, o să fac tot posibilul, dar nu vă faceţi speranţe prea mari. Dacă tipul vostru e nevinovat, Boady vă poate ajuta doar s-ajungeţi din nou cu dovezile

la tribunal.

M-am uitat la cartea de vizită cu numele lui Rupert pe o parte şi cu al profesorului Sanden scris de mână pe verso.

— Cereţi-i lui Boady să mă sune, a adăugat detectivul. O să-i spun ce avem aici, în dosar, dacă o să găsesc ceva util.

Eu şi Lila ne-am ridicat, pregătindu-ne de plecare.

— Şi, Joe, a mai spus Rupert, dacă mă faci să caut cai verzi pe pereţi, o să suporţi consecinţele. Nu-mi place când mă pune cineva să mă agit aiurea. E limpede?

— Cristal, am răspuns.

Capitolul 31

Carl nu se aştepta să-l vizitez în ziua aceea.

După întâlnirea cu detectivul Rupert, am lăsat-o pe Lila acasă şi am plecat spre Hillview să-i dau lui Carl vestea cea bună. Mă aşteptam să-l găsesc la fereastră, în scaunul lui cu rotile, dar nu era acolo. Nu se dăduse jos din pat toată ziua; nu putuse. Durerile provocate de cancer îl slăbiseră atât de mult, încât avea nevoie de alimentare cu oxigen şi de hrănire intravenoasă.

La început, doamna Lorngren n-a vrut să mă lase să-l văd, dar s-a înduplecat când i-am povestit despre succesul nostru. I-am arătat chiar şi însemnările cifrate şi versiunile lor descifrate. Când i-am dovedit nevinovăţia lui Carl, s-a posomorât.

— Mă tem că n-am fost o foarte bună creştină, a spus.

A trimis-o pe Janet la Carl, să vadă dacă poate să mă primească. Un minut mai târziu, m-au condus la uşa lui. În camera lui Carl erau un pat, o noptieră, un scaun de lemn, un dulap cu comodă încorporată şi o singură fereastră mică, care nu oferea nicio privelişte. Pereţii de culoarea muşchiului de copac nu erau împodobiţi decât cu o pancartă cu instrucţiuni referitoare la igiena corectă. Carl stătea întins în pat. Era alimentat cu oxigen printr-un tub de plastic şi avea o perfuzie în braţ.

— Îmi cer scuze fiindcă dau buzna aşa, i-am spus, dar cred c-ar trebui să vezi ce-am descoperit.

— Joe, mă bucur să te văd. Crezi c-o să ningă azi?

— Nu cred am spus, aruncând o privire către fereastră, unde crengile uscate ale unui liliac neîngrijit nu-l lăsau să vadă nimic altceva. Azi am stat de vorbă cu un detectiv.

— Aş vrea să ningă, a spus el. O ninsoare zdravănă înainte să mor.

— Ştiu cine-a ucis-o pe Crystal Hagen, am spus.

Carl a amuţit şi s-a uitat la mine de parcă ar fi încercat să-şi ia gândul de la orice avea atunci în minte şi să urmărească discuţia noastră.

— Nu înţeleg, a zis.

— Ţii minte jurnalul, cel de care s-a folosit procurorul ca să te condamne?

— O, da, a răspuns cu un zâmbet melancolic. Jurnalul. Întotdeauna mi s-a părut o fetiţă atât de dulce când îşi făcea antrenamentul pentru majorete în curtea din spate; şi-n tot timpul ăla ea m-a crezut un pervers, un tip care abuzează sexual de copii. Da, ţin minte jurnalul.

— Ţii minte şirurile de numere? Cifrul? I-am găsit cheia – i-am găsit-o noi, adică fratele meu, o fată pe nume Lila şi cu mine.

— Să fiu al naibii! a zâmbit Carl. Deştepţi copii! Şi ce scrie acolo?

— Tot ce spune ea, că a fost silită să facă sex şi ameninţată, n-are nicio legătură cu tine. Vorbeşte despre un oarecare DJ.

— DJ?

— Douglas Joseph… Lockwood. Vorbeşte despre tatăl ei vitreg, nu despre tine.

— Tatăl ei vitreg. Biata fată.

— Dacă-i pot convinge pe poliţişti să redeschidă cazul, poţi fi absolvit. Şi dacă nu fac ei cercetări ca să afle exact ce s-a-ntâmplat, o să fac eu.

Carl a oftat, lăsându-şi capul să se afunde adânc în pernă, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre fereastra minusculă şi spre tufa uscată de liliac.

— N-o face, a spus, nu vreau să rişti nimic din cauza mea. În plus, am ştiut întotdeauna că n-am omorât-o eu. Iar acum ştii şi tu. Pentru mine e de-ajuns.

Răspunsul lui m-a luat prin surprindere. Nu-mi venea să cred că putea fi atât de calm. Eu aş fi chiuit şi aş fi ţopăit în pijama.

— Nu vrei să ştie lumea că n-ai omorât-o tu? m-am mirat. Nu vrei să-ţi reabilitezi numele? Să se afle că procurorul a greşit când te-a trimis la închisoare?

M-a privit cu un zâmbet cald.

— Ţii minte când ţi-am spus că-mi pot măsura viaţa în ore? Câte ar trebui să-mi petrec făcându-mi griji pentru ceea ce s-a petrecut acum treizeci de ani?

— Dar ţi-ai petrecut atâta timp în închisoare, pentru o crimă pe care n-ai comis-o. E nedrept.

Carl s-a întors spre mine, umezindu-şi buzele crăpate cu limba uscată şi ţintuindu-mă cu privirea.

— N-am cum să regret c-am fost arestat şi trimis la închisoare. Dacă nu m-ar fi arestat în noaptea aia, n-aş mai fi fost acum aici.

— Ce vrei să spui?

— Ştii că mi-am cumpărat o armă în ziua când a fost ucisă Crystal. O cumpărasem s-o folosesc pe mine, nu pe biata fată.

— Pe tine?

Vocea i s-a subţiat şi şi-a dres glasul înainte de a continua.

— N-am vrut să-mi pierd cunoştinţa în noaptea aia. A fost un accident. Mi-am pus arma la tâmplă de două sau trei ori, dar n-am avut curaj s-apăs pe trăgaci. Am scos din dulap o sticlă de whisky. Voiam să beau puţin înainte să

folosesc arma – doar un strop, ca să-mi dea ceva curaj. Dar am băut prea mult. Presupun că-mi trebuia mai mult curaj decât crezusem. Am leşinat. Când m-am trezit, doi poliţişti voinici mă trăgeau afară din casă. Dacă nu m-ar fi arestat, mi-aş fi terminat treaba.

— În Vietnam nu te-ai sinucis fiindcă nu voiai s-ajungi în iad. Ţii minte?

— Când am cumpărat arma, eu şi Dumnezeu nu mai eram în ceea ce s-ar putea numi relaţii prieteneşti. Ajunsesem deja în iad. Nu-mi mai păsa. N-avea importanţă. Nu puteam trăi cu ceea ce făcusem. Nu mai puteam trăi cu mine însumi nici măcar o zi.

— Şi asta numai fiindcă n-ai putut s-o salvezi pe fata aia din Vietnam?

Carl şi-a ferit privirea de mine. Am văzut că respira din ce în ce mai greu. Şi-a trecut din nou peste buze limba uscată, a păstrat tăcerea ca să-şi adune gândurile, apoi a răspuns:

— Asta n-a fost tot. Da, desigur, povestea a început atunci, dar nu s-a şi încheiat.

N-am spus nimic. L-am privit în tăcere, aşteptând să-mi explice. Mi-a cerut să-i torn apă, ceea ce m-am grăbit să fac. A sorbit ca să-şi umezească buzele.

— O să-ţi povestesc ceva, a zis, cu voce blândă, egală. Ceva despre care nu i-am vorbit niciodată nimănui, nici măcar lui Virgil. Ţie îţi spun fiindcă ţi-am promis c-o să fiu sincer. Că n-o să-ţi ascund nimic.

S-a lăsat din nou pe pernă, cu ochii în tavan. I-am văzut chipul traversat de suferinţa unei amintiri cumplite, cu colţi. O parte din mine ar fi vrut să-l scape de durere, să-i spună că-şi poate păstra secretul, însă n-am fost în stare, îmi doream să-l aflu. Trebuia să-l aflu.

Şi-a adunat puterile şi a continuat:

— După lupta aia, cea în care am fost răniţi şi eu, şi Virgil, pe el l-au expediat acasă, iar eu mi-am petrecut o lună refăcându-mă în Da Nang, înainte de a fi trimis înapoi, la unitatea mea. Vietnamul fusese suportabil alături de Virgil şi Tater, dar fără ei… ei bine, nu pot găsi un cuvânt care să descrie cât de deprimat mă simţeam. Şi atunci, tocmai când credeam că lucrurile nu se pot înrăutăţi, s-a întâmplat.

Privirea i s-a pierdut din nou în depărtare când s-a întors cu gândul în Vietnam.

— În iulie 1968, eram într-o misiune de rutină, scotoceam printr-un cătun fără nume, în căutare de alimente şi muniţie, ca de obicei. Era o zi a naibii de toridă, aerul se încinsese până la limita insuportabilului, iar ţânţarii erau cât libelulele şi dornici să te sece de sânge. Te făcea să te întrebi de ce trăieşte

cineva într-un asemenea loc mizerabil, sau de ce dracu' luptă pentru el. În timp ce trezeam satul, am văzut o fată fugind pe o potecă şi intrând într-o colibă, şi l-am zărit pe Gibbs urmărind-o cu privirea şi luându-se după ea, de unul singur. Retrăiam povestea de la Oxbow.

Buzele lui Carl au tremurat când a sorbit din nou puţină apă înainte de a continua.

— În clipa aia, războiul din jurul meu a părut să dispară. Toată mizeria, ţipetele, arşiţa, dreptatea şi nedreptatea – totul s-a evaporat, lăsându-ne locului doar pe mine şi Gibbs. Singurul lucru care conta pentru mine era să-l opresc. Nu puteam lăsa să se repete ce se întâmplase la Oxbow. Am intrat în coliba de paie şi l-am găsit pe Gibbs cu pantalonii în vine. Bătuse fata până la sânge şi îi ţinea un cuţit la gât. Mi-am îndreptat puşca spre el şi i-am pus-o între ochi. M-a privit, mi-a scuipat zeamă de tutun pe bocanc şi-a zis că se ocupă şi de mine peste-o secundă. I-am cerut să înceteze imediat ceea ce făcea, dar nu s-a oprit. „Împuşcă-mă, laş nenorocit", mi-a spus. „Împuşcă-mă şi te vor pune în faţa unui pluton de execuţie." Avea dreptate. Eram pregătit să mor în Vietnam, desigur, dar nu aşa. Mi-am lăsat puşca jos, Gibbs mi-a râs în nas, dar numai până când m-a văzut scoţându-mi cuţitul. A făcut ochii cât cepele cât l-am înjunghiat, i-am înfipt cuţitul drept în inimă şi l-am privit sângerând de moarte, chiar în mâinile mele. Părea atât de surprins, de parcă nu-i venea să creadă.

Glasul lui Carl a devenit monoton, lin şi calm, ca un avion ieşit din furtună.

— Vezi tu, Joe, l-am asasinat pe sergentul Gibbs. L-am asasinat cu sânge rece.

N-am ştiut ce să spun. Carl a amuţit. Îşi încheiase povestea. Tăcerea care a urmat m-a apăsat şi mi-a strivit pieptul până ce am crezut c-o să-mi stea inima, dar am aşteptat să continue.

— Am ajutat-o pe fată să se-mbrace, am scos-o pe uşă şi i-am spus să fugă – să *di di mau* – în junglă. Am aşteptat puţin, apoi am tras de câteva ori în aer, ca să chem blindatele uşoare. Le-am spus c-am văzut pe cineva fugind în junglă.

S-a întrerupt din nou şi s-a uitat la mine.

— Aşa că, vezi tu, Joe, la urma urmelor, sunt un criminal.

— Totuşi ai salvat viaţa acelei fete, am obiectat eu.

— Dar nimic nu mi-a dat dreptul să iau viaţa lui Gibbs. Avea soţie şi doi copii în State, şi eu l-am ucis. Am omorât mulţi oameni în Vietnam… o groază de oameni, dar erau soldaţi. Erau duşmani. Mi-am făcut datoria. Pe

Gibbs l-am asasinat şi, aşa cum văd eu lucrurile, am omorât-o şi pe fata din Oxbow. Nu i-am tăiat eu gâtul, dar nu contează, fiindcă eu am ucis-o. Când m-au arestat pentru uciderea lui Crystal Hagen… ei bine, cred că o parte din mine s-a gândit că era timpul să-mi plătesc datoria. Înainte de a ajunge la închisoare, adormeam în fiecare noapte având în faţa ochilor chipul acelei sărmane fete din Vietnam. Îi vedeam degetele implorându-mă să vin la ea, s-o salvez.

Carl şi-a coborât pleoapele şi a clătinat din cap, aducându-şi aminte.

— Doamne, cum beam! Voiam pur şi simplu să pun capăt suferinţei.

I-am văzut în expresia feţei epuizarea pe care o simţea când vorbea şi cuvintele i s-au desprins de buze, firave şi abia şoptite. A sorbit din nou din apă şi a aşteptat până nu i-a mai tremurat răsuflarea.

— Am crezut că, mergând la închisoare, o să reduc la tăcere fantomele – o să-ngrop acea parte a vieţii mele, tot ce făcusem în Vietnam. Dar, în final, am înţeles că nicio groapă nu e destul de adâncă, a zis el şi a ridicat privirea spre mine. Oricât de mult te-ai strădui, de anumite lucruri n-ai cum să fugi.

Ceva din felul în care se uita la mine mi-a spus că-mi putea vedea cătuşele vinovăţiei. M-am foit stânjenit pe scaun, înconjurat de tăcerea lui. Pe urmă Carl a strâns din ochi, şi-a încleştat mâinile de burtă şi s-a schimonosit de durere.

— Isuse, rahatul ăsta de cancer mă chinuieşte ca un nemernic.

— Vrei să chem pe cineva? am întrebat.

— Nu, a răspuns, lungind cuvintele strecurate printre dinţii încleştaţi. Trece.

Şi-a adus mâinile într-un singur loc şi a rămas nemişcat până când a început din nou să respire într-un ritm uniform, deşi destul de greu.

— Vrei să ştii care a fost până la urmă şpilul? m-a întrebat.

— Sigur că da.

— După tot timpul pe care mi l-am petrecut vrând şi încercând să mor, a fost nevoie de închisoare ca să mă determine să trăiesc.

— Ţi-a plăcut la închisoare?

— Bineînţeles că nu, a chicotit el, în ciuda durerii. Nimănui nu-i place la închisoare. Dar am început să citesc, să mă gândesc, să mă înţeleg pe mine însumi şi să-mi înţeleg viaţa. Apoi, într-o zi, stând întins pe pat, m-am gândit la pariul lui Pascal.

— Pariul lui Pascal?

— Filosoful ăsta, Blaise Pascal, a spus că, dacă ai de ales între a crede în

Dumnezeu sau nu, ai mai mult de câştigat dacă alegi credinţa. Căci, dacă te înşeli – ei bine, nu se întâmplă nimic. Mori şi te pierzi în neantul universului. Dar, dacă nu crezi în Dumnezeu şi te înşeli, atunci te duci în iad, unde rămâi o eternitate, cel puţin după cum susţin unii.

— Nu e cine ştie ce motiv ca s-alegi religia, am spus.

— Absolut niciunul, a spus Carl. Eram înconjurat de sute de oameni care aşteptau să li se sfârşească vieţile, aşteptau acel ceva mai bun care urmează după moarte. Şi eu simţeam acelaşi lucru. Voiam să cred că dincolo există ceva mai bun. Îmi omoram timpul în închisoare, aşteptând să trec pragul. Şi atunci mi-a venit în minte pariul lui Pascal, dar răstălmăcit. Dacă mă înşelam? Dacă nu există niciun dincolo? Dacă, din câţi eoni sunt într-o eternitate, ăsta e singurul timp în care voi fi viu? Dacă ar fi aşa, cum mi-aş trăi viaţa? Înţelegi ce vreau să spun? Ce se-ntâmplă dacă n-avem decât viaţa asta?

— Ei, presupun c-ar exista o mulţime de preoţi morţi dezamăgiţi, am răspuns.

— Da, aşa e, a chicotit Carl. Dar mai înseamnă şi că ăsta e raiul nostru. Suntem înconjuraţi zi de zi de miracolele vieţii, de minuni mai presus de puterea noastră de înţelegere, cărora pur şi simplu nu le dăm importanţă. În clipa aia am hotărât c-o să-mi trăiesc viaţa – n-o să mă mai mulţumesc pur şi simplu să exist. Dacă mor şi descopăr dincolo raiul, ei, o să fie minunat, grozav. Dar dacă nu trăiesc ca şi cum m-aş afla acum în rai, iar după moarte nu mă aşteaptă decât neantul, ei bine… atunci se cheamă că mi-am irosit viaţa. Că mi-am irosit şansa de a fi viu, singura mea şansă care-o să existe vreodată.

Carl s-a pierdut în visare, cu ochii la un piţigoi aşezat pe una dintre crengile golaşe de afară. Am privit amândoi pasărea câteva minute, până când şi-a luat zborul şi Carl şi-a îndreptat din nou atenţia către mine.

— Îmi cer scuze, a spus. Când mi-aduc aminte de trecut, am tendinţa să filosofez.

S-a prins din nou cu mâinile de burtă şi, printre buze, i-a scăpat un scurt ţipăt ascuţit, de durere. A strâns din ochi şi a scrâşnit din dinţi. În loc să treacă, durerea s-a înteţit. Mai avusese crize şi înainte, dar nu mai văzusem niciodată una atât de urâtă. Am aşteptat câteva secunde, sperând că suferinţa o să i se domolească, însă faţa i se congestiona şi nările i se dilatau când se străduia să respire. Aşa avea să se sfârşească? Era în pragul morţii? Am dat buzna pe coridor şi am strigat după o infirmieră. Femeia a venit în fugă, cu o

seringă în mână. A eliberat orificiul cateterului folosit pentru perfuzie şi i-a injectat lui Carl morfină. După câteva secunde, muşchii au început să i se destindă, fălcile i s-au descleştat şi capul i-a căzut la loc pe pernă. Era uitat de oameni şi secătuit de puteri. Abia dacă mai părea viu. A încercat să rămână treaz, dar n-a reuşit.

L-am privit dormind şi m-am întrebat câte zile îi mai rămăseseră – câte ore. Şi cât timp mai aveam eu la dispoziţie ca să fac ce trebuia făcut.

Capitolul 32

Imediat ce m-am văzut acasă, mi-am scos din portofel cartea de vizită a detectivului Max Rupert, cea pe care scrisese numele profesorului Boady Sanden, şi am telefonat. Profesorul mi-a răspuns cu amabilitate şi şi-a făcut timp să mă vadă a doua zi la ora 16. În marţea aceea ultimul meu curs a fost cel de economie şi s-a terminat abia la 15.30. Dacă aş fi ştiut că prelegerea o să coincidă cuvânt cu cuvânt cu textul din manual, aş fi chiulit, ca să sosesc mai repede la Universitatea Hamline. Când m-a lăsat autobuzul în St. Paul, aveam la dispoziţie doar şase minute ca să ajung la nouă cvartale distanţă. Pe primele şapte le-am străbătut alergând, iar pe ultimele două mergând cu paltonul descheiat, astfel încât vântul rece să-mi usuce transpiraţia. Am bătut la uşa profesorului Sanden exact la ora stabilită.

Mă aşteptam să fie bătrân, cu păr cărunt şi rar, cu papion şi haină din păr de cămilă, însă mi-a deschis uşa un bărbat în blugi, cu cămaşă din flanel şi pantofi mocasin. Avea o barbă subţire şi păr castaniu uşor încărunţit la tâmple şi mi-a strâns mâna cu forţa unui muncitor în construcţii.

Adusesem dosarul cu mine – cel pe care i-l arătasem şi detectivului Rupert. Profesorul Sanden a făcut loc pe biroul lui dezordonat şi mi-a oferit o cană de cafea. L-am găsit pe placul meu din prima clipă. Nu i-am spus nimic despre eliberarea condiţionată a lui Carl din închisoare, fiindcă mi-am amintit cum spulberase asta entuziasmul lui Rupert. Nu voiam să-mi desconsidere argumentele pentru simplul fapt că Iverson nu mai era la puşcărie. Mi-am început prezentarea cu fotografiile ferestrei lui Lockwood.

— Interesant, a spus.

— Devine şi mai interesant, am zis.

Am scos paginile de jurnal şi le-am aşezat în faţa lui, ca să-i explic apoi cum se succedau însemnările şi cum se folosise procurorul de ele ca să creeze o imagine falsă şi să obţină condamnarea lui Iverson. Pe urmă i-am arătat frazele descifrate, cu numele ucigaşului. Şi-a lăsat capul într-o parte şi a zâmbit când a citit despre DJ.

— DJ: Douglas Joseph. Are sens, a zis. Cum ai reuşit să găseşti cifrul?

— Mulţumită fratelui meu autist.

— E savant? a întrebat profesorul Sanden.

— Nu. Doar norocos. Crystal Hagen a mers în toamna aceea la un curs de dactilografiere, aşa că şi-a criptat însemnările pornind de la propoziţia aia…

ştiţi, cea care conţine toate literele alfabetului.

Profesorul Sanden a încercat să-şi amintească.

— Ceva cu whisky şi tequila, nu?

— Da, am confirmat. Cheia cifrului aleasă de ea. Odată ce am descoperit-o, răspunsul ne-a apărut negru pe alb. Din câte am dedus noi, Doug l-a convins pe Danny să-i acopere minciuna, să confirme că au fost împreună la atelier. Danny îşi detesta mama vitregă şi acum ştim că mariajul tatălui său se clătina. Poate Doug i-a spus lui Danny că are nevoie de acoperire pentru altceva.

— Cum ar fi? a întrebat Sanden.

— După cum povesteşte Andy Fisher, prietenul lui Crystal de atunci, domnul Lockwood obişnuia să meargă prin cluburi de striptease fără ştirea soţiei. Poate l-a convins pe Danny să nu-l dea de gol fiindcă băiatul a crezut că-şi apără tatăl ca să nu aibă necazuri pentru o astfel de escapadă. În plus, nimeni nu l-a suspectat pe Doug. Poliţia l-a avut de la bun început în vedere pe Carl Iverson. Toată lumea a fost convinsă că el era făptaşul.

— Are sens să fie tatăl vitreg, a spus profesorul.

— De ce?

— Era aproape de ea – în aceeaşi casă. Nu erau rude de sânge, ceea ce justifică atracţia lui faţă de fată. S-a folosit de secretul descoperit ca să câştige putere asupra victimei sale. Una dintre cheile succesului unui pedofil e izolarea victimei, faptul c-o face să simtă că nu se poate destăinui nimănui. O convinge c-o s-o distrugă şi c-o să-i distrugă familia, şi că toată lumea o să dea vina pe ea. Asta a făcut Doug. A început cu ochelarii, ameninţând-o cu infracţiunea comisă ca să obţină un avantaj asupra ei, s-o facă să-l atingă. Pe urmă a fost nevoit să meargă mai departe, să treacă dincolo de fiecare limită nouă cu paşi mărunţi. Aici, partea tristă e că salvarea lui Crystal, faptul că a aflat că poate întoarce împotriva tatălui ei vitreg cele petrecute i-a adus moartea. El n-o putea lăsa să dobândească genul acela de putere.

— Şi cum punem mâna pe tipul ăsta? am întrebat.

— Printre dovezi există fluide corporale? Sânge, salivă, spermă?

— Medicul legist a confirmat că a fost violată; au găsit în ea urme de spermă.

— Dacă încă mai există proba aceea, s-ar putea să obţinem o mostră de ADN. Singura problemă e că s-a întâmplat acum treizeci de ani. Pe-atunci nu se folosea ADN-ul ca dovadă. E posibil să nu fi păstrat specimenul şi, chiar dacă au făcut-o, ar putea fi atât de deteriorat, încât să nu mai fie de niciun folos. Specimenele umede nu se păstrează bine. Într-o pată de sânge uscat,

ADN-ul rezistă cu zecile de ani.

Profesorul Sanden a apăsat pe butonul telefonului cu difuzor şi a tastat un număr.

— Să-l sunăm pe Max, să vedem ce are acolo, a adăugat el.

— Boady! a tunat vocea lui Max Rupert. Ce mai faci?

— Mă ştii, Max, încă mai lupt de partea binelui. Dar tu?

— Dacă mai primesc încă un caz de omucidere, omor pe cineva, a râs detectivul.

— Max, te-am pus pe difuzor. Sunt aici cu un puşti pe nume Joe Talbert.

— Salut, Joe.

Cuvintele au ţâşnit din difuzor de parcă i s-ar fi adresat unui prieten vechi.

— Salut… domnule detectiv.

— M-am uitat la dovezile aduse de Joe, a spus profesorul. Cred că are ceva care merită atenţie.

— Aşa crezi tu întotdeauna, Boady. Am adus dosarul nostru de la subsol şi l-am răsfoit.

— Ceva fluide? s-a interesat Sanden.

— Trupul fetei a ars într-o magazie de scule, garaj, sau cam aşa ceva. Picioarele erau în cea mai mare parte carbonizate; fluidele corporale îi fierseseră. Laboratorul a putut să certifice prezenţa spermei, dar mostra era prea deteriorată ca să mai folosească şi la altceva. Ucigaşul a fost un nesecretor[31], deci nu era sânge în spermă. Din câte ştiu eu, nu s-a păstrat nicio lamelă cu specimen. Am sunat şi la BCA şi n-au nici ei nimic.

— BCA? am întrebat.

— Biroul de Prevenire a Criminalităţii. Consideră-l versiunea noastră de CSI[32], mi-a răspuns profesorul Sanden, apoi s-a întors spre telefon. Nicio pată de sânge? Salivă?

— Hainele i-au ars până la ultima zdreanţă, a răspuns Max.

— Dar unghia? am întrebat.

— Unghia? s-a mirat profesorul Sanden şi s-a îndreptat de spate. Ce unghie?

Am avut brusc senzaţia că iau parte la discuţie.

— Unghia falsă a fetei. Au găsit-o pe veranda din spate a lui Carl Iverson. Probabil că Doug a pus-o acolo ca să-l incrimineze pe Carl.

— Dacă victima a pierdut-o în timpul unei lupte, am putea găsi pe ea celule de piele.

— La dosar nu e ataşată nicio unghie, a zis Rupert.

— Trebuie să fie în seiful B.

— Seiful B? am întrebat.

— Locul unde păstrează tribunalul dovezile admise în procese, m-a lămurit Sanden. Aici e vorba de o crimă, aşa că trebuie s-o fi păstrat. O să trimitem un curier să preleveze o mostră de la Iverson şi o să obţin un ordin al tribunalului pentru verificarea unghiei. Dacă pe ea există ADN, o să demonstreze nevinovăţia lui Iverson sau măcar o să ne ofere muniţie pentru redeschiderea cazului.

— O să trimit prin fax inventarul dovezilor, ca să vă puteţi depune cererea, a promis Rupert.

— Îţi apreciez ajutorul, Max, a zis Sanden.

— Nu e mare lucru, Boady. Pregătesc lista.

— Ne vedem vineri, la pocher?

— Da, pe vineri.

Profesorul Sanden a întrerupt legătura. Credeam că am înţeles ce urma să se întâmple, însă am vrut o confirmare.

— Aşadar, domnule profesor Sanden…

— Te rog, spune-mi Boady.

— OK, Boady, dacă pe unghia aia sunt celule de piele – se poate lua ADN-ul de-acolo?

— Cu siguranţă, şi probabil şi ceva sânge. S-ar părea că s-a păstrat uscat. Nimic nu ne garantează că vor găsi ADN-ul, dar dacă reuşesc – şi nu e al lui Iverson – o s-avem destule probe, cu jurnalul şi tot restul, ca să punem piciorul în uşă şi, poate, să-i anulăm condamnarea.

— Cât de repede o s-avem un răspuns?

— Probabil c-o s-aşteptăm vreo patru luni pentru rezultatul testului ADN şi încă vreo două ca s-ajungem la tribunal.

Mi s-a strâns inima şi am lăsat capul în jos.

— El n-are atâta timp, am spus. E bolnav de cancer şi e pe moarte. S-ar putea să nu mai trăiască nici patru săptămâni, darămite patru luni. Trebuie să-i obţin achitarea înainte de moarte.

— Ţi-e rudă?

— Nu. E doar un tip pe care l-am cunoscut. Dar trebuie să fac asta.

De când spărsese Lila cifrul, amintirea bunicului meu căzut în apă mă vizita în somn şi îmi revenea în minte ori de câte ori încercam să las deoparte orice gând. Ştiam că nu sunt capabil de nimic care să schimbe trecutul, dar nu conta. Trebuia să fac asta. Pentru Carl? Pentru bunicul meu? Pentru mine? Nu

ştiam. Pur şi simplu trebuia s-o fac.

— Ei, s-ar putea să fie dificil, a zis profesorul Sanden şi a căzut pe gânduri, răpăind cu degetele în birou. Am putea apela la un laborator particular, care ar putea face testul mai rapid decât cel de la BCA, dar nici aşa n-avem nicio garanţie. Pot apela la oameni care-mi datorează favoruri, dar nu-ţi face speranţe prea mari.

M-a privit încruntându-se şi a ridicat din umeri în timp ce continua să bată în tăblia biroului.

— Cred că nu pot promite decât c-o să mă străduiesc din răsputeri.

— În afară de testul ADN, am putea face şi altceva, folosindu-ne doar de jurnal? am insistat.

— Jurnalul e extraordinar, a spus, dar n-o să fie de-ajuns. Dacă acest Lockwood ar veni la tribunal să-şi mărturisească păcatele, ne-am putea mişca mai repede, însă altminteri nu putem decât să aşteptăm rezultatul analizei ADN-ului.

— Mărturisire…

Am şoptit cuvântul foarte încet, doar pentru mine, în timp ce prindea contur o idee, un gând ascuns, nesăbuit, care avea să mă însoţească acasă şi să mă îmboldească întruna, cu insistenţa unui copil nerăbdător. M-am ridicat şi am strâns mâna lui Boady, întinzându-mi braţul peste birou.

— Nu vă pot mulţumi îndeajuns.

— Încă nu-mi mulţumi, a ripostat el. Ca să meargă treaba asta, trebuie să se alinieze o grămadă de aştri.

În următoarele câteva zile, în timp ce mă străduiam să-mi fac temele pentru alte cursuri, recuperând întârzierile, atenţia mi-a fost distrasă de două gânduri care mi se întorceau în minte pe toate părţile, când unul, când celălalt, ca feţele unei monede azvârlite în aer cu un bobârnac. Pe de-o parte, puteam aştepta. Profesorul Sanden scosese de pe butuci cazul lui Carl şi lucrurile se puseseră în mişcare. Unghia falsă avea să fie trimisă la laborator, pentru un test ADN. Dacă între Crystal şi atacatorul ei avusese loc o luptă, ADN-ul îi aparţinea lui Doug Lockwood, ceea ce, alături de jurnal, avea să-l graţieze pe Carl. Numai că pentru a înainta pe calea asta era nevoie de timp – un timp pe care Carl nu-l avea. În cel mai bun caz, vedeam eforturile profesorului Sanden ca pe un efort îndelungat de egalare a scorului în ultimele minute ale unui meci. Dacă nu primeam rezultatele analizei ADN-ului la timp, Carl murea ca un criminal, iar eu eşuam.

Pe cealaltă faţă a monedei învârtite în aer se afla o idee nesăbuită. Trebuia

să ştiu că am făcut tot posibilul ca să-l ajut pe Carl Iverson să moară ca nevinovat în ochii întregii lumi. Nu-l puteam privi cum moare ca un criminal, când ştiam că aş fi putut împiedica asta. Nu mai era vorba doar de obţinerea notei maxime la proiect. Şi nici măcar doar de naiva mea convingere că, în final, binele şi răul se anulează reciproc. Ajunsese, cumva, să ţină de mine însumi, de faptul că, la unsprezece ani, îmi privisem bunicul murind. Atunci aş fi putut să fac ceva, însă nu făcusem. Ar fi trebuit să-ncerc măcar. Iar acum, când trebuia să decid dacă să acţionez sau să aştept, simţeam că n-am de ales. Trebuia să trec la acţiune. În plus, dacă pe unghia falsă nu era nici urmă de ADN? Tot timpul petrecut în aşteptare ar fi fost irosit.

Un gând cât o sămânţă de frag creştea în minte, unde fusese plantat întâmplător de profesorul Sanden. Dacă-l puteam face pe Lockwood să mărturisească?

M-am întors spre laptop, am căutat pe internet numele Douglas Joseph Lockwood şi am găsit un registru al poliţiei, unde era menţionată arestarea lui pentru conducere sub influenţa alcoolului sau a drogurilor, şi un alt site, cu o minută de la un Consiliu Districtual al Comisionarilor în care numele îi era amintit pentru tulburarea liniştii publice, fiindcă avea pe proprietatea lui maşini stricate. Ambele site-uri dădeau aceeaşi adresă din zona rurală a districtului Chicago, chiar de la nord de Minneapolis. Din menţiunea despre arestare i-am aflat şi vârsta, care se potrivea exact. Mi-am notat adresa şi am pus-o pe masa din bucătărie. Trei zile am tot văzut-o pulsând ca o inimă în timp ce încercam să mă conving să plec – sau să nu plec – pe urmele lui. În final, un meteorolog a fost cel care a înclinat balanţa.

Am deschis televizorul la o emisiune de ştiri, ca să am fundal sonor cât îmi făceam temele şi l-am auzit pe meteorolog anunţând că o ninsoare record este în drum spre noi, ca să ne plesnească peste ochi – expresia i-a aparţinut lui, nu mie – c-o jumătate de metru de zăpadă. Asta mi-a amintit de Carl, care-şi dorea să vadă un viscol pe cinste înainte de moarte. Mi-am propus să-l vizitez, să-i văd bucuria din ochi când o să privească ninsoarea. Şi am decis ca, înainte de asta, să dau de Douglas Lockwood şi să-ncerc să-l fac să mărturisească.

Capitolul 33

Îmi făceam planul de a-l întâlni pe Douglas Lockwood aşa cum îţi faci planul să te apropii de un taur adormit. Mergeam de colo-colo prin cameră, întorcându-mi ideea pe toate părţile şi încercând să-mi adun curajul. În ziua aceea, la cursuri, îmi zvâcneau picioarele. Nu reuşeam să mă concentrez şi să dau atenţie prelegerii.

După cursuri m-am dus la Lila, să-i spun că mă hotărâsem să trec pe la Lockwood şi poate să-i ofer şansa de a mă convinge să renunţ. Nu era acasă. Ca ultimă acţiune înainte de plecare, i-am telefonat detectivului Rupert. Apelul meu a ajuns în mesageria vocală, iar eu am închis telefonul şi mi l-am pus în rucsac. Mi-am spus c-o să fac pur şi simplu un drum cu maşina până la Lockwood – c-o să trec pe lângă casă, doar pentru a vedea dacă mai locuieşte acolo. Apoi urma să-i dau raportul lui Rupert, deşi aveam puternica bănuială că n-o să fie destul de interesat ca să acţioneze pe baza informaţiilor mele. Probabil intenţiona s-aştepte rezultatul testului ADN. Voia să facă totul ca la carte şi n-avea s-ajungă nicăieri înainte de moartea lui Carl Iverson. Aşa că, înarmat cu reportofonul meu digital, cu rucsacul şi cu absolut nimic care să semene a plan, m-am îndreptat spre nord.

Pe drum, am dat muzica tare şi am lăsat cântecele să-mi alunge îndoielile. Am încercat să nu mă gândesc la ceea ce făceam, în timp ce cele şase benzi de asfalt au devenit patru, apoi două, pentru ca în final să intru pe drumul acoperit cu pietriş din faţa casei lui Douglas Lockwood. Am avut nevoie de treizeci de minute ca s-ajung acolo şi am trecut de la zgârie-nori şi beton la ogoare şi copaci. Nori subţiri, cenuşii, drapau cerul după-amiezii târzii şi soarele nevolnic al lunii decembrie îşi începuse deja coborârea către vest. O burniţă uşoară se preschimbase în lapoviţă, iar temperatura scădea rapid, pe măsură ce vântul din nord vestea apropierea viscolului.

Am trecut încet pe lângă locuinţa lui Lockwood, o casă veche, asemănătoare cu o fermă, lăsată pe-o parte de povara anilor şi cu lemnul pereţilor laterali deja putred. Iarba din curtea din faţă nu fusese tunsă toată vara şi semăna mai mult a pârloagă decât a peluză, iar un Ford Taurus vechi, cu o folie de plastic în locul unui geam din spate, ruginea pe pietrişul aleii.

Am întors maşina la intrarea pe câmp, chiar dincolo de casă, şi am luat-o în sens invers pe acelaşi drum. Când m-am apropiat de alee, am văzut pe fereastră o siluetă în mişcare. M-a străbătut un fior rece. Bărbatul care-o

omorâse pe Crystal Hagen se plimba, în libertate, de cealaltă parte a geamului. În mine, furia ajunsă la culme a dat în clocot când m-am gândit la pata pe care-o lăsase păcatul lui Lockwood pe numele lui Carl. Îmi spusesem iarăşi şi iarăşi că nu fac decât o simplă plimbare la ţară, că e o misiune de recunoaştere, în căutarea unei case. Dar, în adâncul minţii, ştiusem tot timpul că o să fie mai mult decât atât.

Am intrat pe aleea lui Lockwood cu viteza melcului. Pietrişul scrâşnea sub cauciucuri şi palmele îmi transpirau pe volanul pe care-l ţineam strâns. Am parcat în spatele Taurusului deteriorat şi am oprit motorul. Pe verandă era întuneric. Şi înăuntru părea să fie tot întuneric, singura lumină fiind cea din adâncul casei. Mi-am deschis reportofonul, l-am pus în buzunarul cămăşii şi m-am îndreptat spre verandă, ca să bat la uşa din faţă.

La început n-am văzut nicio mişcare şi nici n-am auzit paşi. Am bătut din nou. De data asta, o siluetă întunecată a ieşit din camera din spate, cea care era luminată, a aprins becul de pe verandă şi mi-a deschis uşa.

— Douglas Lockwood? am întrebat.

— Da, eu sunt, a răspuns, măsurându-mă de sus până jos, de parcă aş fi încălcat o proprietate privată.

Avea cam un metru nouăzeci şi o barbă nerasă de vreo trei zile îi acoperea gâtul, bărbia şi obrajii. Duhnea a alcool, a ţigări şi a sudoare veche.

Mi-am dres glasul.

— Mă numesc Joe Talbert. Scriu despre moartea fiicei dumneavoastră vitrege, Crystal. Aş vrea să discutăm, dacă se poate.

Pentru o fracţiune de secundă, a făcut ochii mari, apoi şi i-a mijit.

— Asta… cu asta s-a încheiat definitiv, a spus. Despre ce e vorba?

— Scriu despre Crystal Hagen, am repetat, despre Carl Iverson şi despre cele petrecute în 1980.

— Eşti reporter?

— Ştiaţi că Iverson a fost eliberat condiţionat din închisoare? am întrebat, încercând să-i distrag atenţia şi să-i dau impresia că privesc lucrurile din punctul de vedere al eliberării lui Carl în avans.

— Ce a fost?

— Aş vrea să discutăm despre asta. Durează doar câteva minute.

Douglas s-a uitat peste umăr, la mobila ruptă şi la pereţii plini de pete.

— N-aşteptam companie, a spus.

— Am numai câteva întrebări.

A bombănit ceva ce n-am înţeles şi a intrat, lăsând uşa deschisă. Am trecut

pragul şi am văzut o cameră de zi plină de haine şi recipiente de mâncare goale şi tot felul de rahaturi cum s-ar putea să vezi la cele mai urâte vânzări de vechituri. Înotai în toate lucrurile astea până la genunchi. Nu înaintaserăm cu mai mult de câţiva paşi, când s-a întors brusc şi s-a uitat la mine.

— Ăsta nu-i hambar, a zis, cu ochii la pantofii mei uzi.

Am aruncat o privire către mormanele de vechituri îngrămădite la intrare şi am vrut să deschid o discuţie în contradictoriu, dar m-am mulţumit să-mi scot pantofii şi l-am urmat în bucătărie, unde s-a îndreptat spre o masă plină de ziare vechi, de plicuri de la colectorii de datorii şi de vase murdare adunate probabil de o săptămână. În mijloc trona o sticlă de Jack Daniels pe jumătate goală, ca un ornament de masă festivă. Lockwood s-a aşezat pe un scaun din capul mesei. Eu mi-am scos haina – având grijă să nu-mi vadă reportofonul din buzunarul cămăşii – şi am pus-o pe spătarul scaunului meu înainte de a mă aşeza.

— Soţia dumneavoastră e aici? am întrebat.

M-a privit de parcă tocmai l-aş fi scuipat.

— Danielle? Căţeaua aia? Nu mai e soţia mea de douăzeci şi cinci de ani. A divorţat de mine.

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Mie nu. Mai bine să locuieşti într-un ţinut pustiu, decât cu o femeie certăreaţă şi care îşi iese din fire. Proverbe 21:19.

— OK. Presupun că are sens, am spus, încercând să mă-ntorc la subiectul care mă interesa. Ei, dacă-mi aduc bine aminte, Danielle afirma, în mărturia ei, că a fost la lucru în noaptea când a fost ucisă Crystal. Aşa este?

— Da… Ce legătură are asta cu eliberarea lui Iverson din închisoare?

— Iar dumneavoastră aţi spus că aţi lucrat până târziu la atelier, corect?

A strâns din buze şi m-a studiat.

— Unde vrei s-ajungi?

— Încerc să înţeleg, atâta tot.

— Ce să-nţelegi?

Aici s-a făcut simţită lipsa unui plan, modul în care o singură clapă dezacordată a pianului îşi trâmbiţează prezenţa. Voiam să fiu subtil. Voiam să fiu ingenios. Voiam să-ntind o capcană care să-i smulgă lui Lockwood mărturisirea înainte de a-şi da seama ce s-a întâmplat. În schimb, am înghiţit dureros în sec şi mi-am azvârlit replica de parcă aş fi fost la aruncarea greutăţii.

— Încerc să înţeleg de ce-aţi minţit în privinţa celor întâmplate cu fiica

dumneavoastră vitregă.

— Ce dracu’? a răbufnit. Cine te cre…?

— Ştiu adevărul! am strigat eu.

Voiam să opresc orice protest înainte de a i se forma cuvintele în gât. Voiam să ştie că se terminase.

— Ştiu adevărul despre cele întâmplate cu Crystal.

— De ce…

Lockwood a strâns din dinţi şi s-a aplecat spre mine.

— Ceea ce s-a întâmplat cu Crystal a fost mânia lui Dumnezeu. A atras-o asupra ei. A lovit cu palma în masă înainte de a adăuga: „Iar pe fruntea ei e scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama curvelor şi a urâciunilor pământului.”[33]

Aş fi vrut să continui cearta, dar răbufnirea care i-a adus pe buze versetul din Biblie m-a derutat. Probabil rostea cuvintele pe care şi le spunea de ani de zile, ca să-şi uşureze povara sentimentului de vinovăţie. Înainte de a apuca să-mi corectez atitudinea, s-a întors spre mine cu ochii în flăcări:

— Cine eşti?

Mi-am dus mâna la buzunarul din spate şi am scos o copie a paginilor de jurnal. Am aşezat-o în faţa lui Doug Lockwood cu versiunea cifrată deasupra.

— L-au condamnat pe Carl Iverson fiindcă au crezut că însemnările astea din jurnalul lui Crystal sunt despre el. Ţineţi minte cifrul, numerele din jurnal?

S-a uitat la foaia din faţa lui, apoi la mine, apoi din nou la foaie. Pe urmă i-am arătat versiunea descifrată, cea care spunea că el o silise pe Crystal să facă sex. În timp ce citea, mâinile au început să-i tremure. Am văzut cum s-a albit la faţă, cum i s-au bulbucat ochii, zvâcnindu-i.

— De unde-ai luat astea? m-a întrebat.

— Am spart cifrul. Ştiu că scria despre dumneavoastră. Aţi fost bărbatul care-a obligat-o să facă toate astea. V-aţi violat fiica vitregă. Ştiu c-aţi făcut-o. Am vrut doar să vă ofer ocazia să explicaţi de ce, înainte de a mă duce la poliţie.

Un gând i-a trecut prin minte şi s-a uitat la mine cu un amestec de spaimă şi înţelegere.

— Nu… Pur şi simplu nu înţelegi…

A întins mâna către mijlocul mesei şi a luat sticla de Jack Daniels. M-am încordat, aşteptându-mă s-o arunce în mine şi pregătindu-mă să parez lovitura şi să ripostez. Dar el s-a mulţumit să scoată dopul şi să soarbă prelung din

whisky, iar mâna lui tremura când s-a şters la gură cu dosul mânecii.

Atinsesem un punct sensibil. Cuvintele mele îl aruncaseră în corzi, aşa că m-am hotărât să forţez.

— V-aţi lăsat ADN-ul pe unghia ei.

— Nu înţelegi, a repetat.

— Vreau să înţeleg, am subliniat. De-aia am venit aici. Spuneţi-mi de ce.

A luat încă o înghiţitură zdravănă din sticlă, şi-a şters urmele de salivă din colţurile gurii şi s-a uitat în jos, la jurnal. Pe urmă a vorbit cu voce joasă, tremurătoare, rostind cuvintele monoton şi maşinal, de parcă ar fi dat glas unor gânduri menite să rămână doar pentru el.

— Dragostea dintre părinte şi copil e biblică. Şi tu vii aici, după tot acest timp…

Şi-a masat tâmplele, apăsându-le cu putere, de parcă frecarea lor l-ar fi putut scăpa de gândurile şi de vocile care nu-i dădeau linişte.

— E timpul să îndreptăm asta, a spus.

Iar eu am uns şinele, aşa cum o văzusem pe Lila făcând ca să scoată informaţii de la Andrew Fisher.

— Înţeleg. Chiar înţeleg. Nu sunteţi un monstru. Lucrurile au scăpat pur şi simplu de sub control.

— Oamenii nu înţeleg dragostea, a zis el, ca şi cum eu n-aş mai fi fost în cameră. Nu înţeleg că răsplata dată unui om de Dumnezeu sunt copiii lui.

S-a uitat la mine, căutând în ochii mei ceva care să sugereze că îl înţeleg – şi n-a găsit nimic. A sorbit iarăşi din sticlă şi a început să respire greu, dându-şi ochii peste cap în spatele pleoapelor pe care cu greu le mai putea ţine deschise. M-am gândit c-ar fi putut să leşine. Însă pe urma a închis ochii şi a vorbit din nou, de data asta de parcă se-ntindea şi trăgea cuvintele dintr-o cavernă adâncă şi întunecată a trupului său, apoi acestea i se prelingeau încet, vâscoase, groase, ca magma veche.

— Nu-mi înţeleg propriile acţiuni, a şoptit. Pentru că nu fac ceea ce vreau… ci fac exact ceea ce detest să fac.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. I s-au albit încheieturile degetelor când a strâns gâtul sticlei de whisky, agăţându-se de ea ca de un colac de salvare.

Era pe punctul să mărturisească, simţeam asta. M-am uitat cu atenţie în jos, la reportofonul din buzunarul cămăşii mele, ca să mă asigur că nimic nu acoperea microfonul. Trebuia să-i înregistrez, rostite de el însuşi, cuvintele prin care recunoştea ceea ce făcuse.

Mi-am ridicat privirea la timp ca să văd sticla de whisky înainte de a mi se

sparge în tâmplă. Lovitura m-a azvârlit din scaun, m-am rotit în cădere şi m-am izbit cu capul de perete. Instinctul mi-a spus să fug spre uşa din faţă, dar podeaua casei lui Lockwood a început să se onduleze ca un tirbuşon. Din cauza echilibrului meu precar, m-am împleticit spre dreapta şi m-am prăbuşit peste televizor. Vedeam uşa din faţă în capătul unui tunel lung, întunecat. M-am luptat cu camera care se rotea ca s-ajung acolo.

Lockwood m-a pocnit în spate cu o tigaie sau cu un scaun – cu ceva tare – trântindu-mă la podea, la mică distanţă de uşă. Am făcut o ultimă fandare, care mi-a sleit ultimele puteri. Am simţit mânerul uşii în mână şi am deschis-o. Pe urmă, o altă lovitură m-a nimerit în moalele capului. M-am împleticit pe verandă şi am aterizat în iarba înaltă până la genunchi, iar întunericul m-a înghiţit de parcă aş fi căzut într-un puţ. Am plutit în întunericul acela, văzând deasupra un cerculeţ de lumină. Am înotat către el, luptându-mă cu abisul care mă trăgea în jos şi străduindu-mă să-mi recapăt cunoştinţa. Odată ce-am atins lumina, aerul rece de decembrie mi-a umplut din nou plămânii şi am simţit pe obraz iarba îngheţată. Respiram. Durerea din moalele capului îmi străpungea ochii şi pe gât mi se scurgea un firicel de sânge cald.

Unde dispăruse Lockwood?

Braţele mele erau pietre; membre inutile, proptite nefiresc de-o parte şi de alta a corpului meu. Mi-am concentrat toată energia, toată partea conştientă a minţii, asupra degetelor, îmi doream să pot să le mişc, apoi am trecut la încheieturile mâinilor, la coate şi la umeri. Mi-am tras braţele sub mine, mi-am pus palmele pe pământul rece şi mi-am săltat faţa şi pieptul din buruieni. Am auzit o mişcare în spatele meu, în jurul meu, sunetul ierbii care se freca de materialul unor blugi, dar nu puteam să văd nimic, aveam privirea înceţoşată.

Am simţit o bandă, ca o centură de pânză groasă, înfăşurându-mi-se în jurul gâtului, strângându-se din ce în ce mai tare, tăindu-mi răsuflarea. Am încercat să mă împing în sus, să mă ridic în genunchi, dar loviturile în cap deconectaseră ceva. Corpul meu îmi ignora comenzile. Mi-am întins mâinile la spate, am simţit încheieturile degetelor lui încordându-se, strângând cu disperare în timp ce trăgea de capetele centurii. Nu puteam să respir. Puţina putere care-mi mai rămăsese mi s-a scurs din trup. M-am simţit căzând din nou în puţ, întorcându-mă în întunericul fără sfârşit.

În timp ce mă înmuiam cu totul, prin minte mi-a trecut fulgerător o senzaţie de dezgust, de scârbă faţă de naivitatea mea, scârbă fiindcă nu prevăzusem ce avea să urmeze când Lockwood strângea gâtul sticlei cu atâta putere, scârbă

fiindcă aveam să-mi sfârşesc viaţa în tăcere, brusc, zăcând cu faţa în jos în iarba îngheţată. Îl lăsasem pe bătrânul ăla – pe pedofilul ăla îmbibat cu whisky – să mă înfrângă.

Capitolul 34

Am revenit la viaţă printr-un vis.

Stăteam singur în mijlocul unei plantaţii lăsate în paragină, iar un vânt rece îmi biciuia trupul. Pe deasupra capului meu treceau nori negri, învolburându-se cu o furie înăbuşită, răsucindu-se şi devenind o tornadă, pregătindu-se să coboare spre pământ ca să mă absoarbă. Fiindcă am rămas locului, înfruntând ameninţarea cu hotărâre, norii s-au spart şi fărâmele lor minuscule au prins să coboare, să plonjeze către mine, mărindu-se, le-au încolţit aripi şi ciocuri, şi ochi, şi au devenit păsări negre. S-au năpustit într-o învălmăşeală ostilă, mi-au aterizat pe partea stângă a corpului şi au început să ciugulească din braţul, şoldul şi din coapsa mea, şi din partea stângă a feţei. Le-am alungat şi am luat-o la fugă pe câmp, dar nimic nu le putea împiedica să mă atace, smulgându-mi carnea de pe trup.

Atunci am simţit lumea tresăltând. Păsările dispăruseră; câmpul dispăruse. M-am străduit să dau sens noii mele realităţi, însă ochii mei vedeau doar întuneric, iar urechile auzeau doar motorul maşinii şi tânguirea cauciucurilor pe pavaj. În cap îmi zvâcnea o durere şi toată partea stângă a corpului mă ardea, de parcă m-ar fi răzuit cineva de solzi, ca pe un peşte. Aveam senzaţia că interiorul gâtului îmi fusese dat pe o râzătoare boantă.

Când s-a înteţit durerea, mi-a revenit memoria, amintindu-mi de sticla de whisky spartă în capul meu, de centura care mi se strânsese în jurul gâtului, de duhoarea mizeriei individului ăluia pătrunzându-mi în nări. Fusesem strâns grămadă într-o poziţie fetală şi îndesat într-un loc rece, întunecat şi neîncălzit. Aveam braţul stâng prins sub trup, dar îmi puteam mişca degetele mâinii drepte, simţeam cum îmi tresar şi îmi ating blugii. Mi-am pipăit coapsa. Pe urmă mi-am trecut mâna peste şold şi peste materialul subţire al cămăşii care-mi acoperea pieptul, căutându-mi reportofonul. Dispăruse. Am întins mâna spre podeaua de sub mine şi am atins pluşul unei mochete, ud, îngheţat, muşcându-mi pielea de pe partea stângă a corpului; păsările negre din vis. Cunoşteam mocheta aceea. Era cea din portbagajul meu, în permanenţă udă din pricina apei împroşcate prin găurile ruginite dintre portbagaj şi pasajul roţii.

Isuse Cristoase, mi-am spus în gând. Eram în portbagajul maşinii mele – fără haină, fără pantofi, cu partea stângă a blugilor şi a cămăşii ude leoarcă de apa rece ca gheaţa împroşcată de pe drum – şi ne mişcăm de parcă ne-am fi

luat la întrecere cu iadul. M-a cuprins un tremur incontrolabil. Aveam muşchii fălcilor încleştaţi cu atâta putere, încât mă temeam să nu mi se spargă dinţii. Am vrut să mă rostogolesc pe spate, ca să-mi dezmorţesc oarecum partea stângă, dar n-am putut. Ceva îmi bloca genunchii. Mi-am întins mâna în jos cu prudenţă, sondând întunericul cu degete tremurătoare, fragile, şi am atins suprafaţa aspră a unui bolţar sprijinit de genunchiul meu. Am întins mâna mai jos şi am dat de un al doilea bolţar, legat de primul cu un lanţ lung. Am urmărit lanţul, care mi se răsucea printre gambe, până la glezne, pe care le încercuia de două ori, fiind fixat cu un cârlig.

Bolţari legaţi de gleznele mele. N-avea sens, cel puţin nu la început. Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi limpezesc mintea. Nu aveam mâinile legate, nici bandă adezivă peste gură, dar gleznele îmi erau prinse de bolţari. Probabil mă credea deja mort. Era singura explicaţie logică. Pentru el, eram un cadavru pe care-l ducea să-l arunce undeva, în apă, într-un lac sau într-un râu.

O spaimă imensă m-a prins în gheare, înăbuşindu-mi gândurile sub o panică deplină. Trupul îmi tremura de groază şi de frig. Voia să mă omoare. Credea că mă omorâse deja. O mică scânteie de înţelegere a realităţii a ajuns la mine, liniştindu-mi tremurul trupului. Mă credea mort. Un mort nu opune rezistenţă; nu poate fugi; nu poate da peste cap cele mai bune planuri ale şoarecilor şi oamenilor[34]. Iar maşina era a mea. Lockwood făcuse greşeala de a intra pe terenul meu: mă descurcam în portbagajul ăla cu ochii închişi.

Mi-am adus aminte de micile plăci de plastic, de mărimea unei cărţi în format de buzunar, care-mi acopereau lămpile din spate în partea dinspre interior. Cu un an în urmă, îmi înlocuisem ambele becuri de semnalizare. Am bâjbâit vreo două secunde prin întuneric înainte de a găsi clema care-mi permitea să scot placa de pe lampa din dreapta. Cu o răsucire rapidă, am făcut becul să iasă din suport, ceea ce a inundat portbagajul cu o lumină dumnezeiască.

Am strâns becul în palme, lăsând căldura lui să alunge frigul de gheaţă din încheieturile degetelor mele. Mi-am răsucit trupul ca s-ajung la lampa din stânga, având grijă să nu mă mişc prea brusc şi să nu fac vreun zgomot care să-i dea lui Douglas Lockwood de veste că încărcătura lui e încă vie. Am scos şi de data asta plăcuţa şi becul, lăsând maşina fără lumini în spate şi făcând în portbagaj lumină ca ziua.

Lanţul din jurul gleznelor era fixat cu un singur cârlig. Probabil că Lockwood îşi adunase toate puterile ca să-l prindă atât de strâns. M-am

străduit să scot cârligul, cu degetele îngheţate care-mi stăteau curbate ca o gheară de parcă le-ar fi schilodit artrita şi cu degetul mare la fel de inutil ca petala unei flori. Am luat din nou becul, l-am strâns în pumn, simţindu-i arsura şi revărsarea luminii de un alb fierbinte pe pielea mea îngheţată. Am mai încercat o dată, şi încă o dată, să desfac lanţul, dar n-am reuşit să scot cârligul. Îmi trebuia o unealtă.

N-aveam prea multe, dar cu jaful meu de maşină, care se strica des, ţineam în portbagaj absolut toate uneltele de care dispuneam: două şurubelniţe, o cheie reglabilă mică, un patent, o rolă de bandă izolatoare şi un spray lubrifiant WD-40, înfăşurate laolaltă într-un prosop îmbibat de unsoare. Cu mâna dreaptă, pe care o simţeam atât de slăbită, am înşfăcat o şurubelniţă, i-am înţepenit capul între cârlig şi veriga lanţului, apoi am mişcat-o în sus şi-n jos şi am împins-o, făcând-o să înainteze milimetru cu milimetru. Odată ce a muşcat destul de mult din lanţ ca să mă pot folosi de efectul de pârghie, am împins mânerul în sus, silind veriga să se îndepărteze de cârlig. Lanţul a căzut pe podea cu un zgomot care a părut să reverbereze în micul spaţiu închis al portbagajului. Mi-am muşcat buzele când sângele mi s-a întors în picioarele îngheţate năvălind brusc, atât de dureros, încât aş fi vrut să ţip. Mi-am ţinut respiraţia câteva secunde, aşteptând reacţia lui Lockwood. Am auzit, ca un murmur vag, muzica revărsată din aparatul de radio din maşină. Lockwood continua să conducă.

De când scosesem lămpile de poziţie din suporturile lor trecuseră cel puţin zece minute. Dacă prin zonă ar fi fost vreun poliţist, ar fi oprit deja maşina. Virajele şi curbele erau mai strânse decât cele de pe autostradă şi denivelările peste care dădeam din când în când sugerau că ne aflam pe o şosea districtuală dintr-o regiune izolată, pe care circulau puţine maşini, mai ales când se ştia că se apropie viscolul.

Mi-am trecut opţiunile în revistă. Puteam aştepta să ne tragă un poliţist pe dreapta, dar şansele erau foarte mici. Puteam aştepta s-ajungă Lockwood la destinaţie, să deschidă portbagajul şi să mă găsească viu şi furios, însă până atunci aş fi putut să mor de frig. Sau puteam să fug. În clipa aceea mi-a trecut prin cap că portbagajele sunt concepute astfel încât să nu lase oamenii înăuntru, nu să-i ţină captivi. Am studiat capota şi am descoperit trei şuruburi hexagonale care fixau încuietoarea. Am zâmbit printre dinţii încleştaţi.

Am căutat printre unelte şi am înşfăcat cheia reglabilă. Mânerul ei rece îmi ardea mâna de parcă ar fi fost din gheaţă carbonică. Am înfăşurat-o în prosopul unsuros şi am încercat s-o ajustez, răsucind şurubul melc. Degetele

refuzau să mi se mişte. Mi-am îndesat degetul mare al mâinii drepte în gură, ca să-i încălzesc încheietura. Încercam să-mi încălzesc şi mâna stângă, ţinându-mi-o strâns pe far.

Maşina a încetinit şi s-a oprit. Am strâns cheia în mâna dreaptă, pregătindu-mă să sar din portbagaj. Aveam să-l iau pe Lockwood prin surprindere şi să-l omor. Însă Accordul s-a pus din nou în mişcare, a virat la dreapta şi a accelerat până la o viteză extrem de mare.

Am încercat din nou să urnesc şurubul melc. S-a învârtit, apropiind fălcile cheii până ce s-au închis pe primul şurub hexagonal. Ţineam cheia între palme, pentru că aveam degetele curbate şi slăbite de frig. A fost nevoie să-mi concentrez efortul ca un copil care face un lucru cu mult peste puterile sale. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât până şi simpla aliniere a capului şurubului cu cheia a durat o veşnicie.

Până am reuşit să scot al treilea şurub mă oprisem din tremurat. Nu ştiam dacă asta se datora efortului şi concentrării, sau dacă intram într-un nou stadiu al hipotermiei. Când a căzut ultimul şurub, capota s-a săltat puţin. Acum nu mă mai împiedica să deschid portbagajul decât un cablu care conecta încuietoarea cu maneta de deschidere de lângă scaunul şoferului, dar puteam să-l desprind uşor, cu patentul, dintr-o singură smucitură.

Am împins capota câţiva centimetri în sus şi lumina din portbagaj s-a aprins. M-am grăbit să-nchid capota. Uitasem de lumina aia. Am aşteptat să văd dacă greşeala mea atrăsese atenţia lui Lockwood, dar el n-a schimbat viteza maşinii. Am scos becul, am acoperit becurile farurilor din spate şi am deschis din nou portbagajul. Şoseaua se derula sub mine cu vreo nouăzeci şi cinci de kilometri la oră, dispărând într-un întuneric neîntrerupt nici de farurile altei maşini, nici de ferestrele vreunei case, nici de strălucirea luminilor vreunui oraş.

Am început din nou să tremur şi-am simţit cum mi se încordează muşchii gambelor, ai braţelor şi ai spatelui. Trebuia să trec la acţiune, sau aveam să fiu curând prea îngheţat ca să mai pot face ceva – în afară de a muri. Am rupt prosopul unsuros în trei bucăţi egale, am împăturit două, dându-le forma unor dreptunghiuri cam de mărimea tălpilor mele şi, mişcându-mă cu grijă, mi le-am prins de tălpi cu bandă adezivă, pe care-am înfăşurat-o de mai multe ori, ca să-mi încropesc un soi de pantofi. Pe a treia am înfăşurat-o în jurul mânerului cheii reglabile, în chip de tampon destul de mare ca să-nfunde ţeava de eşapament. Am rupt fără zgomot încă o bucată de bandă, cam de un metru lungime, şi i-am legat un capăt de gaura rămasă după ce scosesem

încuietoarea portbagajului. Am pus becurile lămpilor de poziţie la loc, ca să nu se reverse nicio lumină din portbagaj când aveam să-l deschid. Pe urmă am tăiat cu patentul cablul de deschidere al portbagajului, pe care continuam să-l ţin închis cu ajutorul benzii. Mi-am verificat trapa de ieşire, împingând capota în sus cu o mână şi trăgând-o înapoi cu banda din mâna cealaltă. Era timpul să evadez.

Am lăsat banda într-o poziţie destul de lejeră astfel încât capota să se salte cu vreo treizeci de centimetri, într-o poziţie care-mi permitea să-mi scot cu uşurinţă umerii prin deschidere, dar care speram să nu atragă atenţia lui Lockwood. M-am lăsat s-alunec cu capul în jos în afara maşinii, ţinându-mi capota lipită de spate cu ajutorul bucăţii de bandă adezivă din mâna dreaptă şi având în mâna stângă cheia înfăşurată în prosop. Aerul îngheţat mi-a tăiat răsuflarea.

Am împins cheia în ţeava de eşapament adunându-mi toate puterile, şi cârpa a oprit scurgerea monoxidului de carbon, l-a trimis înapoi, în galerii şi în cilindri. Am împins tamponul, ţinând piept presiunii gazului, până când motorul a scuipat, a tuşit de două ori, apoi a murit, iar maşina s-a îndreptat fără zgomot spre acostament. Când a încetinit suficient, am sărit din portbagaj şi am rupt-o la fugă spre pădurea de pe marginea drumului, cu toată viteza de care eram în stare în pantofii mei din bandă izolantă.

Când am ajuns lângă lizieră, am auzit portiera maşinii închizându-se cu un pocnet. Am continuat să alerg. Crengile îmi sfâşiau pielea de pe braţe. După alţi câţiva paşi, l-am auzit pe Lockwood zbierând ceva neinteligibil. Nu i-am înţeles cuvintele, dar i-am înţeles furia. După încă vreo doi metri, am auzit primul foc de armă.

Capitolul 35

Până atunci nu mai încercase nimeni să mă împuşte. Şi, având în vedere tot ce mi se-ntâmplase în acea noapte – strangulat până la pierderea cunoştinţei, înlănţuit de bolţari şi aproape îngheţat de moarte în portbagaj – nu-mi trecuse nicidecum prin minte că lucrurile s-ar fi putut înrăutăţi. Mi-am lăsat capul în jos şi-am început să alerg în zigzag, repezindu-mă orbeşte printre copaci. Primul glonţ a sfredelit scoarţa unui pin banesian, la vreo zece metri în dreapta mea; alte două au despicat aerul rece al nopţii deasupra capului meu. M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Douglas Lockwood în lumina lămpilor de poziţie, cu braţul drept ridicat, îndreptând o puşcă în direcţia mea. Înainte de a apuca să-mi fac griji de teama altor gloanţe, pământul mi-a dispărut de sub picioare şi m-am rostogolit într-o ravenă. Crengi uscate şi tufişuri mi-au sfâşiat pielea îngheţată. M-am ridicat, prinzându-mă de o creangă de mesteacăn ca să nu-mi pierd echilibrul şi ascultând cu atenţie, în timp ce un alt foc de armă mi-a trimis un glonţ cu mult pe deasupra capului.

Apoi s-a lăsat tăcerea.

Stând drept, puteam să văd peste peretele uşor înclinat al ravenei. Maşina mea se afla la vreo cincizeci de metri distanţă, iar faza lungă a farurilor aşternea un con de lumină pe şosea. Lockwood şi-a îndreptat arma către locul în care auzise că mă prăbuşisem în ravenă, neştiind unde dispărusem. Aştepta un alt zgomot, ruperea unei crengi uscate sau foşnetul frunzelor moarte, ca să poată ţinti mai bine. Asculta; dar am rămas neclintit, iarăşi tremurând violent, fiindcă mă oprisem din alergat şi mi se făcuse frig. Lockwood a aruncat o privire în spatele maşinii mele, s-a aplecat, a scos cheia din ţeava de eşapament şi a azvârlit-o în pădure.

S-a îndreptat către portiera şoferului. Odată ce scosese dopul din ţeava de eşapament, motorul avea să pornească. La lumina farurilor putea să vadă totul în jurul lui. M-am grăbit să ies din ravenă şi am început din nou să alerg. M-am afundat tot mai mult în pădure, ocolind ceea ce puteam ocoli şi lăsându-mă zgâriat şi plesnit de crengi pe care nu le zăream. Până când a terminat Lockwood de întors maşina, pusesem între noi o sută de metri de pădure deasă. Lumina farurilor se strecura greu printre copacii foarte apropiaţi. Am alunecat în josul unei movile scunde şi luminile au dispărut dincolo de orizont.

Lockwood avea să mă caute prin pădure – cel puţin eu aşa aş fi făcut. Nu-şi

putea permite să mă lase în viaţă. Nu mă putea lăsa să mă-ntorc în lumea civilizată şi să povestesc ce ştiam. Am continuat să înaintez, iar durerea pornită din degetele picioarelor mă săgeta la fiecare pas. Ochii mi se obişnuiseră deja destul de mult cu întunericul ca să ocolesc copacii prăvăliţi şi crengile căzute în calea mea. M-am oprit să-mi trag răsuflarea, cu urechile ciulite ca să-mi dau seama dacă se aud paşi. N-am auzit nimic. Lockwood trebuia să fie pe-acolo, pe undeva. Tot încordându-mi auzul, m-a cuprins ameţeala şi gândurile şi-au pierdut coerenţa şi agerimea. Ceva nu era în ordine. Am încercat să mă prind de un pom tânăr şi mâna a refuzat să-mi asculte comanda. Am căzut.

Îmi simţeam pielea fierbinte. Învăţasem la şcoală despre asta. Ce era? Da, exact. Înainte de moartea prin hipotermie, oamenii îşi simt pielea fierbinte şi încep să se dezbrace. Eram pe moarte? Trebuia să mă mişc, să nu încetez să mă mişc, să-mi pun sângele în circulaţie. Trebuia să mă ridic. Am împins în pământ cu coatele şi m-am ridicat în genunchi. Nu-i mai simţeam, pielea mea nu mai simţea pământul îngheţat. Sunt pe moarte? Nu. N-o să permit asta.

Picioarele îmi tremurau ca ale unui mânz abia născut, însă m-am ridicat. În ce parte alergasem? Nu-mi aduceam aminte. Toate direcţiile mi se păreau la fel de străine şi la fel de rău prevestitoare. Trebuia să mă mişc – sau muream. Vântul îmi suflase din spate, nu-i aşa? Am ales o direcţie şi am început să merg. Vântul rece mă împingea dinapoi. Din câte ştiam, s-ar fi putut să mă întorc la Lockwood. N-avea importanţă. Preferam să mor împuşcat decât să mor îngheţat de frig.

N-am văzut terenul coborând din nou brusc şi am căzut în josul unei pante abrupte, ricoşând ca un sac de iută îndesat cu cartofi, ca să aterizez în mijlocul unei cărări pentru căruţe, cu două urme paralele de pământ dezgolit lăsate de cauciucuri. La vederea lor, m-am simţit plin de hotărâre. M-am ridicat şi, împleticindu-mă, cu genunchii îndoindu-mi-se, tremurându-mi şi ameninţând să cedeze la fiecare pas, am pornit la întâmplare în direcţia spre care mă nimerisem cu faţa. Când credeam că trupul meu îşi atinsese limitele, ajuns în punctul în care tot ce mai puteam face era să mă prăbuşesc cu faţa în jos, am zărit o scânteiere reflectându-se la vreo doi metri în faţa mea. Am clipit ca să-mi limpezesc vederea. Creierul meu confuz ar fi putut să-şi bată joc de mine pentru o ultimă dată. Aşa credeam. Dar scânteierea a apărut iarăşi. O rază firavă de lună străpungea norii şi ajungea pe pământ ca o săgeată bine ţintită, pentru a ricoşa de geamul murdar al unei cabane de vânătoare; promisiunea unui adăpost, poate şi a unei pături sau – cu atât mai

bine – a unei sobe.

Mi-am găsit o rezervă de putere pe care nu ştiusem c-o aveam, o ultimă suflare a vieţii, şi mi-am târât picioarele pe urma lăsată de căruţe. Cabana avea o uşă de metal, încuiată, însă fereastra de lângă ea era uşor de spart. Am găsit o piatră, dar degetele mele deveniseră cioturi nefolositoare la capetele braţelor, aşa că am ridicat-o folosindu-mă de încheieturile mâinilor şi de antebraţe. Am aruncat-o şi am spart un mic colţ al ferestrei. Mi-am strecurat braţul prin gaură şi l-am întins înăuntru, încercând să apuc mânerul uşii destul de ferm ca să-l pot roti. Mâna mi s-a lovit de el, neputincioasă. Eram atât de aproape de salvare, dar, dacă nu reuşeam să intru, nu însemna nimic.

M-a cuprins din nou ameţeala. Piciorul drept mi-a cedat brusc şi m-am izbit de cabană, în timp ce piciorul meu stâng se străduia să mă păstreze în poziţie verticală. Mi-am înclinat capul pe spate şi am izbit geamul cu fruntea, făcându-l ţăndări, iar cioburile au căzut în cascadă pe podea. Am lovit cu coatele, îndepărtând din ramă bucăţile de sticlă rămase, m-am întins prin deschidere şi m-am prăbuşit pe podea. Cioburile mi s-au înfipt în burtă şi mi-au sfâşiat pielea în cădere.

M-am târât apoi pe coate şi pe genunchi, făcând inventarul noii mele locuinţe, în măsura în care mi-o îngăduia lumina palidă a lunii: o chiuvetă, o masă pliantă cu patru scaune, o canapea şi… o sobă cu lemne. Lozul cel mare! Vânătorii lăsaseră lângă ea o mică stivă de lemn de pin bancsian şi, pe lângă asta, am găsit un ziar vechi şi o cutie de tablă de dimensiunile dozelor de suc, în care erau două chibrituri lungi. Mi-am strecurat unul între degetele diforme şi l-am izbit de lateralul sobei de fontă. Din cauza tremurului mâinii, am lovit capul chibritului de sobă cu atâta forţă încât băţul s-a rupt în două şi partea cu măciulia a căzut în întuneric.

— F.. F… f… futu-i!

Era primul cuvânt pe care-l articulam cu glas tare de când fusesem pocnit cu sticla de whisky. Sunetul a ieşit zgâriindu-mi puternic gâtlejul îndurerat.

Mi-am pus al doilea chibrit în mâna stângă, apăsându-mi încheietura peste abdomen ca să-i împiedic tremurul. Am lipit capul chibritului de metalul sobei, apoi am zvâcnit din tot trupul, izbind măciulia de sobă suficient de tare ca să se aprindă fără să se rupă. Am răsucit chibritul pe-o parte şi m-am uitat cum creşte flacăra. Am aprins un colţ de ziar, şi focul a lins hârtia uscată, urcând repede către mâna mea şi hrănindu-mă cu căldura lui; iar eu am consumat-o cu lăcomia săracului.

Când lumina ziarului aprins a umplut încăperea, am descoperit, lângă stiva

de lemne, fâşii de scoarţă de pin. În scurt timp, aveam un foc investit cu puterea lemnului. De la scoarţă s-au aprins crengile; de la crengi s-au aprins buştenii; în câteva minute, m-am văzut în faţa unui foc viguros şi am început să-mi rotesc trupul, lăsându-mi fiecare parte să se încălzească până la graniţa cu durerea, înainte de a mă roti iarăşi.

În timp ce mă învârteam pe frigarea mea imaginară şi mi se încălzea pielea, toate simţurile mi-au revenit la viaţă şi numeroasele tăieturi de pe trupul meu au căpătat glas. Mi-am scos cioburi de sticlă din pielea burţii. Într-o zgârietură deosebit de mare, de pe umăr, încă mai aveam înfipte ace de pin. Pe pielea gâtului, acolo unde mă strânsese centura lui Lockwood, lăsându-mă fără aer, un memento usturător îmi spunea cât de aproape de moarte fusesem. Mi-am desfăşurat banda izolatoare din jurul labelor picioarelor şi sângele mi s-a întors, muşcător, în capilarele şi în crăpăturile degetelor, dându-mi senzaţia că au luat foc. Mi-am frecat muşchii gambelor, ai pieptului şi ai obrajilor, care, chinuiţi de crampe după atâta tremurat, încă mă mai junghiau, parcă străpunşi de piroane.

Imediat ce mi s-au dezgheţat încheieturile destul de mult ca să pot sta în picioare, m-am dus la fereastră, cu vătraiul în mână, cu ochii larg deschişi şi cu urechile ciulite în căutarea lui Douglas Lockwood. Vântul care-mi suflase în spate cât alergasem printre copaci căpătase între timp forţa unei vijelii. Suna ameninţător, dar era un noroc neaşteptat, fiindcă îndepărta mirosul fumului de urmăritorul meu. N-am văzut nici urmă de Lockwood. Nici n-am auzit paşi. Avea o armă de foc, dar nu putea să tragă în ceea ce nu găsea. Am îngrămădit draperia în golul ferestrei, încercând să mă asigur că o acoperă în întregime, împiedicând lumina focului să se reverse în exterior. Am ascultat şi am aşteptat. Dacă Lockwood voia să mă ucidă, aveam să-l fac să intre în cabană. De data asta eram pregătit pentru el, îl aştepta o luptă cruntă.

Am stat ghemuit lângă fereastră mai bine de o oră, încordându-mă ca să aud paşi sau să văd ţeava unei arme împungând draperia acolo unde spărsesem geamul. Iar după ora aceea am început să cred că n-o să-mi dea de urmă în cabana de vânătoare. Tot uitându-mă pe fereastră ca să nu-mi scape niciun semn al apropierii lui Lockwood, am văzut dezlănţuindu-se viscolul anunţat de meteorologi. Fulgi cât bezelele cădeau pieziş, purtaţi de vânt, reducând vizibilitatea aproape la zero. Lockwood nu mai avea cum să mă găsească. Nu era destul de nebun ca să rămână în pădure în toiul viscolului. Am îndesat o pernă de pe canapea în rama ferestrei, ca să astup cât mai bine gaura şi am renunţat la veghe.

Mi-am rotit privirea prin cabana acum luminată de un minunat foc dogoritor şi am văzut că era o singură încăpere de dimensiunile unui vagon de marfă – fără baie, fără electricitate, fără telefon. O salopetă de pescuit atârna de un cui din perete, lângă chiuvetă. Am plecat de lângă fereastra spartă, mi-am scos blugii, uzi şi îngheţaţi şi, după ce m-am îmbrăcat cu salopeta, i-am agăţat deasupra sobei, în capătul unei cozi de mătură. Într-un dulap am găsit două prosoape mari şi un cuţit de filetat. Mi-am scos cămaşa, am atârnat-o lângă blugi, iar prosoapele mi le-am pus pe umeri, ca pe un şal. Am luat cuţitul, i-am atins cu degetul mare muchia tăioasă ca briciul şi l-am înfipt în întuneric, omorându-l pe Lockwood iarăşi şi iarăşi în mintea mea. Aveam haine, căldură, o canapea şi un acoperiş. Mă simţeam ca un rege. Eram convins că scăpasem. Mă credeam la adăpost de nebunul care scuipase versete din Biblie chiar înainte de a încerca să mă omoare. Totuşi, când m-am întins pe canapea, am strâns cuţitul într-o mână şi vătraiul în cealaltă,aşteptându-mă la încă o luptă.

Capitolul 36

În noaptea aceea am dormit de parcă aş fi fost pe marginea prăpastiei. Fiecare trosnet al focului mă trezea dintr-un somn agitat şi mă trimitea la fereastră, să mă uit în pădure, după semne care să indice prezenţa lui Lockwood. În zorii zilei următoare, viscolul a rămas la apogeu, cu vântul biciuind zăpada într-un zid de un alb orbitor, care ar fi făcut şi un câine de sanie să dea înapoi. Când s-a luminat de ziuă, am ieşit în zăpada de treizeci de centimetri înălţime să caut o pompă de apă. Coliba avea chiuvetă cu scurgere, dar nu şi robinet. N-am găsit nicio pompă, aşa că am topit zăpadă într-o tigaie, pe sobă. Lemnele ajungeau pentru două zile şi, atâta timp cât puteam face focul, aveam să supravieţuiesc.

Mi-am îmbrăcat din nou blugii şi cămaşa, care se uscaseră peste noapte, şi mi-am petrecut dimineaţa inspectând cabana la lumina zilei. Vânătorii aveau foarte puţine provizii. Am găsit o conservă cu tocană de vită trecută de ceva timp de data expirării, o cutie cu spaghete şi câteva mirodenii – îndeajuns ca să mă hrănească până avea să înceteze viscolul.

Pentru drumul până la marginea pădurii aveam nevoie de o haină, aşa că am adunat tot ce-am găsit util şi m-am pus pe treabă. Mi-am făcut mâneci din cele două prosoape, dându-le forma unor tuburi şi le-am cusut cu fir de pescuit, folosind drept ac un cârlig de pescuit aplatizat. Fiecare prosop folosit drept mânecă îmi ajungea de la încheietura mâinii până la piept, unde le-am cusut unul de altul, lăsând o gaură în formă de guler pentru cap. Mi-am pus din nou salopeta de pescuit, trecându-i bretelele peste prosoape, ca să ţină mânecile la locul lor. Pe urmă am umblat prin cameră, întinzându-mă şi verificându-mi opera de croitor, mândru de creativitatea mea. Prima parte a hainei era gata.

Pe la mijlocul dimineţii am fiert jumătate din spaghete şi le-am mâncat, adăugându-le un condiment bizar, alcătuit din curry, boia de ardei şi sare, apoi le-am ajutat să-mi alunece pe gât bând apă caldă. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată parte de o masă mai gustoasă. După prânz, am început să-mi croiesc restul hainei. Singura fereastră a cabanei era acoperită de o draperie groasă, cadrilată, al cărei model gen tablă de şah de un roşu strălucitor mă ducea cu gândul la feţele de masă de la restaurant. I-am făcut o gaură în mijloc, transformând-o în poncho. Pe urmă am tras afară umplutura de spumă a braţului canapelei şi mi-am făcut din ea o pălărie. Înainte de plecare, aveam

să-mi căptuşesc salopeta de pescuit cu bucăţi din tapiţeria canapelei şi să-mi leg pălăria şi ponchoul cu şnururile draperiei. La sfârşitul zilei, aveam o haină de călătorie pentru care aş fi fost invidiat de toţi membrii expediţiei Donner[35].

Când a început să apună, am verificat din nou starea vremii. Deşi continua să ningă, ninsoarea nu mai era atât de deasă şi de viscolită ca înainte. Am ieşit în zăpada până la genunchi şi mi-am dat seama că o să am nevoie de rachete de zăpadă. M-am gândit la asta în timpul cinei. Am mâncat tocana de vită, după ce am desfăcut conserva cu cuţitul şi am ţinut-o pe sobă până a dat în clocot.

După cină, m-am aşezat în lumina focului şi mi-am făcut rachete de zăpadă din şipci din lemn de pin de trei pe douăzeci de centimetri pe care le-am desprins de pe perete. Am folosit şnururi de nailon din măruntaiele canapelei ca să leg şipcile de cizmele salopetei de pescuit. Când am terminat, am zâmbit satisfăcut şi m-am ghemuit pe ceea ce mai rămăsese din canapea pentru a doua mea noapte de somn în cabană.

Dimineaţa, am fiert şi am mâncat restul spaghetelor, am tăiat tapiţeria canapelei în fâşii pe care mi le-am îndesat în salopeta de pescuit, drept căptuşeală, apoi mi-am pus ponchoul cadrilat şi pălăria. Am stins focul cu zăpadă, apoi, înainte de plecare, am folosit o bucată de lemn carbonizat ca să-i scriu proprietarului un mesaj pe masa pliantă.

„Scuze pentru dezastru. Cabana mi-a salvat viaţa. O să plătesc pagubele. Joe Talbert.”

În final, mi-am legat de şold cuţitul. Nu-mi puteam imagina că Lockwood m-ar mai fi aşteptat încă în pădure, dar nici să mă lovească cu sticla de whisky în cap nu mă aşteptasem. Mă voia mort. Avea nevoie să fiu mort. Îl puteam trimite la închisoare pentru că încercase să mă ucidă – dacă nu pentru uciderea lui Crystal Hagen. Dacă gândea la fel ca mine, era în pădure, ascuns ca la vânătoare – cu puşca în mâini – aşteptând să-i apar în vizor.

Capitolul 37

Deşi crescusem în Minnesota, unde mergi pe zăpadă aproape la fel de mult ca pe iarbă sau pe asfalt, nu mai purtasem niciodată rachete. Şi cu siguranţă nu unele făcute din şipci de pin. Am avut nevoie de ceva exerciţiu până ce am reuşit să mă obişnuiesc cu ele, afundându-mă la fiecare pas până la fluierul piciorului, ceea ce reprezenta o îmbunătăţire care-mi prindea bine faţă de truda mersului fără rachete, când zăpada mi-ar fi ajuns până la genunchi şi-aş fi fost pus într-o situaţie foarte dificilă. Am rupt două crengi dintr-un pom uscat şi le-am folosit drept beţe de schi, ca să-mi păstrez mai uşor echilibrul. Trebuia să mă concentrez la fiecare pas ca să mi-l sincronizez cu transferul greutăţii. După douăzeci de minute nu ajunsesem decât la vreo patru sute de metri distanţă de cabană, dar înaintarea anevoioasă nu mă îngrijora. Îmi era cald, vremea era calmă, iar în pădure nu părea să fie nici urmă de Douglas Lockwood. Şi, cu toate că ameninţarea morţii îmi tăia din buna dispoziţie, codrul acoperit de zăpadă era de o frumuseţe incredibilă.

Ştiam că, aşa cum orice firicel de apă curgătoare te conduce spre un râu, urmele de căruţă aveau să mă conducă spre un drum şi spre civilizaţie. După o oră de mers, în care am acoperit o distanţă mai mică decât sperasem, am găsit drumul. Nu era cu mult mai mult decât o întrerupere a pădurii – îngust, şerpuitor şi încă necurăţat de zăpadă – probabil un drum pietruit, de acces. Un soare bolnav de gălbinare, care-şi furişa razele printre norii de deasupra umărului meu stâng, mi-a dat de înţeles că drumul se întindea de la est către vest. Fiindcă atunci când am fugit de Lockwood avusesem vântul dinspre nord-vest în spate, am bănuit că, mergând către vest o să ajung înapoi, la şoseaua asfaltată.

Drumul urca lin spre culmea unui deal. M-am îndreptat într-acolo, păstrând cadenţa dintr-un cântec pe care-l auzeam în minte – cel cântat, în *Vrăjitorul din Oz,* de garda Vrăjitoarei Rele pe drumul către castelul ei: „O-ee-yah, ee-oh-ah”. Din când în când mă opream ca să mă odihnesc, să-mi trag răsuflarea, să caut din priviri urme lăsate de oameni şi să savurez frumuseţea zilei: o zi pe care Douglas Lockwood încercase să mi-o fure. În spatele meu, terenul în pantă cobora către albia îndepărtată a unei ape curgătoare, una foarte lată, dar n-aveam idee care. Ar fi putut fi Mississippi, St. Croix, Minnesota sau Red River, în funcţie de cât de mult zăcusem în portbagaj şi de direcţia în care călătoriserăm.

Când am ajuns pe culme, am văzut primul semn de civilizaţie din ultimele două zile: un drum asfaltat, curăţat de zăpadă, care se pierdea spre orizont. În aceeaşi direcţie, la vreo şase kilometri distanţă de mine, am zărit clădirile unei ferme şi acoperişul argintiu al hambarului scânteind printre copaci, lângă un siloz mare: o privelişte care nu m-ar fi încântat mai mult nici dacă ar fi fost a Oraşului Smaraldelor[36] însuşi. Ferma era încă la mare distanţă, ştiam că n-o să pot ajunge acolo decât peste vreo oră. Mai ştiam şi că mâncasem prea puţin, iar alergând, o să mă storc de puteri. Totuşi am început să alerg.

Văzusem cândva un albatros filmat cu încetinitorul în timp ce-şi lua zborul de pe o dună de nisip. Tălpile lui palmate plesneau solul, trupul i se legăna în toate părţile în strădania de a rămâne drept, iar aripile greoaie îi erau întinse astfel încât să compenseze clătinările corpului. Mi-am imaginat că fuga mea în josul dealului, prin zăpada înaltă până la genunchi, semăna foarte bine cu mişcările acelei păsări – cu tălpile legate de şipci de pin, călcând apăsat pe o traiectorie mai degrabă în zigzag decât dreaptă. Fandam la fiecare pas şi îmi ţineam echilibrul bătând aerul cu braţele care, din pricina beţelor din mâinile mele, păreau exagerat de lungi. Când am ajuns la asfalt, m-am lăsat să cad pe spate în zăpadă, extenuat, râzând, savurând senzaţia pe care mi-o dădea transpiraţia de pe faţă, răcită de vântul iernii.

Mi-am scos şipcile şi am pornit pe şosea către fermă, alergând pe cea mai mare parte a drumului şi mergând încet doar când simţeam nevoia să mă odihnesc. Judecând după poziţia soarelui pe cer, am ajuns la destinaţie când ora amiezii trecuse de ceva timp.

Când m-am apropiat de casă, un câine şi-a scos capul pe uşiţa lui batantă şi a început să latre nebuneşte. N-a înaintat, fapt care nu m-a surprins, dată fiind înfăţişarea mea: salopetă de pescuit, spumă din canapea ieşind în afară ca paiele dintr-o sperietoare de ciori, braţele înfăşurate în prosoape şi o draperie roşie, în carouri, drapată peste umeri şi legată în talie cu un şnur. Şi eu aş fi lătrat la mine.

Când m-am apropiat de verandă şi de câine, uşa s-a deschis brusc şi a ieşit un bătrân cu o puşcă.

— Serios? am spus pe un ton exasperat. Cred că glumeşti!

— Cine eşti? m-a întrebat bătrânul.

Avea vocea blândă, mai degrabă intrigată decât furioasă. A îndreptat ţeava puştii spre pământul dintre noi.

— Mă numesc Joe Talbert, am răspuns. Am fost răpit şi am fugit. Puteţi chema şeriful? Dacă vreţi, aştept aici, afară.

Câinele s-a retras în casă când în cadrul uşii, în spatele bărbatului, a apărut o femeie bătrână, cu şolduri destul de late ca să acopere întreaga ieşire. A pus o mână pe umărul lui, dându-i de înţeles că vrea să se dea la o parte, ceea ce el a şi făcut.

— Ai fost răpit? m-a întrebat ea.

— Da, doamnă. Am sărit dintr-o maşină acum două nopţi, chiar înainte să-nceapă viscolul. M-am ascuns într-o cabană mică, de-acolo, din pădure, i-am povestit eu şi-am arătat cu degetul mare peste umăr. Îmi puteţi spune unde mă aflu?

— Eşti la vreo unsprezece kilometri de North Branch, Minnesota.

— Şi râul de acolo care este?

— St. Croix, mi-a răspuns ea.

Dacă ghicisem de ce avusesem bolţari legaţi de picioare, atunci Lockwood intenţionase să-mi arunce cadavrul în râul St. Croix. Un tremur mi-a străbătut pieptul când m-am gândit cât de aproape fusese să-şi îndeplinească planul. Aş fi plutit sub gheaţă şi carnea mi-ar fi dispărut de pe oase, mâncată de peştii necrofagi, până ce forţa apei m-ar fi desprins de lanţ, separându-mi oasele în dreptul gleznei. M-ar fi purtat curentul, făcându-mă bucăţi când corpul mi s-ar fi izbit de pietroaie şi de buşteni, şi râul mi-ar fi împrăştiat rămăşiţele între locul acela şi New Orleans.

— Ţi-e foame? m-a întrebat femeia.

— Foarte.

L-a înghiontit pe bătrân, care a făcut un pas într-o parte – deşi n-a lăsat puşca din mână. Femeia m-a luat înăuntru şi m-a hrănit cu pâine din făină de porumb şi cu lapte şi a stat cu mine cât am aşteptat să vină şeriful.

Capitolul 38

Şeriful era un bărbat voinic, chel şi cu barbişon negru, des. Mi-a cerut, politicos, să mă aşez pe bancheta din spate a maşinii lui de patrulare, dar ştiam că nu aveam de ales. I-am spus povestea mea de la început până la sfârşit. După ce am terminat, a luat legătura cu dispeceratul, ca să afle dacă există vreun mandat de arestare pe numele meu. Nu exista. Dar nu figuram nici ca persoană dispărută. Nu-i spusesem Lilei unde plec. Probabil credea că m-am dus la Austin, să mă ocup de Jeremy şi de mama.

— Unde mergem? am întrebat, când a pornit maşina şi a virat.

— Te duc la Centrul de Detenţie Preventivă din Center City, mi-a răspuns.

— Mă duceţi la închisoare?

— Nu ştiu sigur ce-ar trebui să fac cu tine. Presupun că te-aş putea aresta pentru intrare prin efracţie în cabana aia. E jaf de gradul trei.

— Jaf? am repetat, ridicându-mi vocea cu furie. Lockwood a încercat să mă omoare. Am fost nevoit să intru în cabană.

— Aşa spui tu. Dar eu habar n-am cine eşti. N-am auzit niciodată de acest Lockwood. N-ai fost raportat ca persoană dispărută şi, până aflu toate dedesubturile acestei poveşti, te duc într-un loc unde să pot sta cu ochii pe tine.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Mi-am încrucişat braţele, dezgustat.

— Dacă povestea ta se dovedeşte adevărată, n-am de gând să te reţin, dar nu te pot lăsa să pleci până nu se lămuresc lucrurile.

Măcar nu mi-a pus cătuşe, m-am gândit. În micul spaţiu închis în care se afla bancheta din spate, am simţit mirosul înţepător al prosoapelor, al tapiţeriei canapelei şi al salopetei: un miros pe care până atunci nu-l remarcasem. Când mă gândeam la asta, mi-a venit brusc o idee. Ştiam cum îl pot convinge pe şerif că spun adevărul.

— Sunaţi-l pe Max Rupert, am zis.

— Pe cine?

— Pe detectivul Max Rupert. Lucrează la Departamentul de Omucideri din Minneapolis. Ştie totul despre Lockwood şi despre mine. O să garanteze pentru mine.

Prin staţia radio, şeriful i-a cerut dispeceratului să ia legătura cu Max Rupert din Minneapolis. Ne-am continuat o vreme drumul în tăcere, el

fluierând pe scaunul din faţă, pe când eu aşteptam cu nerăbdare să confirme dispeceratul că nu sunt nici nebun, nici tâlhar. Când şeriful a tras maşina în parcarea închisă de la intrarea închisorii din City Center, în staţie s-a auzit, printre pârâituri, vocea unei femei de la dispecerat, care l-a anunţat că Max Rupert nu e de serviciu, dar încearcă să-l localizeze. Mi-am lăsat capul în piept, resemnat.

— Îmi pare rău, a spus şeriful, dar trebuie să te închid pentru o vreme.

A parcat maşina, mi-a deschis portiera şi mi-a încătuşat mâinile la spate. M-a condus într-o cameră de înregistrare, unde un gardian m-a pus să îmbrac uniforma portocalie a deţinuţilor. Când a închis uşa celulei mele, am simţit o mulţumire stranie. Îmi era cald; mă aflam în siguranţă; şi eram cât se poate de viu.

Peste vreo oră a venit o infirmieră să-mi cureţe tăieturile, mi le-a bandajat pe cele mai adânci şi mi le-a uns pe celelalte cu cremă antibacteriană. Încă nu-mi simţeam vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare, fiindcă fuseseră îngheţate, dar mi-a spus că nu e nimic permanent. După plecarea ei, m-am întins pe pat, să mă odihnesc. Nu-mi amintesc când am adormit.

Ceva mai târziu, m-au trezit nişte şoapte.

— Pare atât de împăcat. Aproape că detest să-l trezesc, a spus un glas care mi s-a părut vag cunoscut.

— O să fim mai mult decât încântaţi să-l mai ţinem aici câteva zile, a răspuns o altă voce, despre care ştiam că era a şerifului.

M-am săltat în capul oaselor pe pat, m-am frecat la ochi ca să-mi alung somnul şi l-am văzut pe Max Rupert în uşa celulei mele.

— Salutare, frumoasa adormită, a zis. Mi s-a spus că s-ar putea să ai nevoie de astea.

Mi-a aruncat un hanorac, o haină şi o pereche de cizme de iarnă, cu trei numere mai mari.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

— Am venit să te duc acasă, a răspuns el. Trebuie să ne punem unul pe altul la curent cu nişte lucruri.

Mi-a întors spatele şi s-a îndreptat, alături de şerif, spre încăperea în care îmi schimbasem hainele. Zece minute mai târziu eram cu Rupert în maşina lui de patrulare, care nu purta însemnele poliţiei – de data asta pe locul pasagerului, nu pe bancheta din spate; ieşeam din Center City, îndreptându-ne spre Minneapolis. Soarele apusese, dar cerul continua să fie marcat spre vest de lumina lui muribundă. I-am povestit lui Rupert tot ce se întâmplase,

iar el m-a ascultat cu răbdare, deşi nu mă îndoiam că şeriful îi spusese deja totul.

— Cred că voia să m-arunce în râu, am zis.

— E o presupunere extrem de întemeiată, a răspuns Rupert. Când am auzit că hălăduieşti prin păduri, ca un muntean cu mintea rătăcită, pretinzând că te-a răpit Lockwood, am verificat câteva lucruri. Am cerut informaţii despre maşina ta. Ieri i s-a ataşat un tichet de amendă şi a fost remorcată. Era parcată în Minneapolis, pe un traseu de urgenţă în caz de ninsoare abundentă. Înainte de a veni încoace, m-am oprit la centrul de sechestrări auto.

A întins mâna spre bancheta din spate, de unde a luat cheile maşinii mele şi rucsacul meu, cu telefonul mobil înăuntru.

— Astea erau în maşina ta.

— N-ai găsit şi un portofel sau un reportofon?

A clătinat din cap.

— Dar am găsit, pe bancheta din spate, un sfredel manual pentru gheaţă şi un ciocan greu. Fac pariu că niciunul nu-ţi aparţine.

— Aşa e.

— Probabil plănuia să te-mpingă sub gheaţa de pe St. Croix. Nu te-am fi descoperit niciodată.

— Presupun că m-a crezut mort.

— Probabil, a spus Rupert. Când strangulezi pe cineva, leşină fiindcă nu-i mai ajunge sângele în cap, dar încă nu e mort. Fiindcă vremea asta rece ţi-a scăzut temperatura corpului, a crezut, fără îndoială, că nu mai eşti decât un cadavru.

— Aproape că eram. Spui că mi-au găsit maşina pe un traseu de urgenţă în caz de ninsoare abundentă?

— Da, parcată cam la un cvartal distanţă de staţia de autobuz, a răspuns Rupert. Lockwood trebuie să fie într-un autobuz, în drum spre o destinaţie necunoscută nouă.

— A fugit?

— E posibil. Sau poate asta vrea să ne facă să credem. Am căutat să vedem dacă s-au făcut cumpărături cu cardul lui de credit şi n-am descoperit nimic. E posibil să-şi fi luat bilet cu bani gheaţă. Am pus doi poliţişti să verifice înregistrările camerei de supraveghere din staţie. Deocamdată n-au găsit nimic în care s-apară Lockwood. L-am dat în UG.

— UG?

— Urmărire generală.

— Deci mă crezi? am întrebat. Crezi că el e tipul care-a omorât-o pe Crystal Hagen?

— Aşa pare, a răspuns. Am destule dovezi ca să-l arestez pentru răpirea ta, şi asta o să ne ofere ADN-ul lui… când o să-l găsim.

— Putem merge la el acasă, am spus. A băut dintr-o sticlă de whisky. Trebuie să aibă ADN-ul lui, sau i-am putea lua periuţa de dinţi.

Rupert şi-a ţuguiat buzele şi a oftat.

— Am trimis deja o patrulă la el acasă. Când a ajuns acolo, pompierii îşi strângeau echipamentul. Casa a ars din temelii. Şeful pompierilor e cât se poate de sigur că incendierea a fost intenţionată.

— Şi-a ars propria casă?

— Încearcă să-şi acopere urmele – retează toate pistele care ne-ar putea conduce la el. N-am găsit nici măcar un muc de ţigară sau o cutie de bere – nimic pe care i-ar fi putut rămâne ADN-ul.

— Şi acum ce-o să facem?

— Aici nu mai e vorba de „noi”, m-a mustrat Rupert. Tu te retragi. Nu vreau să umbli de colo-colo, căutându-l pe Douglas Lockwood. M-am făcut înţeles? Avem o anchetă în plină desfăşurare. Nu mai e decât o chestiune de timp.

— Dar tocmai timpul e problema…

— Tipul ăsta era cât pe ce să te ucidă, a spus Rupert. Ştiu că vrei să lămureşti totul înainte de moartea lui Iverson. Şi mie mi-ar plăcea. Dar e timpul să dispari de pe radar.

— N-o să vină după mine – nu acum, după ce v-aţi implicat voi, poliţiştii.

— Presupui că Lockwood acţionează logic, că nu e genul care să te-omoare doar ca să fiţi chit. L-ai cunoscut. Ţi s-a părut un tip raţional?

— Păi, să vedem, am răspuns, cu o tentă de sarcasm. În scurtul timp în care-am stat în preajma lui, Douglas Lockwood a plâns, a declamat fără noimă versete din Biblie, m-a pocnit cu o sticlă de whisky, m-a strangulat, m-a aruncat într-un portbagaj şi a-ncercat să mă-mpuşte. Cred că „raţional” e un termen care se poate exclude în ceea ce-l priveşte.

— Asta ziceam şi eu. Trebuie să-ţi păzeşti spatele. Dacă e încă pe-aici, există riscul să vină după tine. Te vede ca pe piatra de temelie a tuturor problemelor lui. Presupun că-ţi ştie numele şi adresa. Era în portofelul tău, nu?

— Fir-ar să fie!

— Poţi sta o vreme în altă parte, undeva unde să nu te caute – poate la

părinţii tăi?

— Pot să stau la Lila, m-am grăbit să spun. Ai cunoscut-o.

Nu i-am spus că Lila locuieşte la câţiva metri distanţă de mine, pe acelaşi coridor. N-aveam de gând să mă-ntorc la Austin.

A întins mâna spre suportul dintre scaunele noastre şi a scos o altă carte de vizită.

— În caz că-şi face apariţia. Am scris pe ea numărul mobilului meu personal – dacă ai nevoie să mă găseşti, oricând, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi şapte zile din şapte.

Când mi-a spus să stau deoparte, am simţit un gust amar în gură. Era proiectul meu. Eu îl dezgropasem din gunoi, îl adusesem la el, când nu-l voia. Iar acum, când ajunseserăm atât de aproape, când nu mai trebuia decât să-ntindem mâna după Lockwood, voia să mă dea deoparte. Spusese:

— Avem o anchetă în plină desfăşurare.

Însă eu auzisem altceva: Includem cazul printre cele în lucru şi, dacă apare Lockwood, îl arestăm.

Am închis ochii şi o imagine mi-a apărut în minte. L-am văzut pe Carl zvârcolindu-se într-un râu, alunecând sub apă, cu vesta de salvare a bunicului meu răsucită în jurul braţelor. În viziune, ţineam de cablul ancorei – nu-i dădeam drumul, nu-i salvam viaţa. Nu încă o dată, mi-am spus. Nu-mi încheiasem socotelile cu proiectul ăla. Aveam să fac tot ce era necesar ca ancheta să înainteze într-un ritm care să-l trimită pe Lockwood la închisoare înainte de moartea lui Carl.

Capitolul 39

Am sunat-o pe Lila şi am rugat-o să vină să mă ia din faţa Primăriei. Poliţia îmi reţinuse maşina ca probă, pentru prelevare de amprente şi altele de acelaşi gen. Lilei i-am spus la telefon doar o parte din cele întâmplate. Am completat povestea pe drumul către casă. Mi-a atins tâmpla, acolo unde mă tăiase adânc sticla de Jack Daniels, apoi şi-a lăsat mâna să alunece către urmele de pe gât, unde cureaua lui îmi învineţise pielea. M-a pus să repet cuvintele rostite de Lockwood după ce citise jurnalul. M-am străduit să mi le amintesc.

— Cred c-a numit-o pe Crystal curva Babilonului şi a bătut câmpii, spunând că nu înţeleg dragostea lui pentru ea… că e biblică şi că ea era… cum a spus… ceva despre copiii care sunt răsplata dată de Dumnezeu unui om. Pe urmă a zis că face lucruri pe care le detestă şi m-a lovit cu sticla.

— Sună a nebunie…

— Nu te contrazic.

Am fost cu ochii în patru pe drumul către casă, am privit cu mare atenţie feţele tuturor bărbaţilor pe lângă care-am trecut. Când am parcat în dreptul casei, m-am uitat în jur, am studiat toate parbrizele maşinilor în căutarea unui semn care să indice prezenţa cuiva pe scaunul şoferului sau a unei priviri care pândeşte peste bord. Un felinar a pâlpâit în capătul străzii, punând umbrele în mişcare. Mi s-a părut că văd umerii căzuţi ai lui Douglas Lockwood ascunşi sub o benă de gunoi, dar s-a dovedit că nu era decât un cauciuc uzat. Nu i-am spus Lilei motivul noii mele paranoia, dar cred că l-a dedus şi singură.

Înainte de a urca pe scara îngustă către apartamentul meu, nu evaluasem pe de-a-ntregul urmările încercării dificile prin care trecusem. O mulţime de părţi ale trupului îmi erau chinuite de dureri usturătoare: gambele, umerii şi spatele îmi erau cuprinse de o febră musculară groaznică după ce, tremurând convulsiv, stătusem încordat. Tăieturile şi zgârieturile mi se încrucişau pe piept, pe braţe şi pe coapse de parcă mă luptasem cu un porc mistreţ. M-am oprit la cotul scării, propunându-mi să ţin minte tot ce mă durea, apoi am continuat să urc.

N-a fost nevoie s-o rog pe Lila să mă lase să stau în apartamentul ei în noaptea aceea – s-a oferit ea. S-a oferit şi să-mi facă o supă de pui cu tăieţei. Am acceptat ambele oferte. M-a condus în baia ei, a deschis duşul pentru mine şi a plecat. Am simţit atingerea apei ca pe o senzaţie minunată. Apa mi-a destins muşchii încordaţi, mi-a spălat sângele închegat din păr, mi-a curăţat

murdăria din tăieturi. Am stat sub duş mai mult decât ar fi fost normal şi-aş fi stat şi mai mult dacă n-aş fi ştiut că Lila îmi face supă. M-am şters tamponându-mă cu prosopul şi având mare grijă să nu-mi redeschid tăieturile şi zgârieturile. Când am ieşit din cabina duşului, am găsit o parte din hainele mele curate frumos împăturite pe capacul toaletei. Lila îmi pescuise cheia apartamentului din buzunarul pantalonilor şi se dusese la mine, de unde îmi adusese boxeri curaţi, un tricou şi halatul de baie. Îmi adusese şi aparatul de bărbierit şi periuţa de dinţi, aşa că am putut să mă rad şi să mă spăl pe dinţi pentru prima oară după trei zile.

Când am ieşit din baie, ea turna supa din oală într-un castron. Se schimbase, purta tricoul ei Twins preferat, cel mult prea larg, pantalonii de pijama roz şi papuci asortaţi. Îmi plăcea tricoul ăla.

— Arăţi ca şi cum ai avea dureri, a spus.

— Da, mă doare puţin.

— Du-te să te întinzi, a spus, arătând către uşa dormitorului ei. Îţi aduc supa acolo.

— M-aş simţi mai bine dacă m-ai lăsa să dorm pe canapea.

— Nu discutăm asta, a spus, arătându-mi încă o dată uşa dormitorului. Ai trecut prin clipe grele. O să dormi în pat. Punct.

N-am mai contrazis-o. Aşteptam cu nerăbdare să dorm într-un pat, cu o pernă, cu cearşafuri, cu o pătură călduroasă. Am proptit o pernă de căpătâiul patului, apoi m-am instalat şi am închis ochii câteva secunde, savurând contactul dintre aşternuturile moi şi pielea mea îndurerată. Lila mi-a adus supa şi, surpriză, biscuiţi crocanţi şi un pahar cu lapte. S-a aşezat pe pat şi am vorbit din nou despre încercările prin care trecusem. I-am povestit cum aprinsesem focul şi i-am descris costumaţia unicat pe care o purtasem ca să mă salvez, haina cadrilată şi tot restul. Când am terminat de mâncat, ea mi-a luat castronul, farfuria şi paharul şi le-am ascultat clinchetul când le-a pus în chiuvetă. Au urmat câteva clipe de linişte înainte să se-ntoarcă în dormitor.

Când a intrat – când am văzut-o – mi s-a tăiat răsuflarea. Îşi descheiase tricoul aproape până la buric şi curbele sânilor i se conturau în faţa ochilor mei. Marginea de jos a tricoului îi atingea mătasea netedă a coapselor goale.

Inima îmi bătea atât de tare, încât eram sigur că Lila îşi putea da seama. Aş fi vrut să vorbesc, dar nu-mi găseam cuvintele. Mă uitam pur şi simplu la ea, din ce în ce mai uimit de frumuseţea ei.

Încet, cu graţie, şi-a ridicat o mână care i-a traversat pieptul, apoi şi-a împins tricoul în josul umărului drept, iar materialul i-a alunecat până la cot,

dezgolindu-i sânul. Pe urmă şi-a eliberat şi umărul stâng şi a lăsat tricoul să cadă pe podea, iar ea a rămas doar într-o pereche de chiloţi de dantelă neagră.

A tras cuvertura în jos şi s-a strecurat lângă mine, mi-a sărutat zgârietura de pe piept, apoi o tăietură de pe braţ, apoi gâtul. S-a mişcat cu delicateţe în josul trupului meu, sărutându-mi rănile, dezmierdându-mi muşchii încordaţi şi atingându-mă cu o tandreţe pe care n-o mai întâlnisem. Şi-a adus buzele lângă ale mele şi ne-am sărutat cu gingăşie. Degetele mele se împletiseră în părul ei scurt, iar trupul său stătea lipit de al meu. Mi-am plimbat cealaltă mână în josul curbei spatelui ei, a şoldului, i-am citit splendoarea formelor cu degetele.

Am făcut dragoste în noaptea aia – nu acel gen de dragoste asudată, stângace, energică, născută din alcool şi hormoni, ci dragostea în care te topeşti încet, dragostea ca o dimineaţă de duminică. Lila s-a mişcat peste mine ca o adiere, iar trupul ei viguros şi suplu nu cântărea nimic în braţele mele. Ne-am îmbrăţişat, ne-am frecat nasurile şi am dansat, apoi s-a urcat deasupra mea şi-a început să-şi unduiască trupul şi să freamăte. O rază din lumina lunii s-a strecurat printr-o deschidere a draperiilor, căzându-i pe trup, pe spatele arcuit, pe mâinile sprijinite pe coapsele mele, pe capul lăsat pe spate, pe ochii închişi. Am privit-o îndelung, cu veneraţie, i-am absorbit imaginea, am zăvorât-o într-un loc al minţii mele în care memoria s-o poată păstra pentru totdeauna.

Capitolul 40

M-am trezit înainte de răsăritul soarelui. Lila era încă în braţele mele, cu spatele lipit de pieptul meu, cu şoldurile şi coapsele urmărindu-mi curbura şoldurilor şi coapselor mele. Am sărutat-o pe ceafă, făcând-o să se foiască uşor, dar nu s-a trezit. I-am inspirat cu delicateţe mirosul trupului, am închis ochii ca să-mi derulez în minte noaptea abia trecută şi am lăsat amintirea să mă legene ca o beţie încântătoare până ce am adormit din nou. Nu m-am trezit decât pe la opt şi jumătate, când mi-a sunat telefonul. Am avut nevoie de ceva timp ca să-mi găsesc pantalonii în baia Lilei şi să-mi scot mobilul din buzunar.

— Alo? am spus, întorcându-mă în pat.

— Joe Talbert?

— Da, sunt Joe, am răspuns, frecându-mă la ochi.

— Sunt Boady Sanden, de la Proiectul Nevinovăţia. Te-am trezit din somn, nu-i aşa?

— Nu, am minţit eu. Ce e nou?

— N-o să-ţi vină să crezi ce noroc extraordinar am avut.

— Ce noroc?

— Ai urmărit la ştiri povestea despre Laboratorul Criminalistic al Districtului Ramsey?

— Nu, am răspuns eu.

— St. Paul are propriul său laborator, separat de BCA – Laboratorul Criminalistic al Districtului Ramsey. Acum vreo două luni, trei dintre oamenii lor de ştiinţă au adeverit, în timpul unui proces, lipsa unui protocol scris pentru o mare parte a procedurilor conform cărora lucrează. Avocaţii apărării din zonă şi-au ieşit din minţi când au auzit şi-au făcut din asta un scandal imens. Aşa că districtul a sistat toate analizele până la rezolvarea problemei cu protocolul.

— Şi de ce reprezintă asta un noroc extraordinar pentru noi?

— Ei, m-am gândit că nu fac teste ADN pentru că, în lipsa protocoalelor scrise, orice avocat al apărării, fie şi unul mediocru, va obţine respingerea dovezilor furnizate de ei. Însă, în cazul nostru, apărarea solicită testul. Procurorii nu-i vor contesta niciodată valabilitatea, fiindcă ar însemna să susţină că dovezile de care s-au folosit ani de-a rândul nu sunt demne de încredere.

— Îmi pare rău, nu reuşesc să înţeleg.

— Avem un laborator plin de savanţi care, în prezent, nu fac nicio analiză din cauza unor probleme administrative. Iar eu am acolo o prietenă şi am rugat-o să se ocupe de unghia noastră. La început m-a refuzat, dar după ce i-am explicat care e situaţia domnului Iverson, aflat pe patul de moarte, a acceptat.

— Ai reuşit să faci testul ADN?

— Da, am reuşit. Şi-am primit rezultatele.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Cred că Sanden a aşteptat câteva clipe înainte de a-mi spune care e rezultatul tocmai ca să pot anticipa ce avea să urmeze. În cele din urmă, am pus întrebarea:

— Şi?

— Şi au găsit pe unghie şi celule de piele, şi celule de sânge – ambele cu ADN masculin şi feminin. Despre cel feminin presupune că e al lui Crystal.

— Şi cel masculin?

— Cel masculin nu îi aparţine lui Carl Iverson. N-a fost nici pielea, şi nici sângele lui.

— Am ştiut, am spus. Am ştiut că n-o să fie al lui Carl.

Mi-am ridicat pumnul în aer, într-o răbufnire triumfătoare de energie.

— Acum nu ne mai trebuie decât o mostră din ADN-ul lui Lockwood.

Şi aşa s-a spart balonul entuziasmului meu.

— N-ai vorbit cu Rupert, nu-i aşa?

— Cu Rupert? Nu. De ce?

— Lockwood a fugit, am spus. Şi-a ars casa din temelii şi a plecat. Rupert spune c-a distrus orice urmă a ADN-ului său.

Nu i-am spus profesorului Sanden de ce fugise Lockwood. Nu i-am povestit că-l vizitasem, nu i-am povestit despre răpire. Ştiam că acţiunile mele, oricât de bine intenţionate ar fi fost, îl făcuseră să fugă. Mi-era greaţă.

Lila s-a ridicat în capul oaselor în pat, interesată de conversaţia mea. Am apăsat butonul difuzorului, ca să poată auzi totul.

— Ei, a spus Sanden, avem jurnalul, fotografiile, fuga lui Lockwood de justiţie şi incendierea casei lui – ar putea fi de-ajuns ca să ne întoarcem la tribunal.

— E suficient ca să fie exonerat Carl? am întrebat.

— Nu ştiu.

Profesorul Sanden vorbea ca pentru sine, înşirând argumentele pro şi contra la care se gândea.

— Să presupunem că ADN-ul ne conduce la Lockwood. Ar putea spune că pur şi simplu s-a certat cu Crystal în dimineaţa aceea şi că ea l-a zgâriat. La urma urmelor, locuiau în aceeaşi casă. E posibil ca ADN-ul să fi ajuns acolo fără s-o fi omorât el.

Lila a intervenit în discuţie.

— A spus că nu s-a întors acasă decât după uciderea fetei. Staţi o clipă.

Lila a sărit din pat, şi-a tras pe ea tricoul Twins şi a fugit din cameră.

— Cine-a vorbit? a întrebat Sanden.

— Prietena mea, Lila, am răspuns.

Era plăcut s-o spun. Am auzit zgomotul tălpilor ei goale îndreptându-se spre apartamentul meu. S-a întors peste câteva secunde, răsfoind unul dintre dosarele cu transcrierea procesului.

— Mi-aduc aminte de mărturia lui Danielle… a mamei lui Crystal…

A întors încă o pagină şi şi-a plimbat degetul în josul rândurilor.

— Aici e. Mama lui Crystal a depus mărturie că fiica ei părea deprimată, aşa că în dimineaţa aia a lăsat-o să doarmă. A trezit-o după ce au plecat Doug şi Danny…

Lila a citit în gând câteva secunde înainte de a o face cu glas tare.

— „Am trezit-o pe Crystal şi am trimis-o să facă un duş, fiindcă pregătirea pentru şcoală îi ia întotdeauna atât de mult timp.”

— A făcut duş după ce-a plecat Doug de acasă, am spus.

— Exact, a aprobat Lila şi-a închis dosarul. ADN-ul lui Doug nu putea ajunge pe unghia aia decât dacă s-a văzut cu ea după ce Crystal s-a întors de la şcoală.

— Dacă e ADN-ul lui Lockwood, a subliniat Sanden.

— Dar dacă ar fi să pariezi? am întrebat.

Sanden a stat o clipă pe gânduri înainte de a răspunde:

— Aş paria că pe unghie e ADN-ul lui Lockwood.

— Atunci revin la prima mea întrebare, am spus eu. Fără ADN, avem destule dovezi pentru achitarea lui Carl Iverson?

Boady a oftat în telefon.

— Poate. Dar am destule ca să obţin o reluare a procesului. Dacă am putea afla cui îi aparţine ADN-ul… Vreau să spun că la şcoală şi-ar fi putut zgâria iubitul sau pe vreun alt băiat. Dacă nu-l identificăm, n-avem prea multe şanse să se schimbe ceva.

— Adică ne trebuie ADN-ul lui Doug sau n-avem nicio speranţă.

— Poate-l găsim până la proces, a zis Sanden.

Mi-a căzut din nou capul în piept.
— Da, am spus, poate.

Capitolul 41

În ziua aceea, eu şi Lila am mers în vizită la Carl. Trebuia să-i spun despre ADN, să-i spun că Lockwood fugise. Am omis partea în care mă răpise şi încercase să mă omoare. Ca şi faptul că încă mai voia să mă ucidă şi că fiecare umbră pe lângă care treceam mă făcea să tresar, înspăimântat. Am ajuns la Hillview, le-am salutat pe Janet şi pe doamna Lorngren în trecere şi am intrat pe coridor, îndreptându-mă spre camera lui Carl.

— O clipă, Joe! a strigat doamna Lorngren în urma mea. Nu mai e acolo.

Mi-a stat inima.

— Ce? Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. L-am mutat în altă cameră.

M-am pocnit cu palma peste piept.

— Era să-mi provocaţi un infarct.

— Îmi pare rău, a spus doamna Lorngren. N-am vrut să te sperii.

Ne-a condus către o cameră de pe colţ, o cameră frumoasă, unde Carl stătea întins pe pat cu faţa către o fereastră largă, care încadra un pin aplecat sub greutatea zăpezii. Încăperea fusese împodobită pentru Crăciun, cu ghirlande de pin unduind în partea de sus a pereţilor şi cu ornamente agăţate de jaluzele şi de tapet. Patru felicitări de Crăciun stăteau pe verticală, deschise pe jumătate şi aranjate frumos pe masa de lângă pat. Le-am aruncat o privire şi am văzut că una era de la Janet şi alta de la doamna Lorngren. Şi, cu toate că de Crăciun ne mai despărţeau mai mult de două săptămâni, am intrat în cameră strigând:

— Crăciun fericit, Carl!

— Joe, a zâmbit el, pufăind uşor la fiecare cuvânt.

Avea un tub în nas care-l alimenta cu oxigen. Pieptul i se ridica şi îi cobora la fiecare respiraţie chinuită. Plămânii lui abia mai aveau destulă putere ca să absoarbă aer.

— Ea e Lila? Ce frumos.

A întins o mână tremurătoare peste marginea patului şi Lila i-a strâns-o cu afecţiune între palmele ei.

— Mă bucur să vă cunosc în sfârşit, a spus ea.

Carl s-a uitat la mine şi a arătat cu capul spre faţa mea.

— Ce-ai păţit acolo? m-a întrebat.

— A, aici, am spus, atingând tăietura lăsată de sticla de whisky. Alaltăieri

seară a trebuit să dau un tip dur afară din localul lui Molly.

Carl şi-a mijit ochi, ca şi cum ar fi putut să vadă dincolo de minciuna mea. Am schimbat subiectul.

— Am primit rezultatele testelor, am spus. Pe unghia lui Crystal nu e ADN-ul tău.

— Asta o ştiam… deja, a răspuns, făcându-mi cu ochiul. Tu nu?

— Profesorul Sanden, care se ocupă de Proiectul Nevinovăţia, zice că e de-ajuns pentru redeschiderea cazului.

Carl s-a gândit la asta câteva secunde, ca şi cum cuvintele ar fi avut nevoie de timp ca să pătrundă dincolo de zidul pe care-l construise în ultimii treizeci de ani şi să ajungă până la el. Pe urmă a zâmbit, a închis ochii şi şi-a lăsat capul să se afunde în pernă.

— Îmi vor anula… condamnarea.

Şi, după aceste cuvinte, am ştiut că, în ciuda protestelor stoice prin care susţinea contrariul, absolvirea de vinovăţie chiar conta pentru el. Spălarea numelui său însemna mai mult decât lăsa să se vadă, poate chiar mai mult decât îşi dădea seama. Am început să simt o greutate apăsându-mă, gârbovindu-mi umerii.

— Vor încerca, am spus, aruncând o privire spre Lila. Vor stabili data înfăţişării la tribunal. Acum nu mai e decât o chestiune de timp.

Vorbele mi-au scăpat printre buze înainte de a-mi da seama ce spun. Carl a chicotit uşor şi s-a uitat la mine.

— Ăsta… e singurul lucru… pe care nu-l am.

Pe urmă şi-a îndreptat privirea spre fereastră.

— Ai văzut… zăpada? m-a întrebat.

— Da, am văzut-o, am zâmbit eu.

Zăpada însemna pentru Carl atâta împăcare şi atâta frumuseţe, dar pe mine fusese cât pe ce să mă omoare.

— Un viscol pe cinste, am adăugat.

— Straşnic, a spus el.

Am rămas la el aproape o oră, vorbind despre zăpadă, despre păsări, despre pinul înclinat. L-am ascultat pe Carl povestindu-ne despre cabana bunicului său de lângă Lacul Ada. Am vorbit despre câte în lună şi-n stele – în afară de cazul lui. Ca şi cum am fi vorbit despre sistemul solar fără să pomenim de soare. Toată lumea din încăpere ştia că achitarea lui Carl n-avea să se facă decât la mult timp după moartea lui. M-am simţit dintr-odată la fel ca la unsprezece ani, când îmi privisem bunicul zvârcolindu-se în apele râului.

Când lui Carl i s-au secătuit forţele, ne-am spus la revedere, fără să ştim dacă o să-l revedem înainte de a muri. M-am străduit din răsputeri să nu-l las să-mi vadă tristeţea când i-am strâns mâna. Mi-a zâmbit cu o sinceritate pe care mi-era imposibil s-o înţeleg. M-am trezit dorindu-mi să pot fi la fel de tolerant şi de categoric în ceea ce priveşte viaţa mea cum părea el în clipa aceea în legătură cu a lui.

Ne-am oprit în biroul doamnei Lorngren, ca să-i mulţumesc fiindcă îl mutase pe Carl într-o cameră mai frumoasă.

Ne-a oferit fiecăruia câte o acadea cu aromă de mentă din cutia pe care-o ţinea la îndemână şi ne-a făcut semn să ne aşezăm.

— N-am putut să nu aud că ai spus ceva despre ADN, a zis.

— Una dintre unghiile false ale fetei ucise s-a rupt când ea se lupta cu agresorul, i-am explicat eu. Încă mai are ADN-ul criminalului. I-au făcut analiza şi nu e al lui Carl.

— E pur şi simplu minunat, s-a bucurat ea. Se ştie al cui este?

— Îi aparţine… adică ar trebui să-i aparţină tatălui vitreg al fetei, dar n-o ştim cu certitudine. În clipa de faţă, nu ştim decât că poate fi oricine altcineva în afară de Carl Iverson.

— E mort? a întrebat doamna Lorngren.

— Cine?

— Tatăl vitreg.

Am ridicat din umeri.

— E ca şi cum ar fi. A dispărut, aşa că nu putem lua o mostră din ADN-ul său.

— Are un fiu?

— Da. De ce?

— N-ai auzit de cromozomul Y? a întrebat doamna Lorngren.

— Ştiu că există aşa ceva, dar nu sunt sigur că înţeleg unde vreţi s-ajungeţi.

S-a aplecat deasupra biroului, unindu-şi vârfurile degetelor ca un director de şcoală care se pregăteşte să-i ţină o prelegere unui elev ghinionist.

— Numai bărbaţii au cromozomul Y. Un tată îi transmite fiului său codul genetic prin cromozomul Y. Şi genele sunt aproape identice. Între ADN-ul tatălui şi al fiului nu există decât diferenţe foarte mici. Dacă iei o mostră din ADN-ul fiului, poţi exclude toţi bărbaţii care nu-i sunt rude directe.

M-am holbat la ea cu gura căscată de uimire.

— Sunteţi un soi de expert în materie de ADN?

— Am diplomă de asistentă medicală, a răspuns ea. Şi nu primeşti aşa ceva

fără să fi înţeles biologia. Dar – aici ne-a zâmbit cu sfială – am învăţat despre cromozomul Y uitându-mă la televizor, la *Forensic Files*[37]. E uimitor cât de multe poţi învăţa din emisiunile astea.

— Deci tot ce-avem de făcut e să luăm ADN-ul unei rude de sex masculin? am întrebat eu.

— Nu e chiar atât de simplu, mi-a explicat doamna Lorngren. Va trebui să luaţi ADN-ul fiecărei rude de sex masculin care era în viaţă acum treizeci de ani: fii, fraţi, unchi, bunici. Şi, chiar şi aşa, singurul rezultat o să fie creşterea probabilităţii ca tatăl vitreg să fie vinovatul.

— Ce idee bună, am zis. Am putea dovedi prin eliminare că e ADN-ul lui Doug.

— Credeam că Max Rupert ţi-a cerut să nu te mai amesteci în cazul ăsta, a spus Lila.

— De fapt a zis să nu mă mai apropii de Douglas Lockwood, i-am zâmbit eu Lilei. Şi nu plec pe urmele lui. Caut pe oricine altcineva în afară de el.

Când am ieşit din biroul doamnei Lorngren, mă simţeam ca un puşti nerăbdător să-şi probeze perechea de tenişi nou-nouţi. Abia puteam stăpâni rafala de idei care mi se agitau în minte pe drumul de întoarcere către apartamentul Lilei. Odată ce-am ajuns acasă, ne-am deschis computerele. Ea a verificat ceea ce ne spusese doamna Lorngren despre cromozomul Y, iar eu am cutreierat pe Web în căutarea oricăror informaţii despre arborele genealogic al familiei Lockwood. Ea a găsit câteva site-uri extraordinare despre ADN, care au confirmat spusele doamnei Lorngren. A mai aflat şi că la Walmart se vând kituri pentru verificarea paternităţii pe baza ADN-ului, cu tampoane de vată şi ambalaj steril – de care ne puteam folosi ca să luăm celule de piele din interiorul obrazului.

Eu, pe de altă parte, n-am aflat mare lucru despre rudele lui Lockwood. Am găsit un bărbat pe nume Dan Lockwood, cu data naşterii corectă, care locuia în Mason City, Iowa, şi lucra la un mall, ca paznic. Trebuia să fie Danny, fratele vitreg al lui Crystal. Am căutat pagina lui de Facebook şi orice alte reţele sociale mi-au mai venit în minte şi n-am găsit nimic care să sugereze c-ar fi avut rude de sex masculin – nici măcar tatăl lui nu era menţionat nicăieri. Faptul nu m-a surprins. Dacă aş fi fost în pielea lui, şi eu aş fi făcut tot posibilul ca să neg existenţa acelui psihopat care cita bombastic din Biblie. Am început să sper că n-o să fie nevoie să dăm de urma prea multor bărbaţi Lockwood ca să-l putem arăta pe Douglas cu un deget acuzator.

— Oare cum aş putea să obţin ADN-ul lui Danny? am întrebat-o pe Lila.

— Ai putea încerca să i-l ceri.

— Să i-l cer pur şi simplu? Scuzaţi-mă, domnule Lockwood, pot să recoltez câteva celule de piele de pe interiorul obrazului, pentru a fi folosite la condamnarea tatălui dumneavoastră, cel care v-a ucis sora vitregă?

— Dacă refuză, n-o să stai mai rău decât acum, mi-a atras Lila atenţia. Dar, dacă asta nu ţine…

A lăsat cuvintele să i se stingă treptat, ca şi cum s-ar fi gândit la un plan.

— Ce?

— Tot ce ne trebuie e un strop din saliva lui, a răspuns ea. De exemplu, de pe o cană de cafea sau de pe un muc de ţigară. Am găsit o poveste din California, despre un tip pe nume Gallego. Poliţiştii l-au urmărit până când a aruncat un muc de ţigară. L-au cules şi au avut ADN-ul lui. A ajuns la închisoare. Dacă orice altceva dă greş, îl urmărim pe Danny până aruncă un muc de ţigară sau un pahar gol de cafea în coşul de gunoi.

— Îl urmărim? Noi? Despre care „noi” vorbeşti? am întrebat.

— N-ai maşină, a răspuns Lila. E încă reţinută ca probă, ai uitat?

S-a aplecat peste masă şi m-a sărutat.

— În plus, nu te las să termini treaba asta fără mine. Cineva trebuie să se asigure că nu te mai laşi pocnit în cap cu vreo sticlă de whisky.

Capitolul 42

În Mason City, Iowa, Dan Lockwood locuia în zona mai veche, populată mai ales de muncitori, la un cvartal distanţă, către nord, de calea ferată, într-o casă nicidecum deosebită de celelalte de pe aceeaşi stradă. Am trecut pe lângă ea de două ori, comparând de fiecare dată numărul cu ceea ce găsiserăm pe Internet. A treia oară am intrat pe aleea din spatele casei, trecând prin gropi, ocolind troiene de zăpadă şi căutând semne de viaţă. Am văzut o pubelă, din care pungile albe de gunoi păreau gata să se reverse, stând ca un paznic lângă uşa din spate. Am văzut şi o potecă făcută cu lopata prin zăpada înaltă până la genunchi între casă şi alee. Am memorat toate astea şi ne-am dus la câteva cvartale distanţă, unde am parcat ca să ne repetăm planul de acţiune pentru ultima oară.

Pe drum, ne opriserăm la Walmart, să cumpărăm un kit pentru testul de paternitate, care conţinea trei beţişoare cu vată, o pungă pentru specimenul prelevat şi instrucţiuni pentru recoltarea celulelor de piele din interiorul obrazului. Lila avea kitul în poşetă. Ne-am decis să-l abordăm pe Dan fără ocolişuri. Aveam să mergem la el acasă, să-l întrebăm dacă în 1980 avea rude de sex masculin în viaţă, apoi să-l rugăm să ne lase să-i băgăm un beţişor cu vârf de vată în gură. Dacă asta nu ne reuşea, urma să trecem la planul B – să-l urmărim până avea să-şi scuipe guma de mestecat sau ceva de genul ăsta.

— Eşti gata? am întrebat.

— Hai să facem cunoştinţă cu Dan Lockwood, a răspuns ea, pornind maşina.

Am parcat în faţa casei, am străbătut împreună aleea din faţă şi am sunat la uşă. Ne-a deschis o femeie de vârstă mijlocie. Avea faţa îmbătrânită prematur din cauza ţigărilor, al căror miros ne-a izbit ca o plesnitură de mănuşă. Purta un trening turcoaz şi papuci albaştri, iar părul ei părea un cocoloş de cupru ars.

— Vă rog, am putea vorbi cu Dan Lockwood? am întrebat.

— Lipseşte din oraş, a răspuns ea, cu o voce groasă şi joasă, de parcă ar fi avut neapărată nevoie să-şi dreagă glasul. Sunt soţia lui. Vă pot ajuta?

— Nu, am răspuns. Trebuie să vorbim cu domnul Lockwood. Putem reveni…?

— E în legătură cu bătrânu’ lui? a întrebat ea.

Începuserăm să ne îndepărtăm de uşă, dar întrebarea ei ne-a oprit brusc.

— Vă referiţi la domnul Douglas Lockwood? am spus, încercând să adopt un ton oficial.

— Da, la tatăl lui, cel care-a dispărut.

— De fapt, a spus Lila, tocmai de-aia suntem aici. Speram să putem vorbi cu domnul Lockwood despre asta. Când credeţi c-o să se-ntoarcă?

— Ar trebui s-ajungă acasă cât de curând. Acum e pe drum, se-ntoarce din Minnesota. Puteţi intra să-l aşteptaţi, dacă vreţi.

S-a întors şi a intrat în casă, arătându-ne o canapea îmbrăcată în vinilin maro.

— Luaţi loc.

O scrumieră de pe măsuţă era plină ochi cu mucuri de ţigară. Am văzut câteva Marlboro, dar cele mai multe erau Virginia Slims.

— Văd că sunteţi fan Marlboro, am spus eu.

— Alea sunt ale lui Dan. Eu fumez Slims.

Am schimbat o privire cu Lila. Dacă doamna Lockwood pleca din cameră fie şi numai pentru o secundă, pur şi simplu ne puteam lua mostra ADN.

— Spuneaţi că domnul Lockwood a fost în Minnesota? am întrebat.

— Păreţi al naibii de tineri ca să fiţi poliţişti.

— Ăă… nu suntem, a zis Lila, suntem de la o altă agenţie.

— Adică de la ceva gen serviciul social? a întrebat doamna Lockwood.

— Dan a plecat în Minnesota ca să-şi caute tatăl? am schimbat eu vorba.

— Da. A plecat într-acolo când a auzit c-a dispărut. În ziua când a fost viscolul ăla mare.

M-am uitat la Lila, nedumerit de spusele doamnei Lockwood.

— Dan a plecat în Minnesota înainte sau după viscol?

— Vineri, chiar înainte să-nceapă viscolul. S-a înzăpezit acolo. M-a sunat acum câteva ore, să-mi spună că e pe drum, se-ntoarce.

Am reluat, în gând, tot ce se-ntâmplase. Doug Lockwood mă răpise vineri. Viscolul se înteţise în noaptea aceea, cât stătusem ascuns în cabana de vânătoare. Sâmbătă aşteptasem să se potolească viscolul şi ajunsesem la gospodăria fermierilor. Din câte ştia poliţia din Minnesota, Doug Lockwood dispăruse abia duminică.

— Ca să fim siguri c-am înţeles bine, am spus. Înainte de a pleca, v-a spus că tatăl lui a dispărut?

— Nu. A primit un telefon vineri, pe la… oh, cât să fi fost ceasul? La sfârşitul după-amiezii – nu-mi amintesc exact. A intrat în panică şi-a spus că pleacă la ăl’ bătrân acasă. Atât a spus şi dus a fost.

— Atunci de unde ştiţi că Doug Lockwood a dispărut? a întrebat Lila.

— Duminică am primit un telefon de la un poliţist. Voia să discute cu Dan. I-am spus că nu e acasă. Aşa că m-a-ntrebat cine sunt şi dacă l-am mai văzut pe bătrânu' lu' Dan în ultima vreme. I-am spus că nu.

— Poliţistul se numea Rupert? am întrebat-o.

— Nu sunt sigură. S-ar putea. Şi pe urmă a sunat aici căţeaua aia, mă-sa vitregă.

— Mama vitregă? Danielle Hagen? am întrebat tot eu.

— Da. N-a mai vorbit cu Dan de ani buni. Probabil că nici măcar n-ar scuipa pe el dacă l-ar vedea că moare de sete. A sunat duminică numai ca să-l facă-n toate felurile.

— Ce-a zis? am întrebat.

— De fapt, n-am vorbit cu ea. Am crezut că e tot poliţistul, aşa că am lăsat robotul să răspundă.

— Ce mesaj a lăsat? a întrebat Lila.

— Oh, să vedem… a zis ceva de genu'… „DJ, sunt Danielle Hagen. Am vrut doar să ştii că azi a fost poliţia aici, să-l caute pe rahatu' de taică-tu. Le-am spus că sper că-i mort. Sper…"

— O clipă, am întrerupt-o eu. Cred c-aţi înţeles exact invers. Vreţi să ziceţi c-a sunat ca să spună că DJ a dispărut.

— DJ n-a dispărut. Bătrânu' lui a dispărut. Doug a dispărut.

— Dar… dar, m-am bâlbâit.

— Lila a continuat de unde m-am împotmolit eu.

— Dar Doug e DJ. Douglas Joseph. Iniţialele lui sunt DJ.

— Nu. Dan e DJ.

Doamna Lockwood se uita la noi de parcă am fi încercat s-o convingem că ziua e noapte.

— Al doilea nume al lui Dan e William, am zis eu.

— Da, dar taică-său s-a însurat cu căţeaua de Danielle când Dan era abia un puşti. Ei îi plăcea să i se spună Dani, deşi sună a nume de băieţoi. Şi, fiindcă în familie nu puteau fi doi Danny, i-a convins pe toţi să-i spună ei Dani şi lui, Danny Junior. După o vreme, au început să-i spună doar DJ.

Capul a început să mi se-nvârtească. Greşisem în toate privinţele. Lila s-a uitat la mine, palidă la faţă, spunându-mi din ochi ceea ce ştiam deja – ne aflam în sufrageria ucigaşului lui Crystal Hagen.

— Ei, uite-l şi pe Dan, ne-a anunţat doamna Lockwood, arătând spre o camionetă care tocmai intra pe alee.

Capitolul 43

Am încercat să gândesc, să fac un plan, dar nu puteam s-aud decât înjurăturile din mintea mea. Camioneta a trecut pe sub fereastră şi s-a oprit pe alee, chiar lângă casă. Portiera şoferului s-a deschis şi lumina amurgului mi-a fost de-ajuns ca să văd coborând un bărbat cu hainele şi constituţia unui tăietor de lemne şi cu părul tuns scurt, milităreşte. M-am uitat la Lila, implorând-o din priviri, cu speranţa că ea se putea gândi la o cale de scăpare.

S-a ridicat de parcă prin perna de sub fundul ei ar fi trecut pentru o clipă curentul electric.

— Formularele, a spus. Am uitat să luăm formularele.

— Formularele, am repetat eu.

— Am uitat formularele în maşină, a spus ea, arătând cu capul către uşa din faţă.

M-am ridicat şi eu, lângă ea.

— Desigur, am spus şi-am început amândoi să ne retragem spre uşă. Scuzaţi-ne, vă rog. Trebuie… ăă… s-aducem formularele din maşină.

Bărbatul a ocolit colţul casei, îndreptându-se spre intrarea din faţă. Lila a ieşit şi a coborât cele trei trepte ale verandei, aproape izbindu-se de el. Dan Lockwood s-a oprit la baza treptelor. Se vedea clar pe faţa lui că fusese luat prin surprindere şi aştepta să-i explice cineva de ce ieşeam din casa lui. Lila n-a spus nimic, niciun salut, nicio explicaţie; a trecut pe lângă el fără să-i arunce nici măcar o privire. Eu am urmat-o încercând să fac la fel, dar nu m-am putut împiedica să mă uit la Dan. Avea chipul tatălui său – prelung, palid, colţuros. Ochii lui mici m-au fixat, mijindu-se ca să-mi privească bandajul de la tâmplă şi vânătăile de pe gât.

Ne-am îndreptat spre maşina Lilei, grăbind pasul.

— Hei! a strigat Lockwood în urma noastră.

Nu ne-am oprit.

— Hei, voi! a strigat iarăşi.

Lila s-a urcat la volan şi eu am sărit pe locul pasagerului. Abia pe urmă m-am întors să mă uit la Lockwood, rămas în faţa verandei sale, părând să nu ştie sigur ce anume văzuse. Oare Doug îi povestise despre sticla de whisky? Despre curea? De-asta mă studia cu atâta atenţie? Lila a demarat în timp ce eu mă uitam în urmă, să mă asigur că Lockwood nu ne urmărea.

— Danny şi-a ucis sora, a spus Lila. Când el şi Doug au minţit, spunând că

se aflaseră la atelier, am crezut că Danny a făcut-o ca să-şi protejeze tatăl, însă Doug a minţit ca să-şi apere fiul. Şi jurnalul…

— Danny avea optsprezece ani în toamna aia, am întrerupt-o eu. Aşa ne-a spus Andrew Fisher. Danny era adult în ochii legii.

— El avea optsprezece ani, iar Crystal paisprezece. Ăsta e violul despre care a scris ea.

— Cristoase, despre asta vorbea Doug, am spus, bătându-mă de mai multe ori cu palma pe frunte. În noaptea aia când a încercat să mă omoare, când vorbea ca un nebun şi declama pasaje din Biblie – am crezut că nu e decât un nemernic bolnav, care mărturiseşte că a maltrat-o pe Crystal. Dar el vorbea despre cum îşi proteja fiul. Ştia că Danny a omorât-o pe Crystal. Le-a spus poliţiştilor că Danny era cu el când a fost omorâtă fata. N-ar fi minţit ca să-i ofere un alibi dacă n-ar fi ştiut. L-a protejat pe Danny în toţi anii scurşi de atunci. Iar când am apărut eu la el la uşă, cu jurnalul descifrat, a încercat să mă omoare ca să-l apere pe Danny.

— Telefonul, a spus Lila. Cel pe care l-a primit Danny vineri…

— Trebuie să fi fost Doug, care l-a sunat să-i spună despre mine. Probabil l-a anunţat după ce-a crezut că m-a omorât – ca să-şi dea seama ce are de făcut cu mine, cu cadavrul meu.

— Danny a fost tot timpul în spatele tuturor celor întâmplate, a zis Lila, cutremurându-se. Nu m-am mai aflat niciodată atât de aproape de un criminal.

O revelaţie i-a luminat privirea.

— Isuse, fac pariu că tot el a incendiat şi casa lui Doug – ca să distrugă orice urmă a ADN-ului tatălui său.

— Ce? Dar…

— Gândeşte-te. Ai mers acasă la Doug convins că el e criminalul, că sub unghia lui Crystal se va găsi ADN-ul lui. Când ai scăpat, Danny a ştiut c-o s-aduci poliţia la Doug. Că-i vor lua ADN-ul de pe sticla de whisky sau de pe altceva din casă. Şi că ADN-ul lui n-o să se potrivească. Dar o să fie pe-aproape; sub unghie e ADN-ul unui bărbat înrudit cu Doug.

— Nemernicul, am spus. Arzând casa, Danny a distrus orice urmă a ADN-ului lui Doug, ca să ne păstrăm convingerea că el e criminalul.

Am lăsat câteva clipe piesele jocului de puzzle să-şi ocupe locurile, înainte de a fi izbit de următoarea descoperire înspăimântătoare.

— Dar nu poate să scape definitiv de ADN-ul lui Doug decât dacă…

— Decât dacă scapă de Doug, mi-a terminat Lila idea.

— Şi-a omorât propriul tată? E nebunie curată.

— Sau disperare. Tu ce-ai face ca să nu-ţi petreci tot restul vieţii la închisoare?

— Fir-ar să fie!

Am început să bat darabana cu degetele pe coapsa mea.

— Ar fi trebuit să-nşfac un muc de ţigară înainte să plecăm. Eram atât de aproape. Aş fi putut să-ntind mâna şi să iau unul.

— Şi eu am intrat în panică, a mărturisit Lila. M-am pierdut cu firea când am văzut camioneta aia intrând pe alee.

— Tu te-ai pierdut cu firea? Ce tot spui? Datorită ţie am ieşit de acolo. Ai fost uimitoare.

Mi-am luat mobilul şi am început să mă caut prin buzunare.

— Ce faci? m-a întrebat Lila.

— Max Rupert mi-a dat numărul lui de mobil.

Mi-am băgat mâinile până la coate prin toate buzunarele, ca şi cum cartea lui de vizită s-ar fi putut micşora până la dimensiunile unui timbru poştal.

— Rahat!

— Ce s-a-ntâmplat?

— E pe măsuţa din apartament.

Lila a călcat frâna şi a intrat pe un drum lateral.

— Trebuie să ne-ntoarcem, a spus.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Lila a oprit maşina şi s-a uitat la mine.

— Dacă avem dreptate, Danny a ars casa tatălui său şi poate că l-a şi omorât numai ca să n-ajungă el la închisoare. Următoarea mişcare va fi să dea foc şi casei lui, apoi să dispară. O să-şi ia tălpăşiţa în Mexic sau în Venezuela, sau într-un alt loc, şi o să treacă mulţi ani înainte să i se dea de urmă – dacă asta se va întâmpla vreodată. Dacă putem lua o mostră din ADN-ul lui, o să coincidă cu ceea ce au găsit sub unghie. Nu vor exista dubii. Poliţia o să-l prindă până la urmă pe Lockwood, dar între timp condamnarea lui Carl o să fie anulată. Însă trebuie să acţionăm acum. Trebuie să-i luăm ADN-ul.

— Eu nu mai intru acolo şi sunt al naibii de sigur că nu te las nici pe tine.

— Cine-a zis că trebuie să intrăm? a zâmbit Lila, pornind din nou motorul. Nu trebuie decât să luăm nişte gunoi.

Capitolul 44

Soarele coborâse mult către vest, lăsând bulevardele şi aleile din Mason City luminate de un amestec de felinare stradale şi ghirlande de Crăciun. Planul nostru era simplu: aveam să intrăm pe aleea din spatele casei familiei Lockwood cu luminile stinse, inspectând cu privirea ferestrele şi uşile. Dacă zăream în casă fie şi cea mai mică mişcare, aveam să ne continuăm drumul, să ne întoarcem în Minnesota şi să-i raportăm lui Max Rupert ceea ce aflaserăm. Însă dacă noaptea rămânea tăcută şi nu vedeam nici urmă de Lockwood, Lila avea să parcheze maşina în spatele garajului vecinului, eu urma să cobor, să înaintez pe alee folosindu-mă de abilităţile mele de ninja şi să fur punga de gunoi de deasupra.

Mi-am descuiat portiera când am intrat pe alee. Mica maşină a Lilei se lupta cu adânciturile şi capcanele zăpezii şi ale gheţii. Am trecut prin spatele garajului vecinului ca să vedem curtea din spate a casei lui Lockwood. Întunericul era întrerupt doar de o lumină firavă căzută dinspre fereastra bucătăriei. M-am încordat ca să desluşesc orice mişcare din spatele umbrelor aruncate de strălucirea decoraţiunilor de Crăciun ale vecinului.

Am trecut de proprietate şi, fiindcă n-am văzut nimic care să stea în calea nebuniei noastre, Lila a oprit maşina în spatele următorului garaj şi a acoperit lumina plafonierei cu palma. Eu mi-am deschis portiera, m-am strecurat afară şi m-am furişat înapoi, către poteca făcută de doamna Lockwood între casă şi alee. În capătul acelei poteci m-am oprit pentru ultima oară şi am ascultat. Nu se auzea nimic în afară de vuietul slab al vântului.

Am intrat pe proprietatea familiei Lockwood, iar un strat subţire de zăpadă proaspătă îmi scârţâia sub tălpi. Am continuat să înaintez încet, cu prudenţă, de parcă aş fi mers pe frânghie. Nouă metri… şase metri… trei metri. Aproape că puteam s-o ating. Sunetul unui claxon a despicat pe neaşteptate aerul rece de decembrie, cam la un cvartal distanţă, şi mi-a stat inima, sărind peste o bătaie sau două. Nu m-am mişcat – nu puteam să mă mişc. Am rămas complet neclintit, aşteptându-mă să apară o faţă la fereastră. M-am pregătit s-o rup la fugă înapoi, către maşină, imaginându-mi că mă iau la întrecere cu un criminal. Dar n-a venit nimeni; nimeni nu s-a uitat afară.

Mi-am adunat tot curajul şi am făcut ultimul pas. Capacul pubelei stătea strâmb, sprijinit pe punga din vârf. L-am săltat cu grijă şi l-am aşezat în zăpadă. Prin fereastra de deasupra se strecura destulă lumină ca să văd

baierele unei pungi cu gunoi. Am ridicat-o încet, ca un hoţ de bijuterii care evită declanşarea senzorilor de mişcare, cu reflexe fără cusur, în echilibru perfect şi a cărui vedere… ei bine, avea o mică deficienţă.

N-am văzut sticla de bere sprijinită de partea de sus a pungii decât în clipa când a licărit în lumina firavă, căzând din vârful pubelei. S-a răsucit de mai multe ori în aer, s-a lovit de lemnul treptei de jos a verandei, a ricoşat, s-a mai rotit puţin şi a căzut pe pavaj. S-a spart într-o mie de cioburi mărunte, anunţându-mi prezenţa cu autoritate.

Am făcut stânga împrejur şi am alergat pe potecă, strângând cu disperare în mâna dreaptă punga în care sticla şi tabla zornăiau precum clopoţeii de vânt dintr-un târg de vechituri. Am ajuns în locul unde poteca se intersecta cu aleea exact în clipa când s-au aprins luminile de pe verandă. Am alunecat pe gheaţă, picioarele mi-au zburat de sub mine şi am căzut răşchirat pe alee. Am simţit durerea explodându-mi în şold şi-n cot după izbitură. M-am ridicat şi am alergat spre maşină, continuând să ţin strâns punga cu gunoi. Lila a călcat acceleraţia imediat ce-am aterizat pe scaun, fără s-aştepte nici măcar să se închidă portiera. Cauciucurile i s-au învârtit în gol pe gheaţă şi spatele maşinii a derapat într-o parte şi-n alta, fiind cât pe ce să se lovească de garajul din apropiere. O siluetă întunecată, conturată pe fundalul luminii izvorâte de deasupra uşii din spate a lui Lockwood, alerga spre noi pe potecă. Cauciucurile Lilei au ajuns pe o fâşie îngustă de pietriş, şi-au întrerupt învârtirea în gol şi ne-au dus pe alee, către stradă, lăsând umbra lui Dan Lockwood în urmă.

Niciunul dintre noi n-a vorbit până ce n-am ieşit din oraş. M-am uitat tot timpul în urmă, aşteptându-mă să văd farurile camionetei lui Lockwood apropiindu-se. Dar n-au apărut. Când am intrat pe autostradă şi am pornit spre nord, m-am relaxat suficient ca s-arunc o privire în punga cu gunoi. Chiar deasupra, lângă o sticlă veche de ketchup şi o cutie unsuroasă de pizza, erau cel puţin douăzeci de mucuri de ţigări Marlboro.

— L-am prins, am spus.

Capitolul 45

Aveam mucurile de ţigară ale lui Lockwood, ADN-ul lui, ultima piesă a unui puzzle în continuă schimbare. ADN-ul de pe unul dintre mucurile acelea avea să coincidă cu cel de sub unghia lui Crystal Hagen. Totul se punea cap la cap pentru a dovedi că Daniel Lockwood – Danny Junior, DJ – era cel care o omorâse pe Crystal Hagen cu mulţi ani în urmă. Totul se potrivea.

Ne-am continuat drumul pe Interstate 35, spre nord, către graniţa dintre Iowa şi Minnesota. Am rămas vigilenţi şi-am ieşit de două ori de pe autostradă ca să fim siguri că nu ne urmăreşte nimeni. Aşteptam, uitându-ne cum trec luminile farurilor pe lângă noi. Pe urmă ne încadram din nou în trafic. Am intrat curând în Minnesota şi ne-am oprit în Albert Lea, să facem plinul şi să luăm ceva de mâncare. Ne-am schimbat locurile, astfel încât Lila să ia o pauză de la condus. Când am ajuns din nou pe autostradă, telefonul meu a sunat, redând note din tema muzicală a filmului *Piraţii din Caraibe*, pe care o alesesem ca sunet de apel pentru telefonul lui Jeremy. Era prima oară când mă suna, n-o mai făcuse decât ca să exerseze. Mi-a trecut un fior pe şira spinării. Apoi am răspuns:

— Hei, amice, ce s-a-ntâmplat?

El n-a spus nimic, însă îi auzeam răsuflarea, aşa că am vorbit din nou.

— Jeremy, eşti OK?

— Poate îţi aminteşti ce mi-ai spus să fac? a zis el, ezitând ceva mai mult decât de obicei.

— Îmi amintesc, am spus, iar vocea mea s-a prăbuşit într-o vale adâncă. Ţi-am spus să mă suni dacă încearcă cineva să-ţi facă rău.

Mi-am simţit mâna încordându-mi-se pe telefon.

— Jeremy, ce s-a-ntâmplat? am insistat eu.

Nu mi-a răspuns.

— Te-a lovit cineva? am întrebat.

N-a răspuns nici de data asta.

— Te-a lovit mama?

Tăcere.

— Te-a lovit Larry?

— Poate… poate m-a lovit Larry.

— Fir-ar să fie! am înjurat eu printre dinţii încleştaţi după ce mi-am îndepărtat telefonul de buze. Îl omor pe nemernicul ăla.

Am respirat adânc şi mi-am pus din nou telefonul la ureche.

— Acum ascultă-mă, Jeremy. Vreau să te duci în camera ta şi să încui uşa. Poţi să faci asta pentru mine.

— Poate că da, a zis.

— Spune-mi după ce încui uşa.

— Poate că uşa e încuiată acum.

— OK, atunci scoate feţele de pernă de la perne şi umple-le cu haine. Poţi să faci asta pentru mine?

— Poate că da.

— Sunt în drum spre tine. Aşteaptă în camera ta până ajung. OK?

— Poate că vii de la facultate? m-a întrebat.

— Nu. Aproape am ajuns. Nu mai am mult.

— OK.

— Împachetează-ţi hainele.

— OK.

– Ne vedem curând.

Am închis telefonul exact la timp ca să intru pe tronsonul de legătură dintre Interstate 35 şi Interstate 90. De Austin nu mă mai despărţea decât un drum de douăzeci de minute.

Capitolul 46

Am frânat brusc în faţa locuinţei mamei, oprind motorul şi sărind din maşină dintr-o singură mişcare. Am acoperit cei şase metri dintre stradă şi verandă în fugă, din cinci salturi, am dat buzna pe uşa din faţă şi i-am luat prin surprindere pe Larry şi pe mama, care stăteau pe canapea, cu câte o bere în mână, uitându-se la televizor.

— Ce i-ai făcut? am strigat.

Larry a sărit în picioare, aruncându-mi cutia de bere în faţă. Am parat-o dintr-o mişcare, fără să mă opresc. Şi-a ridicat pumnul când mi-am proptit palmele în pieptul lui, l-am săltat de pe podea şi l-am aruncat peste spătarul canapelei, cu braţele şi picioarele răşchirate. Mama a început să ţipe la mine, dar am trecut pe lângă ea şi m-am oprit în faţa uşii lui Jeremy, în care am bătut uşor, ca şi cum m-aş fi oprit doar ca să-i spun noapte bună.

— Jeremy, sunt eu, Joe, am spus.

Am auzit sunetul încuietorii deschise. Jeremy stătea lângă pat. Ochiul lui stâng era colorat într-un amestec de roşu, vineţiu şi negru, aproape atât de umflat, încât nu-l putea deschide. Îşi îndesase hainele în feţele de pernă pe care le aşezase pe pat, lângă el. Larry avea noroc că nu se afla lângă mine în clipa aia.

— Salut, Jeremy, am spus, săltând feţele de pernă în braţe, ca să văd cât de grele erau. Te-ai descurcat bine, am spus, dându-i-le înapoi. O ţii minte pe Lila, nu-i aşa?

A dat din cap.

— E lângă maşina ei, în faţa casei.

I-am pus mâna pe spate şi l-am condus afară din dormitor.

— Du-i astea. Vii să stai cu mine.

— Vine pe dracu’! a ţipat mama, cu glas strident.

— Du-te, Jeremy, am spus. E OK.

Jeremy a trecut pe lângă mama fără să se uite la ea, a traversat sufrageria în grabă şi a ieşit pe uşă.

— Ce crezi că faci? m-a întrebat mama, pe un ton dojenitor impecabil.

— Ce s-a-ntâmplat cu ochiul lui, mamă?

— A fost… n-a fost nimic.

— Rahatul tău de prieten l-a bătut. Asta nu e nimic; e atac.

— Larry e frustrat. El…

— Atunci ar trebui să-l dai pe Larry afară de-aici, nu?

— Jeremy îl înfurie înadins.

— Jeremy e autist, am strigat. Nu înfurie pe nimeni înadins. Nu ştie cum s-o facă.

— Şi eu ce-ar trebui să fac?

— Ar trebui să-l protejezi. Ar trebui să te porţi ca o mamă.

— Aşa că nu pot avea şi eu o viaţă. Asta vrei să spui?

— Ai ales, am răspuns. L-ai ales pe Larry, aşa că Jeremy vine cu mine.

— N-o să primeşti ajutorul lui social, a şuierat ea.

Am început să tremur de furie, mi-am încleştat pumnii şi am aşteptat să mă calmez puţin înainte de a vorbi din nou.

— Nu vreau banii ăia. Nu e un tichet de masă. E fiul tău.

— Şi cum rămâne cu preţioasa ta facultate?

Vocea îi suna inconfundabil a sarcasm.

Pentru o scurtă clipă, mi-am văzut toate planurile de viitor ofilindu-se pe acelaşi lujer. Am respirat adânc şi am oftat.

— Ei bine, am răspuns, cred că şi eu am ales.

M-am îndreptat spre uşă, numai ca să dau de Larry proptit în calea mea, cu pumnii strânşi în faţă.

— Să vedem cât de dur eşti când nu mă iei prin surprindere, a zis.

Stătea pieziş, într-o postură stângace de box, cu picioarele prinzându-i rădăcini paralel unul de altul, cu pumnul stâng întins în faţă şi cu dreptul lângă piept. Nici dacă s-ar fi străduit special, n-ar fi putut face din el o ţintă mai bună. Cu piciorul stâng pieziş îşi expunea lateralul genunchiului pentru atac. Treaba cu genunchii e că se pot îndoi în faţă sau în spate. Dacă loveşti în spatele unui genunchi se îndoaie; dacă-l loveşti din faţă, rămâne ferm. Dar partea laterală ţine de cu totul altă poveste. Loviţi din lateral, genunchii sunt la fel de firavi ca nişte crengi uscate.

— OK, Larry, am răspuns, zâmbind. Să facem o încercare.

M-am apropiat de el ca şi cum m-aş fi aruncat cu faţa înainte în croşeul de dreapta pe care mi-l pregătise. Dar m-am oprit brusc, m-am răsucit, mi-am tras piciorul îndoit înapoi şi am lovit cu călcâiul în genunchiul lui, din toate puterile. Am auzit osul pocnind şi Larry a ţipat când a căzut grămadă pe podea.

M-am întors spre mama, i-am aruncat o ultimă privire, apoi am ieşit pe uşă.

Capitolul 47

Îmi sprijineam capul pe geamul din dreptul pasagerului din maşina Lilei, uitându-mă dincolo de luminile benzinăriilor şi ale oraşelor pe lângă care treceam. Cu vederea înceţoşată de viteza maşinii, de picăturile de apă de pe geam şi de lacrimile care începeau să-mi curgă din ochi, îmi întrezăream viitorul dizolvându-se, topindu-se şi prelingându-se. N-aveam să mă mai întorc niciodată în Austin, Minnesota. De acum înainte răspundeam de Jeremy. Ce făcusem? Am şoptit cu glas tare cuvintele care-mi băteau la uşile minţii de când plecasem din apartamentul mamei.

— Nu pot să merg la facultate semestrul următor. Nu pot să mă duc la cursuri şi să am grijă de Jeremy în acelaşi timp.

Mi-am şters ochii înainte de a mă întoarce spre Lila.

— Trebuie să-mi găsesc o slujbă adevărată.

Lila şi-a întins braţul spre scaunul meu şi mi-a mângâiat pumnul încă încleştat până ce l-am deschis şi a putut să mă ia de mână.

— S-ar putea să nu fie chiar atât de rău, a spus. Te pot ajuta să ai grijă de Jeremy.

— Jeremy nu e responsabilitatea ta. Hotărârea îmi aparţine în totalitate.

— Nu e responsabilitatea mea, a răspuns ea, dar e prietenul meu.

S-a întors şi s-a uitat la Jeremy, care se făcuse covrig pe bancheta din spate şi adormise, încă strângându-şi în mână telefonul mobil.

— Uită-te la el, a zis Lila şi a arătat cu capul spre Jeremy. Doarme atât de adânc. Ca şi cum ar fi stat treaz zile-n şir. Ştie că acum e în siguranţă. De-asta ar trebui să te simţi bine. Eşti un frate bun.

I-am zâmbit, i-am sărutat dosul palmei şi m-am întors din nou spre fereastră, să privesc cum trec kilometrii unul după altul şi să mă gândesc. Atunci mi-am amintit ce-mi spusese cândva bunicul, mi-o spusese chiar în ziua morţii sale, în timp ce mâncam sendvişuri pe râu, un lucru pe care-l dădusem uitării în tot acest timp.

— Eşti fratele mai mare al lui Jeremy, îmi spusese. E treaba ta să ai grijă de el. O să vină o zi în care eu n-o să mai fiu aici, să vă ajut, şi Jeremy o să aibă nevoie de tine. Promite-mi c-o să ai grijă de el.

Aveam unsprezece ani. Nu ştiam despre ce vorbea bunicul. Însă el ştia. Ştia, cumva, că o să vină ziua asta. Şi, cu vorbele lui în gând, seninătatea mi-a mângâiat umerii încordaţi, făcându-i să se destindă.

Când ne-am apropiat de apartamentul meu, trecerea de la autostradă la străzile oraşului a schimbat cadenţa cauciucurilor, trezindu-l pe Jeremy. S-a săltat în capul oaselor, la început neştiind sigur unde se află, şi s-a uitat în jur, la clădirile nefamiliare, iar fruntea i s-a încruntat şi a început să clipească des.

— Suntem aproape acasă, amice, am spus.

Şi-a lăsat ochii în jos, să se gândească.

— Mergem la apartamentul meu. Ţi-aduci aminte?

— Oh, da, a zis şi pe faţă i-a apărut un zâmbet uşor.

— Te instalăm în pat peste zece minute, şi-o să poţi dormi din nou.

S-a încruntat iarăşi.

— Ăă… poate-mi trebuie o periuţă de dinţi.

— Nu ţi-ai luat periuţa de dinţi? am întrebat.

— Ca să fim corecţi, a intervenit Lila, nu i-ai spus c-o să se mute. I-ai spus doar să-şi împacheteze hainele.

Mi-am frecat tâmplele. Simţeam cum începea să mă doară capul. Lila a parcat maşina lângă bordură, în faţa apartamentului.

— Nu te poţi duce într-o singură noapte la culcare fără să te speli pe dinţi? am întrebat.

Jeremy a început să-şi frece încheieturile degetelor cu degetul mare şi să scrâşnească din dinţi, ceea ce i-a făcut muşchii de lângă fălci să se umfle ca gâtul unei broaşte.

— Poate îmi trebuie o periuţă de dinţi, a repetat.

— Linişteşte-te, amice, am spus. O rezolvăm noi cumva.

Lila a vorbit din nou cu vocea ei dulce, calmă.

— Jeremy, ce-ar fi să te duc eu în apartamentul lui Joe şi să te instalez, ca să-ţi poată face el rost de o periuţă nouă? Ar fi OK?

Pericolul fiind diminuat, Jeremy a încetat cu frecatul mâinilor.

— OK, a zis.

— E OK, Joe?

Lila mi-a zâmbit. I-am zâmbit şi eu.

Exista un magazin mic, la colţul străzii, la vreo opt cvartale distanţă, adică încă un ocol după o zi cu atâtea ocoluri. Îmi plăcea cum vorbea Lila cu Jeremy, purtarea ei care îl liniştea, puteam să-mi dau seama de afecţiunea ei sinceră pentru fratele meu. Şi îmi plăcea cum răspundea Jeremy cu aceleaşi sentimente, sau cel puţin cu versiunea lui a acelor sentimente, aproape ca şi cum s-ar fi îndrăgostit de ea, un sentiment despre care ştiam că se află dincolo de priceperea lui. Tocmai de-aia mă simţeam ceva mai bine după

toate cele întâmplate. Nu mai eram nici Joe Talbert studentul, nici Joe Talbert bodyguardul şi nici Joe Talbert fugarul. Începând din ziua aceea, aveam să fiu Joe Talbert, fratele mai mare al lui Jeremy. Viaţa avea să-mi fie definită de şirul urgenţelor mărunte din lumea fratelui meu, ca periuţa de dinţi pe care uitase s-o ia cu el.

Lila s-a dus cu Jeremy sus, să-l ajute să se pregătească de culcare, iar eu am sărit în spatele volanului şi am plecat să cumpăr o periuţă de dinţi. Am găsit-o în primul magazin de cartier în care am intrat. Era verde, de aceeaşi culoare cu fosta periuţă de dinţi a lui Jeremy şi de aceeaşi culoare cu toate periuţele de dinţi pe care le avusese fratele meu vreodată. Dacă n-aş fi găsit o periuţă verde în magazinul ăla, ar fi trebuit să caut în altul. Am mai cumpărat câteva provizii, am plătit totul şi am plecat spre casă.

Când m-am întors, în apartamentul meu era linişte şi întuneric, nu era aprins decât un bec mic, deasupra chiuvetei din bucătărie. L-am auzit pe Jeremy în dormitor, sforăitul lui uşor anunţa că tulburarea stârnită de periuţa pierdută se lăsase înfrântă de oboseală. I-am pus periuţa pe noptieră şi am ieşit din cameră fără să-l trezesc. M-am decis să mă furişez până la uşa de alături şi să-i spun Lilei noapte bună cu un sărut. Am bătut uşor în uşă, o singură dată, cu încheietura degetului, şi am aşteptat. Niciun răspuns. Am ridicat mâna să bat din nou, am ezitat, apoi mi-am lăsat braţul să cadă. Fusese o zi lungă; îşi câştigase dreptul la un somn bun.

M-am întors în apartamentul meu şi m-am aşezat pe canapea. Am văzut pe măsuţa de cafea din faţa mea cartea de vizită pe care o primisem de la Max Rupert, cea cu numărul lui personal. Am ridicat-o şi m-am întrebat dacă să-l sun sau nu. Era aproape miezul nopţii. Cu siguranţă că dovezile adunate de mine şi de Lila – informaţia bombă despre adevăratul DJ – erau destul de importante ca să justifice un telefon în toiul nopţii. Mi-am pus degetul pe prima tastă, pregătindu-mă să-l sun pe Rupert, apoi mi l-am retras, hotărându-mă să cer în schimb părerea Lilei. Asta-mi oferea, în acelaşi timp, un pretext perfect ca să merg în apartamentul ei şi s-o trezesc.

Am luat cartea de vizită a lui Rupert şi telefonul şi m-am îndreptat spre uşa de alături. Când mă pregăteam să bat, mi-a sunat telefonul, făcându-mă să tresar violent. M-am uitat la număr, avea prefixul 515 – din Iowa. L-am dus la ureche.

— Alo?

— Ai ceva ce-mi aparţine, a şoptit o voce groasă, aspră.

Isuse. Nu era cu putinţă.

— Cine e acolo? am întrebat.

— Nu te juca cu mine, Joe, a lătrat tipul de la capătul celălalt al firului, extrem de nervos. Ştii cine sunt.

— DJ, am spus, bătând la uşa Lilei, cu telefonul lipit de obraz, ca să nu se-audă ciocănitul.

— Prefer să mi se spună Dan, a zis.

Atunci am înţeles.

— De unde-mi ştii numele? am întrebat.

— Îl ştiu fiindcă mi l-a spus micuţa ta prietenă, care e aici, cu mine.

În piept mi s-au stârnit valuri fierbinţi şi îngheţate de panică. Am răsucit mânerul uşii Lilei; nu era încuiată. Am deschis-o şi am găsit masa de bucătărie răsturnată într-o parte, cărţile împrăştiate, hârtiile cu tema pentru acasă împrăştiate pe linoleumul care acoperea podeaua. M-am străduit să înţeleg ce vedeam.

— Cum spuneam, Joe, ai ceva ce-mi aparţine… Dan s-a întrerupt, ca şi cum s-ar fi lins pe buze. Iar eu am ceva ce-ţi aparţine, a adăugat el.

Capitolul 48

— Uite ce-o să facem, Joe, a spus Dan. O să te urci în maşină şi-o s-o iei spre nord, pe I-35, şi-o să ai grijă s-aduci punga aia cu gunoi pe care mi-ai furat-o.

M-am întors spre uşă şi am coborât treptele cât m-au ţinut picioarele de repede, cu mobilul încă lipit de ureche.

— Dacă-i faci vreun rău Lilei, te…

— Ce, Joe? a zis el. Spune-mi. Chiar vreau să ştiu. Dar, înainte de a-mi spune, vreau s-auzi ceva.

Am auzit o voce înăbuşită, de femeie. Nu-i puteam desluşi cuvintele; era mai degrabă un mormăit. Pe urmă i-am auzit glasul.

— Joe! Joe, îmi pare rău…

A vrut să continue, însă cuvintele i s-au pierdut de parcă ar fi închis cineva o uşă când i-a pus căluş în gură.

— Aşa că spune-mi, Joe, ce…?

— Dacă-i faci vreun rău, jur pe Dumnezeu că te omor, am răspuns, sărind în spatele volanului din maşina Lilei.

— Oh, Joe!

A urmat o pauză, apoi un ţipăt înăbuşit.

— Ai auzit asta, Joe? Tocmai i-am tras frumoasei tale prietene un pumn în faţă, foarte tare. M-ai întrerupt. M-ai făcut s-o pocnesc. Dacă mă mai întrerupi o dată, dacă nu-mi urmezi instrucţiunile până în cele mai mici detalii, dacă faci ceva ca să-ncerci s-atragi atenţia poliţiei, micuţa ta Lila suferă consecinţele. M-am făcut înţeles?

— Te-ai făcut înţeles, am răspuns.

Un val de greaţă mi-a urcat în gât când am pornit maşina.

— E bine, a zis el. Nu vreau s-o mai lovesc. Vezi tu, Joe, n-a vrut să-mi dea numele şi numărul tău de telefon. A trebuit s-o conving că e spre binele ei. E-o căţea mică şi încăpăţânată.

Mi s-au înmuiat genunchii şi mi s-a făcut greaţă când m-am gândit ce-i făcea Lilei. Mă simţeam cu desăvârşire neajutorat.

— Cum ne-ai găsit?

Nu ştiu de ce i-am pus o asemenea întrebare. N-avea importanţă cum ne găsise. Poate voiam doar să-i atrag atenţia, să-l ţin de vorbă. Dacă era ocupat cu mine, nu-i putea face ei niciun rău.

— Tu ai dat de mine, Joe, ţi-aduci aminte? Aşa că probabil ştii că sunt şeful pazei la un mall. Cunosc poliţişti. Am luat numărul de înmatriculare al maşinii când aţi intrat pe aleea mea. Asta m-a dus la micuţa domnişoară Lila, iar ea m-a dus la tine. Sau mai degrabă ar trebui să spun că ea te-aduce la mine.

— Sunt pe drum, am spus, încercând din nou să-i distrag atenţia. Intru pe I-35, cum ai spus.

— Ai grijă să nu faci vreo prostie, cum ar fi să chemi poliţia; o să stăm de vorbă cât conduci. Şi mă tem că nu pot sublinia suficient de apăsat ceva foarte important: dacă închizi, dacă treci printr-o zonă fără semnal, dacă îţi moare bateria, dacă se-ntâmplă ceva care să ne deconecteze… ei bine, să zicem c-o să fie nevoie să-ţi găseşti altă prietenă.

Am accelerat la deal, cu o mână pe volan, cu cealaltă ţinându-mi telefonul la ureche, şi cu maşina vâjâind în timp ce-i schimbam vitezele. Un camion cu remorcă bloca banda, aşa că am apăsat acceleraţia până la podea. Şi camionul a părut să accelereze, de parcă şoferul ar fi încercat să-şi afirme un soi de dominanţă nelalocul ei, alimentată de testosteron. Am strâns volanul atât de tare, încât m-au durut degetele. Banda mea s-a îngustat când m-am apropiat de balustrada unui viaduct, cu cauciucurile camionului tânguindu-se lângă mine, la câţiva centimetri de geamul meu. Banda mea a devenit acostament când m-am strecurat pe lângă bara de protecţie din faţă a camionului. Am ţâşnit pe autostradă, cu bara mea de protecţie din spate trecând la mustaţă pe lângă bara lui din faţă şi cu claxonul lui urlându-i nemulţumirea.

— Sper că nu conduci imprudent, Joe, a spus Dan. Nu vrei să fii tras pe dreapta. Ar fi o tragedie.

Avea dreptate. Nu-mi puteam permite să fiu oprit de poliţie. Ce fusese în capul meu? Am încetinit, potrivindu-mi viteza cu a celorlalţi şoferi, pierzându-mă printre ei, ca o altă pereche de faruri.

— Unde merg? am întrebat, cu pulsul odată reintrat într-un ritm docil.

— Ţi-aduci aminte unde e casa bătrânului meu, nu?

Gândul m-a făcut să mă cutremur.

— Da.

— Du-te acolo.

— Credeam c-a ars.

— Deci ai auzit. Groaznică treabă, a spus, cu voce plată, lipsită de orice interes, de parcă aş fi fost un copil enervant, care-i întrerupea lectura de dimineaţă.

Mi-am rotit privirea prin maşină în căutarea unei arme, a unei unelte, a unei bucăţi din orice de care m-aş fi putut folosi ca să-l rănesc… sau ca să-l omor. Cu excepţia unei raclete din plastic, nu vedeam nimic destul de aproape ca să-l pot lua. Am aprins lumina din interior şi am aruncat încă o privire – o tavă de la fast-food, o pereche de mănuşi de rezervă, hârtii de la cursurile Lilei, punga cu gunoiul lui Dan, însă nicio armă. Auzisem sticle zăngănind în pungă atunci când fugisem din curtea lui Lockwood. În lipsă de altceva, puteam înşfăca una dintre ele. Pe urmă am văzut o reflexie scânteietoare pe bancheta din spate, ceva argintiu, pe jumătate îndesat între spătar şi pernă.

— Pari tăcut, Joe, a spus Dan. Nu te plictisesc, nu-i aşa?

— Nu, nu sunt plictisit, mă gândeam doar.

— Eşti un tip care gândeşte mult, aşa-i, Joe?

Am apăsat butonul difuzorului şi am pus mobilul pe consola dintre cele două scaune din faţă, dându-i sonorul la maximum.

— Nu-mi fac un obicei din asta, dar mi se întâmplă din când în când, am răspuns.

Am tras fără zgomot de pârghia care-i permitea spătarului scaunului meu să se încline la maximum.

— Spune-mi, Joe, la ce te gândeşti?

— Îmi aduceam aminte de vizita la tatăl tău. Părea cam întors pe dos când ne-am despărţit.

Mi-am împins scaunul în spate, ţinând de volan cu vârfurile degetelor, în aşteptarea unei porţiuni de drum drept.

— Cum îi merge?

Am pus întrebarea în parte ca să-i aud reacţia şi în parte ca să-l fac să vorbească, fiindcă aveam în faţă porţiunea de drum drept aşteptată.

— Cred c-aş putea spune c-a avut şi zile mai bune, a răspuns Dan, pe un ton dintr-odată plin de răceală.

Am dat drumul volanului, mi-am lăsat scaunul pe spate şi am întins mâna după obiectul metalic lucios de pe banchetă. Mi-am pus un deget într-o parte a lui şi încheietura altui deget în cealaltă şi am tras. Degetele mi-au alunecat. L-am prins din nou şi am tras iarăşi. Telefonul lui Jeremy a ieşit dintre perne, rostogolindu-se către partea din faţă a banchetei, şi s-a oprit pe marginea ei.

— Fireşte, a continuat Dan, e aşa cum se spune: n-ar trebui să trimiţi un beţiv bătrân să facă o treabă de bărbat.

Mi-am îndreptat spatele şi am văzut că maşina îşi pierduse direcţia,

mergând către acostament. Am înşfăcat volanul şi i-am corectat traiectoria, cu un scârţâit uşor de cauciucuri. Dacă ar fi fost vreun poliţist în zonă, m-ar fi oprit. M-am uitat în oglinda retrovizoare, după maşini de poliţie. M-am uitat bine, am aşteptat – nimic. Am răsuflat uşurat.

— Dar a fost bine intenţionat, a încheiat Dan.

— A fost bine intenţionat… fiindcă a încercat să mă omoare? am spus, străduindu-mă să-l fac să vorbească în continuare.

Am tras de maneta scaunului, lăsând spătarul să revină la loc în poziţie verticală.

— Oh, Joe! a exclamat Dan. Nu mă iei drept un naiv, nu-i aşa?

Am întins mâna în spate, am luat telefonul lui Jeremy şi l-am deschis.

— A fost ideea lui să mă omoare? am întrebat. Sau a ta?

Mi-am arcuit spatele şi mi-am strecurat mâna în buzunar, ca să scot cartea de vizită a lui Max Rupert.

— Să-ţi dea cu sticla-n cap a fost ideea lui, a spus Dan.

Mi-am pus degetul pe prima tastă a numărului mobilului personal al lui Rupert, mi-am lipit telefonul de picior ca să nu se audă tonul şi am apăsat tasta.

— Îţi poţi imagina surprinderea mea, a continuat Dan, când m-a sunat să-mi spună ce ai găsit în jurnalul lui Crystal?

Am continuat să tastez.

— După tot acest timp, ai dedus totul. Chiar eşti un tip care gândeşte mult, nu-i aşa, Joe?

Am verificat pentru ultima oară numărul, apoi am apăsat butonul de apel şi am rămas cu telefonul la ureche, rugându-mă să răspundă.

— Alo? am auzit eu vocea lui Rupert.

Mi-am pus degetul mare peste difuzorul telefonului, pentru ca Dan Lockwood să nu-l poată auzi pe Rupert, însă Rupert să audă discuţia mea cu Dan.

— Nu sunt chiar atât de inteligent cum crezi, am spus, ţinând telefonul lui Jeremy lângă al meu. În tot timpul ăsta, am crezut că DJ vine de la Douglas Joseph Lockwood. Îţi poţi imagina ce surprins am fost azi, când mi-a spus soţia ta că tu eşti DJ. Am avut un şoc. Fiindcă numele tău e Daniel William Lockwood. Cine s-ar fi gândit că-ţi spune cineva DJ?

M-am străduit să-mi aleg cuvintele astfel încât pentru Rupert să fie evident în ce situaţie mă aflam, fără ca Dan să-şi dea seama ce puneam la cale. Nu-mi rămânea decât să cred că Rupert mă asculta şi înţelegea ce se petrecea, că-şi

dădea seama că-n toiul nopţii nu l-a sunat cineva care-a tastat greşit numărul. Trebuia să-l atrag pe Dan Lockwood în discuţie şi să-l silesc să-şi dezvăluie secretul.

Capitolul 49

În minutele petrecute pe drumul către nord, unde urma să-l înfrunt pe Dan Lockwood, un gând rebel mă pândise din cotloanele întunecate ale propriei mele minţi – schimbător, nedefinit, ascuns în spatele spaimei. Îi simţisem prezenţa, însă nu-i dădusem atenţie cât mă străduisem cu disperare să-mi fac un plan şi s-o salvez pe Lila. Dar, odată ce l-am avut pe Rupert la telefon şi am putut spera că-mi ascultă conversaţia cu Dan Lockwood, m-am calmat şi i-am dat glas gândului rebel, lăsându-l să capete şi claritate, şi volum până ce a devenit ţipăt – Dan Lockwood n-avea de ales, trebuia să ne ucidă.

De ce intrasem în panică? Ştiam la ce să m-aştept. Avea să m-aducă la el ca să ne ucidă pe urmă pe amândoi. Nu ne putea lăsa în viaţă, nu cu tot ce aflaserăm. M-a cuprins o senzaţie de uşurare stranie. Îi cunoşteam planul, iar el trebuia să ştie că i-l cunosc.

— Dan, ai jucat vreodată pocher în varianta *Texas hold'em*?

— Muşc momeala, a răspuns. Da, am luat parte la vreo două turnee.

— Există momentul ăla când tu ai cele două cărţi ale tale şi eu le am pe cele două ale mele, şi tipul care face cărţile le pune jos pe primele trei din cărţile comune.

— Da… şi?

— Şi eu îmi joc toţi banii pe o singură mână. Îmi arăt cărţile şi tu le arăţi pe-ale tale, şi nu mai aşteptăm decât s-apară restul cărţilor comune, ca să vedem cine a câştigat. Fără secrete.

— Continuă.

— Ei bine, eu joc totul pe-o singură mână.

— Nu sunt sigur că-nţeleg, a zis Dan.

— Ce-o să se-ntâmple când ajung acasă la tatăl tău? Sunt sigur c-ai gândit totul până la capăt.

— Am o idee sau două, a răspuns. Întrebarea mai bună e alta: tu ai gândit totul până la capăt?

— M-aduci acolo ca să mă ucizi. Te foloseşti de Lila ca să fii sigur că vin şi, după ce-o să mă omori pe mine, o s-o omori şi pe ea, am zis eu, apoi am tras aer în piept. Cum mă descurc?

— Şi totuşi te îndrepţi spre mine. De ce?

— După cum văd eu lucrurile, am două opţiuni. Pot să mă duc imediat la poliţie, să le dau ADN-ul, să le spun că ţi-ai omorât sora…

— Sora vitregă!

— Sora vitregă, am repetat eu.

— Caz în care, a continuat el, sărmana Lila, aici de faţă, moare în noaptea asta.

Vocea i-a devenit din nou glacială.

— Şi care ţi-e a doua opţiune? a adăugat apoi.

Am respirat din nou adânc.

— Vin acolo şi te omor, am spus.

La celălalt capăt al conexiunii telefonice s-a lăsat tăcerea.

— Vezi tu, am continuat eu, sunt încă în drum spre tine fiindcă o ai pe Lila. Dacă nu e în viaţă când ajung, n-am niciun motiv să mă opresc, nu-i aşa? Tu o să ai mâinile mânjite de încă o crimă, dar eu o să te am pe tine. Poliţia o să te hăituiască până la capătul pământului. Lila o să fie răzbunată. O să mori la închisoare şi eu o să mă piş pe mormântul tău.

— Aşa c-ai de gând să mă ucizi, nu? a zis el.

— Nu asta ai plănuit tu să ne faci mie şi Lilei?

A ezitat.

— Şi pe urmă? am întrebat. Ne arunci în râu sau ne arzi într-o magazie?

— Într-un hambar.

— A, corect, tu eşti piromanul. Ai incendiat şi casa tatălui tău, nu-i aşa?

A amuţit din nou.

— Fac pariu că l-ai şi ucis pe bătrân, ca să-ţi salvezi fundul.

— Pe tine o să te omor cu mare plăcere, a spus Dan. O s-o fac al naibii de încet.

— Bătrânul tău ţi-a curăţat mizeria atunci când m-a atacat, dar astfel a făcut din el însuşi ţapul ispăşitor perfect. Ţi-a spus despre ADN, despre jurnal, despre dovezile care m-au condus la el în loc să mă conducă la tine. S-a potrivit mănuşă. Aşa că l-ai omorât, i-ai ascuns cadavrul unde n-o să-l găsească nimeni, niciodată, şi i-ai ars casa ca să nu-i poată analiza poliţia ADN-ul. Trebuie să recunosc, Dan, ai dat dovadă de ingeniozitate – ai o minte al naibii de bolnavă, dar eşti inteligent.

— O, toată treaba e şi mai ingenioasă decât crezi. Când îţi vor găsi trupul în hambarul ăsta, lângă casa lui…

A aşteptat să termin eu fraza.

— Vor da vina pe el, am completat. Asta dacă nu te omor eu primul.

— Presupun c-o să ne lămurim peste zece minute, a zis.

— Zece minute?

— Ştiu de cât timp e nevoie ca s-ajungi aici. Dacă nu apari peste zece minute, o să presupun c-ai făcut o greşeală colosală încercând s-aduci un poliţai la petrecerea noastră.

— Nu-ţi face griji, vin. Şi, dacă n-o văd pe Lila vie, stând pe picioarele ei când sosesc, o să presupun eu c-ai făcut o greşeală colosală. O să-mi continui drumul şi-o să surp lumea peste tine.

— Văd că vorbim aceeaşi limbă, a spus.

Capitolul 50

Cu zece minute la dispoziţie pentru o distanţă pe care o puteam parcurge în cinci, aveam o rezervă de timp. Am încercat să mă gândesc cum altfel m-aş fi putut pregăti.

Condusesem cu degetul mare peste difuzorul mobilului lui Jeremy, aşa încât Lockwood să nu-l audă pe Rupert. Când drumul de ţară a început să şerpuiască printr-o zonă cu pământul umed îngheţat, mi-am săltat piciorul de pe acceleraţie, ca să-i ofer lui Rupert cât mai multe secunde în plus, ca să m-ajungă din urmă. Oare îi dădusem destule indicii? Vorbisem cu Dan despre casa tatălui său, cea care arsese, şi despre hambarul din apropiere. Rupert ştia unde e casa; el îmi spusese de incendiu. Era poliţist, detectiv. Avea să deducă totul.

Am ridicat cu grijă telefonul lui Jeremy, mi-am retras degetul mare, mi-am apăsat difuzorul pe ureche şi am ascultat. Nicio voce. Nicio răsuflare. Nici măcar zgomotul alb al unui motor de maşină în fundal. Nimic. M-am uitat la telefon, am văzut pe ecran, luminos, numărul lui Rupert. Am început din nou să ascult. Tăcere. Mi-am făcut mâna căuş în jurul microfonului.

— Rupert, mi-am şoptit în palmă, cu o răsuflare uşoară, pronunţând clar consoanele, scuipându-le astfel încât Max să mă poată înţelege şi să-mi răspundă.

Nu mi-a răspuns.

Mi s-a tăiat respiraţia. Mâna a început să-mi tremure. Oare în tot acel timp lăsasem un mesaj vocal?

— Rupert, am şoptit din nou.

N-am primit răspuns nici de data asta. Am lăsat telefonul lui Jeremy să cadă pe podea, în spatele locului pasagerului. Brusc, îmi simţeam gura uscată. Acum rămăsesem fără niciun plan – n-o mai puteam salva pe Lila.

Simţeam mirosul gunoiului lui Lockwood, al ADN-ului său, al dovezii crimei sale, putrezind în spatele scaunului meu. Dacă discuţia se înregistrase în mesageria vocală a lui Rupert, avea să primească mesajul şi să ştie că Dan Lockwood ne omorâse. M-am hotărât s-arunc gunoiul în şanţ. Dacă lucrurile luau o întorsătură urâtă, Rupert avea să-l găsească şi să-l întrebuinţeze ca să-l înfunde pe Lockwood. Era un plan de rezervă mizerabil, dar altceva n-aveam.

Mi-am întins mâna în spatele scaunului şi mi-am tras punga în poală, iar cutiile de tablă şi sticlele au zornăit uşor când şi-au găsit locul. Am simţit

gâtul unei sticle de bere împingând prin pungă. Am făcut o gaură cu unghia în dreptul ei, am scos-o şi am pus-o pe scaun, lângă mine.

— Cinci minute, Joe, a strigat Dan în difuzorul mobilului meu.

— Vreau s-aud vocea Lilei.

— N-ai încredere în mine?

— Contează? am spus, cu mai mult decât o tentă de frustrare, sau poate de resemnare, în glas. Consider-o o ultimă dorinţă.

Am auzit-o pe Lila vorbind nedesluşit când i-a scos căluşul. Dar urma să îndepărteze telefonul de urechea lui, oferindu-mi ocazia să înşfac punga. Am încetinit maşina până la viteza melcului ca să atenueze zgomotul vântului, am lăsat geamul în jos şi, ţinând volanul cu genunchii, am scos gunoiul pe geam şi i-am făcut vânt, ca să aterizeze în şanţul acoperit de zăpadă.

— Joe? a murmurat Lila.

— Lila, eşti OK?

— Ajunge cu pălăvrăgeala, a zis Dan. Mai ai două minute. Nu cred c-o să-ţi reuşească.

Am închis geamul, am accelerat din nou şi am trecut dincolo de ultima ridicătură a terenului înainte de virajul către aleea pietruită la capătul căreia locuise Doug Lockwood.

— Dacă eşti pe terenul tatălui tău, îmi vezi farurile.

Am aprins şi am stins de câteva ori faza lungă.

— Ah, eroul se apropie în sfârşit, a zis Dan. Chiar lângă casa tatei e o urmă de tractor; duce către un hambar. Te aştept acolo.

— Lila trebuie să stea undeva unde s-o pot vedea.

— Fireşte, a spus, plin de sine. Abia aştept să ne cunoaştem.

Am intrat pe drumul pietruit, scrutând întunericul cu privirea, ca să nu-mi scape nicio mişcare. Hornul casei lui Doug Lockwood era o turlă singuratică în mijlocul unui morman de cenuşă. Dinţii de gheaţă lăsaţi în urmă de furtunurile pompierilor îi atârnau de margini ca nişte pene îngheţate.

Am trecut pe lângă casă şi m-am oprit înainte de a intra pe urma de tractor. M-am ghidat după dârele lăsate pe zăpadă de camioneta cu tracţiune pe patru roţi a lui Dan Lockwood. Virase, înaintând pe o distanţă de vreo douăzeci şi cinci de metri în direcţia unui hambar dărăpănat, ai cărui pereţi aveau scândurile putrede şi depărtate unele de altele, ca dinţii unui cal bătrân. Ştiam c-o să mă împotmolesc în zăpadă înainte de a mă apropia de hambar.

Am aprins faza lungă şi am accelerat, înfigând mica maşină a Lilei în zăpadă. Un zid alb a explodat sus, în aer, iar fulgii cristalini au licărit în

lumina farurilor. Am mai înaintat, ca un plug, încă trei metri înainte de-a mă opri. Roţile mi se învârteau neputincioase şi motorul se ambala zadarnic. Am luat piciorul de pe acceleraţie şi am privit cum se risipea pâcla de zăpadă pulverizată, plutind în vânt. Un singur gând îmi umplea mintea, apăsător şi insistent – şi acum ce fac?

Capitolul 51

Lumina farurilor mele s-a revărsat peste o păşune acoperită de zăpadă, luminând hambarul din depărtare. Lila stătea în faţa uşii sparte, cu braţele întinse deasupra capului, având încheieturile mâinilor legate cu o frânghie prinsă de un troliu ieşit în afara podului pentru fân. Părea slăbită, dar se vedea că se poate ţine pe picioare. Dan Lockwood era lângă ea, având într-o mână un pistol îndreptat spre capul ei şi în cealaltă un telefon mobil.

De hambar mă despărţeau cel puţin douăzeci de metri de câmp acoperit de zăpadă. Îl mărgineau un şir de copaci, la vreo cincisprezece metri în stânga mea, şi un pârâu aflat în dreapta. Ambele ajungeau la drumul din spatele hambarului. Şi ambele mă puteau ascunde. Dar pârâul mă putea ajuta s-ajung la nouă metri de Lockwood.

Am lăsat geamul maşinii în jos şi, înşfăcându-mi telefonul şi sticla de bere, am ieşit pe fereastră. Aşa, balamalele uşii n-aveau cum să scârţâie şi să-mi trădeze intenţia. Mi-am lipit telefonul de obraz, ca să nu i se vadă ecranul luminos, am ocolit maşina prin spate şi m-am îndreptat spre pârâu.

— Cred c-ar trebui să-mi aduci gunoiul, a spus Dan.

Trebuia să trag de timp.

— Mă tem că nu pot, am spus, furişându-mă în albia pârâului.

Lumina farurilor bătea în ochii lui Dan, acoperindu-mi mişcările din umbră.

— Zăpada e prea înaltă.

— M-am săturat să-mi pierd vremea pe-aici, a strigat.

Gheaţa îmi trosnea sub picioare în timp ce mă apropiam de hambar. Am oprit o clipă ca să mă uit peste mal şi l-am văzut pe Dan încă fixând maşina cu privirea. Zăpada avea o crustă subţire de gheaţă, care pocnea uşor la fiecare pas şi, în liniştea nopţii, îmi anunţa sosirea. Mă mişcăm mai repede când vorbea Dan, sperând că propria voce îi vibrează în cap, acoperindu-mi apropierea.

— Dă-te jos din afurisita aia de maşină şi mişcă-ţi fundul încoace, a strigat în telefon.

— Cred c-ar trebui să vii să-l iei, am zis.

— Crezi că tu ai ceva de spus aici, rahat cu ochi? a pus pistolul la capul Lilei. Eu fac cărţile. Eu sunt şeful.

În timp ce ţipa, am înaintat în fugă, cu capul în jos şi cu telefonul încă lipit

de ureche.

— Mişcă-ţi fundul încoace, sau o omor pe loc.

Eram destul de aproape ca să-mi audă vocea venind din pârâu în loc să vină din telefon. Mi-am coborât glasul până la o şoaptă şi schimbarea le-a dat cuvintelor mele o tentă ameninţătoare la care nu mă aşteptasem.

— Ucide-o, şi plec. Te saltă poliţia înainte de a se stinge ecoul.

— Bine, a spus. N-o s-o ucid. Şi-a adus ţeava pistolului în dreptul genunchiului Lilei. Dacă nu te văd în trei secunde, spulber genunchii ei frumoşi, pe rând. Ai idee cât de dureros poate fi un glonţ în rotulă?

Mă apropiasem cât de mult puteam s-o fac mergând prin pârâu.

— Pe urmă, a adăugat, trec la alte părţi ale corpului.

Dacă mă repezeam la el, aş fi fost mort imediat ce ajungeam în lumina farurilor. Dacă rămâneam în pârâu, o ciopârţea pe Lila cu pistolul. De la distanţa la care mă aflam, i-aş fi auzit strigătele de durere prin căluş.

— Unu!

M-am uitat în jur, după o armă mai bună decât sticla de bere; o piatră sau un băţ, orice.

— Doi!

Un copac căzut de pe malul opus ieşea în afara malului şi puteam ajunge la crengile lui uscate. Am lăsat sticla să cadă, am înşfăcat o creangă de grosimea balustradei unei scări şi am smucit de ea din toate puterile, în acelaşi timp apăsând-o cu toată greutatea. S-a rupt cu un pocnet asurzitor. M-am tras înapoi împleticindu-mă.

Din pistolul lui Dan au ieşit două gloanţe; unul a lovit un plop de deasupra mea, iar celălalt s-a pierdut în întuneric.

Am gemut ca şi cum aş fi fost împuşcat şi mi-am aruncat telefonul, ca pe un disc zburător Frisbee, pe suprafaţa îngheţată a zăpezii pe malul opus al pârâului. Ecranul luminat al mobilului era vizibil din hambar.

M-am urcat pe malul de lângă mine şi m-am ascuns după un plop, cu creanga în mână. Am aşteptat să se apropie Dan, sperând c-o să-şi concentreze atenţia către lumina aruncată de mobilul meu pe malul celălalt.

— Eşti un dobitoc insistent, a strigat. Trebuie să recunosc.

Mi-am ridicat băţul, apreciind distanţa dintre noi după vocea lui, şi i-am ascultat zgomotul paşilor, aşteptând să se apropie.

S-a oprit exact atât de departe cât să nu-l pot lovi cu creanga, probabil aşteptând să i se obişnuiască ochii cu întunericul de dincolo de lumina farurilor. Încă doi paşi, mi-am spus, doar încă doi paşi.

A făcut un pas către pârâu, cu arma încă îndreptată către telefonul meu, şi a vorbit cu voce joasă, aproape şoptindu-mi la ureche:

— N-o să meargă, Joe. Ai uitat că eu fac cărţile?

A urmat încă un pas.

Am fandat din ascunzătoarea mea de după copac, coborându-mi creanga spre capul lui. Şi-a rotit arma şi a înălţat-o spre mine în timp ce se ferea de lovitura mea.

Am greşit ţinta. L-am lovit peste umărul drept în loc să-l lovesc în cap. Dar şi el a greşit ţinta, în loc să-mi trimită glonţul în piept, mi l-a trimis în coapsă, iar plumbul fierbinte mi-a sfâşiat pielea şi carnea şi mi-a pătruns în os, transformându-mi piciorul într-o greutate nefolositoare.

Am căzut cu faţa în jos în zăpada înaltă până la genunchi.

Capitolul 52

Dacă nu-mi continuam atacul, aveam să mor – Lila avea să moară.

M-am împins în braţe, încercând să mă ridic, numai ca să cad din nou în zăpadă, sub apăsarea greutăţii lui Dan Lockwood. Înainte de-a avea timp să reacţionez, mi-a tras braţul drept în spate şi metalul rece al unei perechi de cătuşe mi s-a strâns în jurul încheieturii. De ce nu mă împuşca în cap? De ce mă ţinea în viaţă? Mă străduiam să-mi ţin celălalt braţ departe de el, dar greutatea lui pe omoplatul şi pe gâtul meu a pus capăt luptei.

S-a ridicat, m-a apucat de guler şi m-a târât prin zăpadă, apoi m-a săltat şi m-a proptit de un stâlp al gardului de lângă hambar. Când şi-a scos-o, cureaua lui a făcut acelaşi zgomot ca un fermoar. Mi-a înfăşurat-o în jurul gâtului, apoi a închis catarama, legându-mă de stâlp. S-a ridicat, şi-a admirat opera şi m-a lovit în faţă cu cizma plină de zăpadă.

— Din cauza ta a murit tata, a spus. M-ai auzit? Asta nu era treaba ta.

— Du-te-n mă-ta, l-am înjurat eu şi am scuipat sânge. Ţi-ai omorât tatăl fiindcă eşti nebun de legat. Ţi-ai violat şi ţi-ai omorât sora fiindcă eşti nebun de legat. Vezi un tipar?

Mi-a tras un şut în faţă cu celălalt picior.

— Dar te-ntrebi de ce nu te-am împuşcat pe tine, a spus.

— Mi-a trecut prin minte, am bâiguit eu.

Îmi simţeam un dinte rostogolindu-mi-se prin gură. Am scuipat iar.

— O să mă priveşti. A zâmbit. O s-o violez pe micuţa ta prietenă de-acolo de-o să vadă stele verzi, iar tu o să te uiţi. O s-o auzi ţipând şi implorându-mă, exact cum fac toate.

Mi-am săltat capul, cu privirea înceţoşată şi cu urechile încă ţiuindu-mi după loviturile lui.

— Oh, da, Joe, a adăugat. Au fost şi altele.

S-a apropiat de Lila şi i-a săltat bărbia cu mâinile. Am văzut urme de lovituri roşii şi învineţite pe ambii ei obraji. Părea sleită de puteri. Dan şi-a lăsat mâna să-i alunece de-a lungul gâtului ei, apoi i-a prins între degete fermoarul hanoracului şi l-a tras în jos.

M-am luptat cu cureaua din jurul gâtului, am tras de pielea groasă încercând s-o întind sau s-o rupt, sau să scot stâlpul din pământ. Nu s-a clintit nimic.

— Nu poţi scăpa, Joe. Nu-ţi face rău singur.

Şi-a pus mâna pe pieptul Lilei, şi ea a început să se zbată, parcă ieşind dintr-o transă. A încercat să se ferească de atingerea lui, dar funia cu care o legase făcea orice împotrivire imposibilă. A încercat o lovitură cu genunchiul, însă era prea slăbită pentru ca asta să aibă vreun efect. El i-a răsplătit efortul cu un pumn zdravăn în stomac, lăsându-i plămânii fără aer. Lila a înghiţit în sec şi a gâfâit, străduindu-se să respire.

— În câteva minute o să se termine şi-o să arzi într-o vâlvătaie grandioasă.

Şi-a umezit buzele, s-a tras mai aproape de Lila, şi-a întins o mână în jos, către catarama pantalonilor ei, în timp ce-i plimba arma în susul trupului, urmărindu-i conturile cu ţeava şi oprindu-se pentru o clipă în dreptul sânilor. A făcut-o pe urmă să-i alunece în susul gâtului, apoi pe obraz, înainte de a i-o pune la tâmplă.

A început să se aplece, ca şi cum ar fi vrut să-i lingă faţa sau s-o muşte, dar s-a oprit; cureaua ei era greu de desfăcut cu o singură mână. S-a retras cu un pas, ca să se uite mai bine la cataramă. Când a făcut asta, ţeava armei s-a înclinat către cer, îndepărtându-se pentru o clipă de tâmpla Lilei.

Dintre copaci au erupt pe neaşteptate trei împuşcături. Primul glonţ i-a intrat lui Dan Lockwood prin urechea stângă şi a ieşit prin dreapta capului, împroşcând cu sânge, sfărâmături de os şi creier. Al doilea i-a trecut prin gât, cu rezultate similare. Era deja mort înainte de a-i pătrunde al treilea glonţ în craniu. A căzut la pământ, un morman de carne şi alte ţesuturi.

Max Rupert a ieşit din umbra şirului de copaci, cu arma încă îndreptată spre grămada care fusese Dan Lockwood. S-a apropiat şi a lovit cadavrul cu piciorul, întorcându-l pe spate, iar ochii lui Lockwood s-au îndreptat, goi, către cer. Din întuneric au ieşit încă două siluete, două ajutoare de şerif cu haine cafenii, de iarnă, şi cu insigne prinse de reverul stâng.

Unul a vorbit în microfonul unei staţii radio prinse de umăr şi orizontul s-a luminat, roşu şi albastru, de parcă poliţistul şi-ar fi chemat Aurora Boreală personală. Farurile unei patrule au apărut curând în vârful movilei, iar sirenele ei au străpuns tăcerea nopţii.

Capitolul 53

Împuşcăturile de lângă hambar au ţinut capul de afiş al ştirilor şi au declanşat efectul de bulgăre de zăpadă. Presa a vrut să ştie de ce a primit un bărbat din Iowa trei gloanţe în cap şi ce căutau la faţa locului doi studenţi locali. Ca să explice împuşcăturile şi pentru ca Max Rupert să nu fie acuzat de niciun delict, municipalitatea s-a grăbit să pună carne pe scheletul descoperirii făcute de mine şi de Lila. În următoarele douăzeci şi patru de ore, cazul Crystal Hagen nu numai că a fost redeschis, dar a şi ajuns în fruntea listei de urgenţe. Până a doua zi dimineaţă, când a apărut primul comunicat de presă, cifrul găsit de Lila fusese confirmat, ca şi faptul că, în 1980, Dan Lockwood era numit DJ atât de Crystal, cât şi de ceilalţi membri ai familiei.

În ziua de după cele trei focuri de armă, BCA din Minnesota a confirmat că ADN-ul găsit sub unghia lui Crystal Hagen îi aparţine lui Dan Lockwood. Mai mult decât atât, când BCA a rulat profilul său ADN prin CODIS, baza naţională de date a FBI-ului care conţine amprente genetice, au dat lovitura. ADN-ul lui Lockwood se potrivea cu cel dintr-un caz din Davenport, Iowa, unde cadavrul unei fete violate fusese găsit printre rămăşiţele unui hambar distrus de un incendiu. Municipalitatea a organizat o conferinţă de presă ca să declare că, după toate aparenţele, Dan Lockwood o omorâse pe Crystal Hagen în 1980 şi fusese pe punctul de a ucide unul dintre cei doi studenţi, sau chiar pe amândoi, când Max Rupert îl împuşcase mortal. Municipalitatea şi presa şi-au contopit elogiile la adresa detectivului, numindu-l erou pentru că-l omorâse pe Lockwood şi salvase vieţile studenţilor neidentificaţi de la Universitatea din Minnesota – care ar fi fost probabil următoarele sale victime.

O reporteră mi-a aflat numele, şi-a descoperit că fusesem de faţă când Rupert îl împuşcase pe Lockwood. M-a sunat în rezerva din spital, ca să-mi pună câteva întrebări, m-a numit erou şi s-a străduit să mă flateze în toată puterea cuvântului. Dar eu nu mă simţeam deloc ca un erou. Nu mai lipsise mult şi Lila putea fi ucisă din cauza mea. I-am spus reporterei că nu vreau să discutăm şi i-am cerut să nu mă mai sune.

Toţi profesorii mi-au acordat prelungiri ale termenelor de prezentare la examene şi de predare a lucrărilor. Le-am acceptat pe toate, cu excepţia celei pentru cursul de biografie. Lila mi-a adus laptopul la spital şi mi-am petrecut ore în şir tastând, proptit între perne. Tot ea l-a adus şi pe Jeremy să mă vadă

în fiecare zi. În noaptea aceea, ea rămăsese vreo două ore la urgenţe, unde fusese consultată înainte de a i se permite să plece, cu vânătăi pe faţă şi pe partea de sus a corpului, şi cu rosături la încheieturile mâinilor, unde îi intrase frânghia în carne. Pe urmă dormise pe canapeaua din apartamentul meu, iar Jeremy în camera alăturată.

Doctorii m-au ţinut în spital patru zile şi m-au externat cu două săptămâni înainte de Crăciun, înarmat cu un flacon cu analgezice şi cu o pereche de cârje. Până în momentul acela, scrisesem de două ori mai multe pagini decât cele cerute pentru biografia lui Carl Iverson. Terminasem proiectul, cu excepţia ultimului capitol – cel despre absolvirea lui oficială.

În dimineaţa externării, profesorul Sanden m-a aşteptat în holul spitalului. L-a traversat spre mine cu răsuflarea tăiată şi zâmbind de parcă tocmai ar fi câştigat la loterie.

— Crăciun fericit, a spus.

Pe urmă mi-a întins un document: un ordin al tribunalului, cu o ştampilă în relief în partea de jos. Mi s-a accelerat pulsul când am citit antetul, formulat în limbaj oficial: *Statul Minnesota, Reclamant, versus Carl Albert Iverson, Inculpat.* Am continuat să citesc, rând cu rând, până când m-a întrerupt profesorul Sanden, deschizându-l la ultima pagină şi arătându-mi cel mai important paragraf:

> PRIN PREZENTUL ORDIN, condamnarea lui Carl Albert Iverson pentru crimă de gradul întâi, stabilită prin Verdict în data de 15 ianuarie 1981 şi înregistrată ca Sentinţă în aceeaşi zi, este ANULATĂ în totalitatea sa şi Inculpatul îşi redobândeşte efectiv toate drepturile civile imediat după semnarea acestui Ordin.

Ordinul era semnat de judecătorul tribunalului districtual şi avea data din acea dimineaţă.

— Nu-mi vine să cred, am spus. Cum aţi…

— E uimitor ce se poate face când intervine voinţa politică, a răspuns profesorul. Cu povestea despre împuşcături cap de afiş la nivel naţional, procurorul districtual a fost mai mult decât încântat să grăbească lucrurile.

— Deci asta înseamnă că…

— Carl Iverson e complet şi oficial nevinovat, a încheiat Sanden, radiind de încântare.

L-am sunat pe Virgil Gray şi l-am invitat să ni se alăture când l-am vizitat

pe Carl, în aceeaşi zi. Janet şi doamna Lorngren ne-au însoţit de asemenea în camera lui. Mă gândisem să înrămez ordinul, dar hotărâsem apoi că nu era cazul, că nu era genul de lucru pe care şi l-ar fi dorit Carl. În schimb, i l-am întins pur şi simplu, explicându-i ce însemna, explicându-i că, în ochii întregii lumi, era deja oficial – nu o omorâse el pe Crystal Hagen. Carl şi-a plimbat degetele pe ştampila reliefată din partea de jos a primei pagini, a închis ochii şi pe faţă i s-a aşternut un zâmbet melancolic. Pe obraz i s-a prelins o lacrimă, ceea ce le-a făcut pe Janet şi doamna Lorngren să-nceapă să plângă şi a umplut de lacrimi şi ochii Lilei, pe ai lui Virgil şi pe ai mei. Numai ai lui Jeremy au rămas uscaţi, dar aşa e Jeremy.

Carl s-a străduit să-şi întindă mâna către mine şi i-am luat-o într-a mea, reţinând-o pentru o vreme.

— Mulţumesc, a şoptit. Vă mulţumesc… tuturor.

Am rămas cu el până când n-a mai putut să-şi ţină deschişi ochii obosiţi. I-am urat Crăciun fericit şi i-am promis că ne întoarcem a doua zi, însă asta nu s-a mai întâmplat. A murit în noaptea aceea. Doamna Lorngren a spus că a fost ca şi cum ar fi hotărât pur şi simplu că a sosit timpul să-şi încheie viaţa. Trecerea lui în nefiinţă s-a făcut cu aceeaşi împăcare ca oricare alta pe care o mai văzuse ea vreodată.

Capitolul 54

Fără să punem la socoteală preotul, la înmormântarea lui Carl Iverson au venit treisprezece oameni îndureraţi: Virgil Gray, Lila, Jeremy, eu, profesorul Sanden, Max Rupert, Janet, doamna Lorngren, două alte femei din personalul de la Hillview şi trei gardieni de la închisoarea Stillwater, care îşi aduceau cu drag aminte de el din anii petrecuţi acolo. A fost înhumat în Fort Snelling National Cemetery, încadrat pentru odihnă veşnică în formaţie, alături de sute de alţi veterani din Vietnam. Ceremonia din cimitir a fost scurtă, în parte pentru că preotul nu-l cunoscuse pe Carl Iverson şi n-avea mare lucru de spus despre el pe lângă textul standard, şi în parte pentru că un vânt rece de decembrie mătura dezlănţuit vasta întindere a cimitirului.

După încheierea serviciului funerar, Max Rupert a plecat împreună cu Boady Sanden, dar nu înainte de a insista ca eu şi Lila să ne întâlnim cu ei ceva mai târziu, la o cafea, într-un restaurant din apropiere. Mi-am dat seama că voiau să discutăm ceva pentru care, după toate aparenţele, era nevoie de un minimum de intimitate.

Vrând să-mi iau rămas-bun, m-am îndreptat spre Virgil, care adusese cu el o pungă de hârtie şi o ţinuse tot timpul strâns la piept. Odată ce-am rămas singuri, a deschis-o şi a scos o casetă – o cutie din lemn de stejar cam de dimensiunile unui dicţionar, cu o faţă de sticlă. Înăuntru, fixate de căptuşeala de postav roşu, erau decoraţiile lui Carl: două Inimii Purpurii şi o Stea de Argint. Sub ele erau însemne pentru braţ care dovedeau că, înainte de a fi eliberat din armată, fusese avansat la gradul de caporal.

— A vrut să ţi le dau ţie, a spus Virgil.

Nu puteam să vorbesc. Pentru cel puţin un minut, n-am fost în stare decât să mă holbez la medalii, la strălucirea suprafeţelor lustruite, la purpuriul şi argintiul scoase în evidenţă de roşul sângeriu al fundalului.

— Unde le-ai găsit? am întrebat într-un târziu.

— După ce l-au arestat pe Carl, m-am furişat în casa lui şi le-am luat.

Virgil a ridicat din umeri, ca şi cum l-aş fi putut acuza de furt.

— Carl nu poseda cine ştie ce şi m-am gândit că, într-o bună zi, o să le vrea înapoi. Sunt…

A strâns din buze ca să-şi oprească suspinele.

— …erau tot ce mai avea.

Virgil mi-a întins mâna şi i-am strâns-o. Pe urmă m-a tras spre el şi m-a

îmbrăţişat.

— Ai făcut treabă bună, a şoptit. Mulţumesc.

I-am mulţumit lui Virgil şi m-am îndreptat spre maşină, unde mă aşteptau Jeremy şi Lila. Virgil a rămas în cimitir, încă nu părea pregătit să se despartă de prietenul lui.

În restaurant, eu şi Lila ne încălzeam mâinile, pe care le ţineam lipite de cănile cu cafea, când au sosit Max şi Boady. Jeremy bea ciocolată caldă din cana lui, sorbind zgomotos ca s-o tragă de sub stratul de bezea moale. Am făcut prezentările şi fratele meu i-a salutat politicos pe amândoi, aşa cum fusese învăţat, după care şi-a îndreptat toată atenţia spre ciocolata lui. Am povestit pe scurt cum ajunsese să stea la mine, sărind peste faptul că fracturasem genunchiul lui Larry.

— În felul ăsta, o să-ţi fie ceva mai greu să mergi la facultate, a zis Boady.

Mi-am coborât privirea spre tăblia mesei.

— Nu mă mai întorc la facultate.

Nu mai rostisem niciodată cuvintele astea, nici măcar doar pentru mine. Cu toate că renunţasem oficial la toate cursurile din semestrul de primăvară, spunând-o cu glas tare, totul devenea mai real. Când mi-am ridicat ochii, i-am văzut pe Boady şi Max schimbând o privire şi – spre surprinderea mea – un zâmbet.

— Vreau să-ţi arăt ceva, a spus Max scoţând din buzunarul hainei o hârtie împăturită pe care mi-a întins-o.

Am deschis-o şi am văzut că era un e-mail trimis de şeriful din Scott County, Iowa:

> Am căutat recompensa promisă pentru rezolvarea uciderii Melissei Burns. A fost oferită în 1992 şi e încă valabilă. S-ar părea că, fără dubiu, ucigaşul e Lockwood. Era şeful pazei la mallul de aici, din Davenport, şi probabil că a răpit fata când aceasta pleca din mall. Era nepoata unui bancher din zonă, care a oferit o recompensă de 100.000$. Dacă îmi daţi un cont bancar pentru domnul Talbert şi pentru domnişoara Nash, pot cere să le fie trimişi banii imediat ce se închide oficial cazul.

M-am oprit din citit. Îmi simţeam capul gata să-mi explodeze după ce-am citit acea ultimă parte.

— O sută de mii de dolari? am spus, cu voce mai sonoră decât aş fi vrut.

Glumiţi?

— Citeşte mai departe, m-a îndemnat Boady, zâmbind.

> Ştiu că domnul Lockwood e căutat pentru alte două răpiri şi crime, una în Coralville, Iowa, şi cealaltă lângă Des Moines. E acelaşi mod de operare şi e foarte posibil să fie tot el vinovatul. Am fost informat că şi pentru rezolvarea acestor cazuri există recompense de câte 10.000$. Ar trebui să le spuneţi celor doi că banii li se cuvin, dacă se clarifică lucrurile şi în aceste cazuri.

I-am întins e-mailul Lilei. Am auzit-o icnind când a ajuns la suma de bani şi apoi la numele ei. Când a terminat de citit, şi-a ridicat privirea şi a întrebat:

— Treaba asta e reală?

— Absolut, a răspuns Max. Banii vor ajunge în conturile voastre.

Am încercat să vorbesc, dar n-am reuşit decât să-nghit aer, ca pe un bulgăre. Când am fost în sfârşit în stare să rostesc ceva, am spus:

— Sunt o grămadă de bani.

— Sunt mai mulţi decât se primeşte de obicei ca recompensă, asta v-o garantez, a zis Max. Dar nu e de necrezut – mai ales când e vorba de uciderea nepoatei unui bancher. Dacă Lockwood a fost făptaşul în toate cele trei cazuri, veţi primi o sută douăzeci de mii de dolari.

Lila s-a uitat la mine.

— Vreau să iei tu recompensa, în întregime, a spus. Ai nevoie de ea ca să te ocupi de Jeremy.

— Categoric nu! am exclamat. Tu ai fost la un pas de moarte.

— Eu n-am nevoie de bani aşa cum ai tu, a insistat. Vreau s-ajungă la tine.

— Îi împărţim în mod egal, am zis, sau nu iau nimic. Şi cu asta închei orice discuţie.

Lila a deschis gura să mă contrazică, a ezitat, apoi a spus:

— Îi împărţim în trei. A arătat spre Jeremy. Fără el, n-am fi găsit niciodată cheia cifrului. Primeşte o treime.

Am început un refuz, dar Lila a ridicat o mână, m-a privit cu seriozitatea unei femei care nu se lasă înduplecată şi a adăugat:

— Şi cu asta închei orice discuţie.

M-am uitat la Jeremy, care-mi zâmbea larg, cu o mustaţă de bezea. Nu ascultase conversaţia noastră. I-am răspuns tot cu un zâmbet, apoi m-am aplecat şi am sărutat-o pe Lila.

Afară începuse o ninsoare puternică şi, când am ieşit din restaurant, maşina Lilei era acoperită cu un strat de zăpadă de aproape trei centimetri. Ea şi Jeremy s-au urcat, iar eu am rămas să curăţ zăpada de pe geamuri. Nu mă puteam opri din zâmbit. Cu banii ăia, puteam să merg şi la facultate şi să am grijă de Jeremy. În timp ce curăţăm zăpada de pe parbriz, m-am simţit incredibil de binedispus. Un cuplu de tineri a intrat în restaurant, lăsând să iasă un val de aer cald, îmbibat cu miros de bunătăţi proaspăt scoase din cuptor. Aroma a plutit pe o pală lină de vânt şi mi s-a învârtejit în jurul capului. M-a făcut să mă opresc şi să mă gândesc la ceea ce îmi spusese Carl – că raiul putea fi chiar aici, pe pământ.

Cu mâna goală, am adunat zăpadă în palmă şi am privit-o apoi cum se topea. I-am simţit răceala pe pielea mea caldă şi am studiat fulgii cristalini ce se preschimbau în picături de apă prelinse apoi în josul încheieturii mâinii, evaporându-se într-o altă existenţă. Am închis ochii şi am ascultat cântecul foşnetului de vânt printre pinii din apropiere, punctat de ciripitul piţigoilor ascunşi printre acele verzi. Am tras în piept aerul proaspăt şi rece, de decembrie, şi am rămas perfect nemişcat, savurând atingerea, sunetul şi mirosul lumii din jur, senzaţii pe lângă care aş fi trecut fără să le remarc dacă nu l-aş fi cunoscut niciodată pe Carl Iverson.

Mulţumiri

Vreau să-mi exprim sincera recunoştinţă faţă de agenta mea, Amy Cloughley, care s-a străduit peste aşteptări să dea viaţă acestei cărţi. Vreau să le mulţumesc redactorului meu, Dan Mayer, şi întregului personal de la Seventh Street Book pentru ajutor şi pentru îndrumări.

Vreau, de asemenea, să fac cunoscută importanţa ajutorului dat de cititorii mei beta: Nancy Rosin, Suzie Root, Bill Patten, Kelly Lundgren, Carrie Leone, Chris Cain şi de numeroşii mei prieteni din organizaţia Twin Cities Sisters in Crime.

Mulţumiri speciale pentru sfaturile oferite de Erika Applebaum, din filiala Minnesota a organizaţiei nonprofit Proiectul Nevinovăţia.

Răspândiţi vorba.

Sper că v-a făcut plăcere să citiţi romanul meu *Ultima zăpadă.* Un autor nu se poate simţi mai onorat decât atunci când ştie că munca sa a încântat cititorii. Şi, dacă v-a plăcut cartea, vă rog să le vorbiţi despre ea şi altora şi să-i daţi *like* pe Facebook, pentru că pe un autor debutant îl ajutaţi cel mai mult recomandându-le altora cartea lui.

Urmăriţi, de asemenea, şi apariţia următorului meu roman, provizoriu intitulat *In The Path of the Beast,* programat să apară în toamna anului 2015, şi vizitaţi-mă online la http://www.alleneskens.com/.

PREMIILE ROSEBUD, BARRY și SILVER FALCHION

Nimeni nu poate schimba sunetul unui ecou.

Viața lui Joe Talbert n-a fost niciodată fericită. Are un frate autist, alături de care ar fi putut trăi liniștit, dacă mama lor n-ar fi fost alcoolică și n-ar fi avut o pasiune pentru jocuri de noroc și bărbați nepotriviți. Printre cursuri și joburi part-time, ultimul lucru care-i lipsește este un proiect pentru facultate: trebuie să scrie o biografie într-un timp foarte scurt. Așa întâlnește un veteran de război, acuzat și închis pentru crimă cu treizeci de ani în urmă, aflat acum pe moarte într-un azil pentru bătrâni. Cine este cu adevărat necunoscutul acesta al cărui destin pare să-i fi fost dintotdeauna potrivnic?

Dacă un om șoptește numele ucigașului său în clipa morții,
faptul e o dovadă acceptată, fiindcă există convingerea – și e de înțeles –
că un muribund nu vrea să-și dea sufletul cu o minciună pe buze.

WWW.EDITURA-PALADIN.RO
ISBN 978-606-9000-14-4
9 786069 000144

Notes

[← 1]
Minneapolis şi Saint Paul.

[←2]

John Herbert Dillinger Jr., gangster american celebru din epoca Marii Crize Interbelice.

[←3]

SPiced hAM.

[←4]

Meriwether Lewis şi William Clark, cei doi ofiţeri care au condus prima expediţie de traversare a continentului american întreprinsă de Armata Statelor Unite (în perioada 1804-1806).

[←5]

Jeffrey Lionel Dahmer (1960-1994), criminal în serie american care, între anii 1978-1991, a ucis, violat şi maltratat şaptesprezece persoane, toate de sex masculin.

[←6]

În original, „Dutch master or Dutch Boy”, unde Dutch Boy este o firmă cu sediul central în Cleveland, specializată în zugrăveli.

[← 7]

Jackson Pollock (1912-1956), pictor american, reprezentant al expresionismului abstract.

[←8]

Theodore Robert Bundy (1946-1989), criminal în serie, violator, pedofil, necrofil şi spărgător american care, între anii 1974 şi 1978, a ucis peste treizeci de fete şi femei tinere.

[←9]

Raggedy Ann şi Raggedy Andy sunt păpuşi de cârpă, personaje din poveştile scriitorului american Jonny Gruelle (1880-1938).

[← 10]

Leave it to Breaver, film şi serial TV american despre un băiat iscoditor şi adesea naiv, Theodore „The Beaver” Cleaver.

[← 11]

Viet Cong, sau Frontul de Eliberare Naţională, organizaţie politică din Vietnamul de Sud şi Cambodgia, care îşi avea propria armată.

[← 12]

Farrah Leni Fawcett (1947-2009), actriţă americană şi sex-simbol.

[← 13]

Personaj din serialul *Familia Addams.*

[← 14]

Este vorba de cele mai folosite litere din limba română unde literele A şi I se află pe aceeaşi poziţie; în original apar literele E şi T, cele mai des întâlnite în limba engleză.

[← 15]

Bouncing Betty, mină antipersonal creată în Germania, în anii 1930, care, când este declanşată, sare la cca. 30 cm înălţime înainte de a exploda, împroşcând cu şrapnele.

[← 16]

Nume dat de americani soldaţilor din forţele comuniste – mai ales celor din Viet Cong.

[← 17]

Spider hole – groapă pentru camuflarea unui singur soldat, folosită de observatori.

[← 18]

Probabil vine de la Eric „Hoss” Cartwright, din serialul western *Bonanza*, unde „Hoss” e un mod afectuos de a spune „bărbat voinic şi prietenos”.

[← 19]

Expresie preluată din limba vietnameză: „a pleca în goană”, „a pleca imediat”, „a se grăbi”.

[←20]

Spirit feminin din mitologia irlandeză care anunţă moartea unui membru al familiei prin văicăreli, ţipete sau bocete.

[←21]

Despăgubirile plătite familiilor soldaţilor morţi în luptă erau adesea suficiente pentru plata ipotecii asupra fermei sau a casei.

[←22]

Cartof – în argou.

[←23]

Philip Henry Sheridan (1831-1888), ofiţer de carieră; a luptat şi în războaiele împotriva indienilor (nativii americani, numiţi şi pieile roşii).

[←24]

Alexander Mackenzie (1764-1820), explorator scoţian, primul care a traversat America de Nord de la est la vest.

[←25]

George Armstrong Custer (1839-1876), ofiţer de carieră; a luptat în războaiele împotriva indienilor.

[← 26]

Fortul Alamo, unde s-a purtat o bătălie (23 februarie-6 martie 1836) în timpul Revoluţiei Texane. Numai doi dintre apărătorii texani ai fortului au scăpat cu viaţă.

[←27]

Piesă autobiografică de dramaturgul american Tennessee Williams (1911-1983).

[←28]

Menajeria de sticlă, traducere de Anda Boldur.

[←29]

Traducere de Anda Boldur.

[←30]

Personaj din povestirile umoristice şi romanele lui Pelham Grenville Wodehouse (1881-1975).

[←31]

Persoană care nu elimină în salivă, mucus, sudoare, plasmă şi spermă substanţe care permit identificarea grupei sangvine.

[←32]

Crime Scene Investigation – Investigaţii la faţa locului.

[←33]

Apocalipsa 17:5.

[←34]

Citare aproximativă a unui vers din poezia lui Robert Burns, *To a Mouse (Unui şoarece)*, sursa de inspiraţie pentru titlul romanului *Şoareci şi oameni*, de John Steinbeck.

[←35]

Grup de pionieri americani care şi-au petrecut iarna 1846-1847 în zăpezile din Sierra Nevada.

[←36]

Oraşul Vrăjitorului din Oz.

[←37]

Dosare criminalistice.